

စတုရန်းစာပေ

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

မာယာနေခြည်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
 ၂၀၁၈၊ မတ်လ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
 ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
 အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း။
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
 ရွှေပဒေသာအောင်ဆုဆက်
 အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း။
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၉၀၀ ကျပ်
 အုပ်ချုပ်ရေး - ၅၀၀ အုပ်

ကြယ်စင်မှူးဝေ

မာယာနေခြည်

၈၉၅ • ၈၃

ကြယ်စင်မှူးဝေ
 မာယာနေခြည်/ကြယ်စင်မှူးဝေ - ရန်ကုန်၊
 ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၈ ။
 ၂၈၀ - စာ ၊ ၁၂ • ၃ x ၁၈ စင်တီမီ။
 (၁) မာယာနေခြည်

ပန်းအတိတ်နှင့် လွမ်းနိမိတ်ရှည်
မာယာနေခြည် လေပြည်ထုံသင်း
ငုံညှင်းဆွတ်ပျံ့ လွမ်းများလွမ်းနာ

မြပန်းညက်

အလွမ်းတစ်ဆစ် မြစ်ကျူးချောင်းဖျား
သူယိမ်းသလား
မိစိမ်းကားရဲမှော်ဟေဝန်မှာ

ဘုန်းသင်္ခါ

အခန်း (၁)

မြပုန်းညက်ဟာ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ပါ။
ကိုယ့်ရွာက တောင်ခြေတောစပ်မှာရှိပေမယ့် ဟိုင်းဝေး
လမ်းနှင့် မဝေးလှတာ စိတ်ပျက်စရာ။

မနှစ်ကတင် သူ့သူငယ်ချင်းမလေးတစ်ယောက်ဟာ
ကားလမ်းမကိုဖြတ်ပြီး ယာထဲသို့ ထမင်းပို့သွားလိုက်တာ ပြန်
မလာနိုင်တော့ပါ။

သတင်းအစအနကို မရတော့။

ယခုခေတ်ကလည်း မိန်းကလေးတွေကို ကျွဲလို နွားလို
လူကုန်ကူးနေကြသည့်ခေတ်ပို့ သူကလေးကို ဖြတ်သွား ဖြတ်လာ

ကားတစ်စီးစီးကများ ခေါ်တင်သွားပြီး ရောင်းစားလေသလား မသိရ။

သည်တော့ သာယာလှပသည့် ရွာကလေးရဲ့ပုံရိပ်တွေ ပျောက်ဆုံးရတာပေါ့။

မြပုန်းညက်တို့ မိန်းကလေးတွေ အသွားအလာ ဆင်ခြင် ရမည်။ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရမည်။

ဘယ်နေရာကိုမှ တစ်ယောက်တည်း မသွားနဲ့။ နေဝင် ရီတရောအချိန် လူပြတ်သည့်နေ့လယ်နေ့ခင်းတွေမသွားနဲ့။

သိလျက်နှင့် ဝိပါတ်ကြမ္မာငင် ဆိုသလိုပဲ တစ်ခါတလေ ကျတော့ ပရိယေသနဝမ်းစာ ရှာဖွေရင်း တစ်ယောက်တည်း သွားရ လာရတာတွေလည်း ရှိလာတတ်ပါ၏။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာပါပဲလေ။

ကံယုံပြီး ဆူးပုံနင်းတယ် မဟုတ်ပေမယ့် သည်ကနေ တော့ မြပုန်းညက် အဖော်မပါ ဘာမပါနှင့် အရေးပေါ်ခရီး ထွက်လာရပါသည်။

စက်ဘီးလေးနှင့် တစ်ဖက်ရွာသို့ ဆေးမှူးပြေးပင့်ရမှာ။

အိမ်မှာ အမေက အသည်းအသန်အောင့်နေ၏။

ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေပင်ကျလို့။

ဆေးမှူးဆီ လွှတ်ရမည့်သူမရှိ။ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခု နှစ်ယောက်တည်းနေရသည့်ဘဝမှာ။

ရွာထဲမှ လူငယ် လူလတ်တွေဆိုတာလည်း တောင်ယာ ထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတာ များသဖြင့် ခိုင်းစရာလူမရှိ။

သည်တော့ မြပုန်းညက် ကိုယ်တိုင်စက်ဘီးလေးစီးပြီး တစ်ဖက်ရွာရှိ ဆေးမှူးထံပြေးရသည်။

အချိန်က ညနေ (၅) နာရီလောက်ရှိသေးပေမယ့် ဆောင်းနေမို့ မှောင်ချင်ချင်။ တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်နှင့်မို့ မြူခိုး တွေလား၊ တောင်ခိုးတွေကလည်း ဝေချင်ချင်။

ကားလမ်းမကြီးကို ဖြတ်ရတော့ မြပုန်းညက် သွေးခပ်လန့် လန့်။ မသူတော်ကားတစ်စီးစီးက ဖမ်းခေါ်သွားမှာ ကြောက်လို့ပါ။

လက်နက်အဖြစ် စက်ဘီးနောက်မှာ နွားကန် (နွားရိုက် ကြိမ်လုံး) တစ်ချောင်းတော့ တင်လာလေရဲ့။ ကြိမ်လုံးအဖျားမှာ ဇာဝီ (သံချောင်း) လေးစွပ်ထား၏။

ရွာထဲမှ အစ်ကိုသံချောင်းပေးတဲ့ လက်ဆောင်ပါ။

“နင်တို့မိန်းကလေးတွေ အန္တရာယ်များတယ်ဟ။ ဒီ

ဇာတိတပ်ထားတဲ့ ကြိမ်လုံးတော့ဆောင်ထား။ ကပ်လာတဲ့ကောင်ဆို အသေသာဆော်ပစ်။ အဲ ဇာတိအားကိုးနဲ့ ရွာရိုးတော့ လျှောက်မနေနဲ့ဦး။ တကယ့်တကယ်ရင်ဆိုင်လာရရင် နင့် ဇာတိတုတ်လည်း မကယ်နိုင်ဘူးနော်''

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်နက်ရှိတော့ တော်သေးတာပေါ့။ ကားလမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရွာသင်္ချိုင်းကလည်း ရှိသေး။ ခေတ်ကြီးကိုက လူရှင်ကြောက်ရ လူသေကြောက်ရ။ လူရှင်နှင့်လူသေဆို လူသေကမှ တော်ဦးမည် ထင်ပါသည်။ ကြောက်တော့ကြောက်တာပေါ့နော်။

ဆေးမှူးရှိသည့်ရွာက သင်္ချိုင်းဘေးမှလမ်း။ မွေးသမိခင်ကြီး၏ ကျန်းမာရေးကြောင့်သာ ဆေးမှူးပြေးပင့်ရမှာ။ လူကတော့ ဘာကိုကြောက်မှန်းမသိ ကြောက်လှပါပြီ။

သင်္ချိုင်းကို ရဲရဲပင်မကြည့်ဘဲ စက်ဘီးကိုကြီးနင်းနေတုန်း ဖောင်းခနဲမြည်သံကြောင့် လေတင်းနေသည့်စက်ဘီး တာယာကွဲထွက်သလား။ လေလုံးကွဲထွက်သလားမသိ။ ခေါင်းနားပန်းကြီးရင်း သင်္ချိုင်းဘေးမှ စက်ဘီးကို တွန်းပြေးရတော့မည့်ဘဝ။

သည်စဉ် သူ့နားထဲမှာ ကလေးငိုသံလေး။ ငိုသံသဲ့သဲ့လေးက ညည်းတွားသံလေးလိုလို။ မြပုန်းညက် ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား၏။ ဒါ တစ္ဆေခြောက်တာပေါ့။

မင်စာလေးတွေ၊ ကြပ်တွေက လူကိုအသံပေးပြီး ခြောက်လှန့်တာပေါ့။

မြပုန်းညက် စက်ဘီးကို တွန်းပြီးပြေးဖို့ ကြံစည်လိုက်စဉ် ကလေးညည်းသံလေးက ထပ်ပြီးပေါ်ထွက်လာသည်မှာ ထင်ထင်ရှားရှား။

မြပုန်းညက် တွေဝေသွားရ၏။ သင်္ချိုင်းထဲမှာ ဘယ်သူကများ ကလေးတစ်ယောက်ကို ပစ်ထားခဲ့သလဲ။ ဒုက္ခရောက်နေသည့်ကလေးတစ်ယောက်ဆိုလျှင် သူမ ကူညီသင့်တာပေါ့။

သူမ အခြေအမြစ်မရှိဘဲ သရဲကြောက်နေရတာနှင့် ကလေးတစ်ယောက်သာဆိုလျှင် မကူညီလိုက်ရဘဲနေရော့မည်။

ထို့ကြောင့် စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်ခဲ့ပြီး လက်ထဲမှာ ကြိမ်လုံးကိုကိုင်ကာ မြပုန်းညက် အသံကြားရာသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်သွားမိသည်။

တစ္ဆေဆိုလည်း ကြိမ်လုံးနှင့်ရိုက်ထည့်လိုက်မည်။ ဒုက္ခ
ရောက်နေသည့်ကလေးတစ်ယောက်ဆိုလျှင်လည်း ကိုယ်တတ်
နိုင်သမျှ ကူညီပေးလိုက်မည်။

တဖြည်းဖြည်း ငိုညည်းသံလေး တအီအီက ပျောက်လု
လု။ နေကလည်း ဝင်လုလု။ တောရိပ် တောင်ရိပ်အောက်မှာ
အအေးဓာတ်နှင့် အမှောင်ဓာတ်ကလည်း ကြောက်ခမန်းလိလိ။
မြပုန်းညက် အသံပေးလိုက်ပါသည်။

“ကလေးရေ မင်းဘယ်မှာလဲ။ ကလေးရေ မမကို အသံ
ပေးပါဦး ကလေးရေ”

မြပုန်းညက်၏အသံလေးက ကရုဏာသံအပြည့်။ သူမ
အသံပေးရင်း လှည့်ပတ်ရှာနေတော့မှ ချုံပုတ်တစ်ခု၏ဘေးမှာ
လဲကျနေသည့်ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို အမှောင်ထုအောက်
မှာ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟာ”

ကလေးဘေးမှာ ခွေးအ (၂) ကောင်။ သချိုင်းမှာ မြေပုံ
တွေကို တူးဖော်ယက်တံပြီး စားတတ်သည့် ခွေးတွေ။
သည့်ထက်အမှောင်ကြီးစိုးလာလျှင်တော့ သည်ကလေး

လေး ခွေးစာဖြစ်တော့မှာမလွဲ။

မြပုန်းညက်၊ ကလေးအနားသို့ စိုးရိမ်တကြီး ပြေးကပ်
သွားလျှင် ခွေးအ (၂) ကောင် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ဆုတ်ခွာသွား
၏။

မြပုန်းညက် လက်ထဲမှာပါလာသည့် ကြိမ်လုံးနှင့် ရမ်း
လိုက်တာတောင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရပ်ကြည့်နေတုန်း။

သူမ ကလေးကို အပြေးပွေ့ချီလိုက်မိသည်။ အသက်
၃-၄ နှစ်အရွယ်ခန့် ဖြူဖြူချောချော မိန်းကလေးငယ်လေး။

“အမလေးကွယ်”

ကလေးခမျာ ဘယ်လိုအဖြစ်ဆိုးတွေနှင့် တိုးခဲ့သည်မသိ
သတိလစ်လုမတတ်၊ မေ့မြော မိန်းမောလုမတတ်။

မြပုန်းညက် ကောက်ပွေ့လိုက်သည်နှင့် ကလေးက စိတ်
လျှော့လိုက်လေသလားပင်။ သူမ၏လက်ပေါ်မှာ ပျော့ခွေ၊ သတိ
လစ်သွားပါလေတော့သည်။

“ကလေး ကလေး ကလေး”

သည်မှာထိုင်ပြီးပြုစုရန် အခြေအနေ အချိန်အခါက
မလှ။ နေရာက သချိုင်းကုန်းစပ်။ မြပုန်းညက် ကလေးကို

ပခုံးပေါ်မှောက်ချီလိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်က ကြိမ်လုံးကိုင်ကာ စက်ဘီးဆီ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ကလေးက သတိလစ်နေပြီး စက်ဘီးက ဘီးပေါက်နေ သဖြင့် မြပုန်းညက် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။

သည်စဉ် အနားသို့ ဘထွေးသာအောင်၏ဆိုင်ကယ် ရောက်လာသဖြင့် မြပုန်းညက် အကူအညီတောင်းဖို့ပြင်ရသည်။

“ဘထွေး”

“ဟဲ့ နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ။ နင့်အမေက နင့်ကိုလိုက် ရှာခိုင်းလို့။ ဆေးမှူးက ရွာစဉ်လှည့်ရင်း အိမ်ရောက်နေပြီ”

“ဒီကလေးက ဘယ်ကလဲ၊ ကဲ တက် တက် မောင်မြင့်

မင်းက သူ့စက်ဘီးတွန်းခဲ့”

မှောင်ရီတရောထဲ သချိုင်းကုန်းနားမှာမို့ ဘာမှမပြော ဖြစ်ကြဘဲ မြပုန်းညက် ကလေးကိုပွေ့ချီကာ ဘထွေးဆိုင်ကယ် နောက်မှ ရွာသို့ပြန်လိုက်ခဲ့ရသည်။

မောင်မြင့်က မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့မဲ့နှင့် သူ့မစက်ဘီးကို တွန်း ကာ နောက်မှ ခြေလျင်လိုက်ရပါလေသည်။

အခန်း (၂)

မြပုန်းညက်ဆိုတာ ရွာ၏ အချောအလှ၊ တောစံပယ်ဖြူ လေး။ အသက် (၁၈) နှစ်အရွယ်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ရွာမှာ ကလေးတွေကို စေတနာကျူရှင်သင်ပေးနေသူပါ။

မိခင်ဒေါ်မြလေးနှင့်အတူ သွားအမိ (၂) ယောက် ခြံလုပ် စားပါ၏။ ခြံထဲမှာ နှစ်ရှည်သီးပင် စားပင်များကို ခူးဆွတ်ရောင်း ချန်နှင့် သားအမိ (၂) ယောက်စားလောက်ပါသည်။

နောက် အိမ်နောက်ဖေးဈေးဆိုင်တည်သလိုပါပဲ၊ ပါးစပ် စားလောက်ကတော့ ဝယ်မနေရ။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခင်းတွေ စိုက်ထားသည်။

မြပုန်းညက် ကလေးကိုပွေ့ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမေ့ကို ဆေးမှူးဦးအောင်ဒင်က ကုသပေးနေပါ၏။

မြပုန်းညက်အမေက အသက် (၄၀) ပင်မပြည့်သေးသည့် လုံးကြီးပေါက်လှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ။ အလုပ်လည်း ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်ပါသည်။

“ဆရာလေး... ဒီမှာ ပုန်းညက်ကယ်လာတဲ့ကလေးလေး။ ကလေးကိုကြည့်ပေးပါဦး။ ကလေးကို သင်္ချိုင်းကုန်းနားမှာ လဲနေတုန်း တွေ့ခဲ့တာ။ အကြောက်လွန်သလား။ ပင်ပန်းပြီးနေလို့ပဲလား။ ကလေးကိုကြည့်ပေးပါဦး”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွယ်။ ဘယ်လိုအဖြစ်တွေနဲ့ ကြုံခဲ့ပါလိမ့်ကွယ်”

မြပုန်းညက် သင်္ချိုင်းထဲမှ ကလေးတစ်ယောက်တွေ့လာလို့ဆိုပြီး ရွာထဲမှာ သတင်းပြန့်သွားသဖြင့် လာကြည့်သူတွေက ကြည့်ကြသည်။

ဆေးမှူးကတော့ ကလေးကို သေချာစမ်းသပ် ကုသပြီး အိပ်ဆေးထိုးပေးခဲ့သည်။

“ကလေးက အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ထိတ်လန့်ပြီး ရှောင်

ခင်သွားတာ။ ကလေးကို အနားကမရွာဘဲ ဂရုစိုက်။ သူ့သတိရတဲ့အထိ ဆရာစောင့်ပေးမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းတာပေါ့ ဆရာရယ်”

“အရိုးသန်းလည်း ဒီအိမ်မှာလာအိပ်ပေးဗျာ။ ကျွန်တော်ကလည်း မုဆိုးဖို၊ မမြလေးကလည်း မုဆိုးမ။ အရွယ်ရှိသေးတော့ လူမြင် သူမြင် မတင့်တယ်ဘူးလေ”

ဆရာလေးက ခပ်နောက်နောက်။ မှန်လည်း မှန်ပါသည်။ ဒေါ်မြလေး မျက်နှာရဲသွားသလို ရွာသားတွေက ရယ်ကြသည်။

“ဆရာလေးကလည်း စကားဖြောင့် ကြားရခက်လိုက်တာ”

“ဆရာလေးတော့ မဟုတ်မှလွဲရော လူသိအောင် နားဖောက်တာလားမသိ”

ဆရာလေးဦးအောင်ဒင်က အသက် (၅၀) လောက်သားနှင့်သမီးက အလုပ်ကိုယ်စီနှင့် အဝေးမှာ။ သည်လိုပဲ စေတနာကောင်းသူပီပီ ရွာစဉ်လှည့် ဆေးကုပေးရင်း ကြုံရာအိမ်မှာ စားနေကျပါ။

ကျိကျိတက်သူဌေးကြီးမဟုတ်ပေမယ့် သူ တာဝန်ကျရာ ရွာမှာ အိမ်ဝိုင်း၊ ခြံဝိုင်းနှင့် အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့်။ ဆိုင်ကယ်နှင့်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာလည်း ပြည့်စုံပါသည်။

သူသာလိုချင်လျှင် အပျိုကြီး၊ အပျိုလတ်၊ အပျိုမဟိုင်း တဟိုင်းတွေ၊ ကျောင်းပေါ်က ကြိမ်ဆော်ချရလောက်ပါရဲ့။

သို့သော် ဦးအောင်ဒင် စိတ်မဝင်စား။ အဲ မမြလေးကို ကျတော့ အထူးပင် ခင်မင်ရင်းနှီးပါ၏။

မမြလေးက ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်းရုံမက ကလည်းကောင်းသည်မဟုတ်ပါလား။

သူကလည်း လူကြီးပီပီ ရယ်သလို မောသလိုနှင့် နားဖောက်သလိုလို။

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ ကလေးအခြေအနေက တော်တော် ကြောက်လန့် သွေးလန့်နေပုံရလို့ စောင့်ကြည့်ချင်တာပါ။ မြလေးကလည်း အအောင့်မပျောက်ချင်သေးဘူး”

မြပုန်းညက်တို့အိမ်ကလေးက (၄) ပင်သစ်သားအိမ်၊ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့လေးပါ။ အဖေရှိစဉ်က သေသေချာချာ ဆောက်ပေးခဲ့တာ။

ရွာမှာ မီးမရပေမယ့် ဆိုလာပြားကျေးဇူးဖြင့် တစ်အိမ်လုံး ထိန်ထိန်လင်းနေပါ၏။ အိမ်ပေါ်မှာ အရိုးသန်း၊ မေမေ၊ ဆရာလေး၊ ကလေးနှင့် မြပုန်းညက် ကျန်နေ၏။ ရွာသားများက ည (၁၀) နာရီလောက်မှာ ပြန်သွားကြပေပြီ။

အသက် (၄) နှစ်လောက်ရှိမည့် ကလေးလေး။ ဂါဝန်အဖြူလေးက ပေကျံနေသဖြင့် မြပုန်းညက် ကိုယ့်အကျီတစ်ထည်ကို လဲဝတ်ပေးထားသည်။ နောက် စောင့်နှင့်ထွေးပတ်ပေးထားပြီး ကလေးအနားမှာ လူကြီး (၄) ယောက်က စောင့်ပေးရင်း ကောင်းထိုင်ပြောနေကြသည်။

ဒါမှ ကလေးနိုးလာသည့်အခါ လူတွေကိုမြင်ပြီး အားရှိပေမည်။

“ကလေးနိုးရင် တိုက်ဖို့ နွားနို့ပူပူလေး အဆင်သင့်လုပ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာလေး။ နွားနို့ပူပူလေး ဓာတ်ဘူးထဲ ထည့်ထားတယ်”

နောက်ကလေးမှာ ဆွဲကြိုးလေးလည်း ဝတ်ပေးထားပါသည်။ ဆွဲကြိုးက ရွှေကြုတ်လေးနှင့်။

ည (၁၂) နာရီလောက်ကျ ကလေးက နိုးလာပြီး အော်
ငိုရင်း ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ဆတ်ဆတ်တုန်နေသဖြင့် မြပုန်း
ညက် ကလေးကို ပွေ့ချီကာ ရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းတင်းဖက်ထား
ရသည်။

“ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ်၊ မီးမီးကြောက်တယ်”

“မကြောက်နဲ့ သမီး၊ သမီးလေး မမရှိတယ်နော်၊ မမရှိ
တယ်။ ဒီမှာ ဘွားဘွားတို့၊ ဘာဘာတို့လည်း ရှိတယ်နော်”

ကလေးက မြပုန်းညက်ကို ကြိုးဖက်ထားပြီး တဆတ်
ဆတ်တုန်နေသဖြင့် မြပုန်းညက်နှင့်တကွ ကျန်လူကြီးများကပါ
ဝိုင်းဝန်း ချော့မော့ အားပေးကြရသည်။

“နွားနို့ပူပူလေးသောက်လိုက်ဦးနော် ကလေး”

နွားနို့ပူပူလေးနှင့်အတူ ဆေးတိုက်ရသည်။ မကြာမီ
ကလေး ပြန်လည်အိပ်ပျော်သွားလေမှ မြပုန်းညက်နှင့်မေမေ
ကလေးဘေးတစ်ဖက်စီမှ ဝင်အိပ်လိုက်ကြရသည်။

ဆရာလေးကတော့ ဘုရားခန်းရှေ့ ပြင်ပေးထားသည့်
အိပ်ရာမှာ အိပ်ပါသည်။

အခန်း (၃)

“ကလေး အာရုံနောက်အောင် လှိမ့်ပြီးမမေးကြ မမြန်း
ကြပါနဲ့ရှင်။ ကလေးက စိတ်ဒဏ်ရာရနေသလို ဖြစ်နေရှာတာပါ”

ကလေးငယ်ငယ်လေးကို ဘယ်သူတွေကများ ရွာပြင်
တောစပ် သချိုင်းကုန်းထဲမှာ စွန့်ပစ်ခဲ့ကြတာလဲ။

ကလေးမပြောနှင့် လူကြီးဆိုတောင် လိပ်ပြာလွင့်ချင်
ဖွယ် အနေအထားနှင့် အချိန်အခါ။

ကလေးက မြပုန်းညက်တစ်ယောက်ကိုသာ အသေကပ်
နေသဖြင့် သူမ ဘာမှလုပ်မရ၊ လှုပ်မရ။

တစ်နေ့ကုန် မြပုန်းညက်၏ရင်ခွင်ထဲမှမထွက်။ သူမ

ကလေးကိုချီပြီး ပွေ့ပြီးထားရသည်။

မေမေ အအောင့်ပျောက်သွားသည့်အပြင် ဆရာလေးက မြပုန်းညက်တို့အိမ်ကို ယာယီဆေးခန်းဖွင့်သလို စတည်းချပြီး ကုနေသဖြင့် သူမတို့အိမ်မှာ လူနာမစဲ။

ဆရာလေး၏သိက္ခာ၊ သမာဓိနှင့် သမားဂုဏ်ကို ယုံကြည်၊ ရိုသေကြတာကြောင့် ရွာထဲမှ တောင်တောင်အိအိမပြောကြပါ။

ဆရာလေးအကျင့်ကလည်း တစ်အိမ်အိမ်မှာ စတည်းချပြီး ကုတတ်ပေသည်။

မေမေက နေကောင်းသွားပြီမို့ ထမင်းဟင်းနှင့် အစားအသောက်ကိစ္စများကို စီမံနိုင်ပါပြီ။

မြပုန်းညက်ကတော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကြောင်ကလေးလို၊ ယုန်ကလေးလို ဝင်ပြီးပုနေသည့်ကလေးလေးကိုပဲ ထမင်းချိန်ထမင်း၊ မုန့်ချိန်မုန့် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရသည်။

ကလေးက စကားလည်း သိပ်မပြောတော့။ တစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစသာ ပြောသည်။

“မီးစီးနာမည် ဘယ်သူလဲ”

မြပုန်းညက်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ကလေးက အသိအမှတ်ပြုပါသည်။

“ထက်လွန်းတယ်”

“ဟင်”

“ထက်လွန်းတယ်”

ကလေးက စကားနည်းပေမယ့် စကားတော့ပီပါသည်။ သူ့ဘာဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ စိကာပတ်ကုံး ပြောတတ်ဖို့တော့ မတတ်နိုင်သေးပုံ။

မြပုန်းညက် ကလေးကို စိတ်ဖိစီးမှာ သနားလွန်းသဖြင့် ဘာမှ အတင်းအကျပ် မမေးမြန်းဘဲ ကြင်နာယုယစွာဖြင့်သာ ရွှေလိုဥထားမိပါသည်။

ကလေးအတွက် အဝတ်လေးများလည်း ရွာထဲကဆိုင်မှာ အပြေးဝယ်ရသည်။ ကလေးက ထားခဲ့လို့မရသဖြင့် သူမသွားလေရာ တတန်းတန်း၊ သင့်တော်မည့်အဝတ်လေးများ၊ အနွေးထည်လေးများကို ဝယ်ပေးရသည်။

ရွာလူကြီးကိုတော့ အကျိုးအကြောင်း သွားပြောထားရပါသည်။ တော်ကြာ စေတနာနှင့် ကယ်ဆယ်ပေးထားတာ

ဝေဒနာဖြစ်ရလျှင်မကောင်း။

ကလေးသူနိုးတွေ၏လက်မှ လွတ်ကျန်ခဲ့တာလား။ ကိုယ့်ကို အမှုမပတ်အောင် အခြေအနေကို ပြောပြထားရ၏။

ကလေးရောက်တာ (၁၀) ရက်ကျော်သည်အထိ အခြေအနေတွေက မထူးခြား။

ကလေးကတော့ မြပုန်းညက်ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံအောင်ပင် ခင်တွယ်နေပေပြီ။

မြပုန်းညက်တို့သားအမိ (၂) ယောက်လုံးလည်း ထက်လွန်းဝတီလေးရောက်လာမှ ဘဝက ပိုပြီးစိုပြည်လာတော့သည်။

နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း မနက်ဘက်၊ ညနေဘက်မှာ ကလေးတွေကို မြပုန်းညက် စာပြပေးတော့လည်း ကလေးက သူမအနားမှာ။

ရေချိုးလည်း အတူ၊ စားလည်း အတူ၊ အိပ်လည်း အတူ။

(၂) ပတ်လောက်အကြာမှာတော့ ကလေးက သူနားလည်သမျှ သူ့အကြောင်းလေးကို မြပုန်းညက်ကို ပြောပြခဲ့ပါသည်။

အိပ်ရာမဝင်မီ ပြတင်းပေါက်မှ လရောင်ကို ငေးမောကြရင်း မြပုန်းညက်၏ရင်ခွင်ထဲမှာ နားခိုရင်း ထက်လွန်းဝတီ သူ့အကြောင်းလေး ပြောပြသည်။

ကလေးမို့ သူ့ခမျာ သေသေချာချာတော့ နားမလည်ရှာ။

“မီးမီးအိမ်က ရန်ကုန်မှာ”

“အဝေးကြီးနော်၊ မီးမီး ဒီကိုဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“အိမ်မဟုတ်ဘူး၊ တိုက်ကြီး အကြီးကြီး”

“ဪ”

“မုန့်တွေလည်း အများကြီး အရုပ်တွေလည်း အများကြီး”

ထက်လွန်းဝတီ၏ပုံစံကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ့ဌေးအသိုင်းအဝိုင်းမှလာသူ ဖြစ်ကြောင်းတော့ သိသာပါသည်။

ကလေးဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစားနှင့်ဆွဲကြိုးကို မြပုန်းညက် သေချာသိမ်းထားရပါသည်။

နောင်တစ်ချိန်မှာ ကလေး၏စစ်မြစ်ကို ကောက်ရန်

အတွက် အထောက်အကူပြုနိုင်ပါလိမ့်မည်။

“မီးမီးဖေဖေက ဟိုးအဝေးကြီးကိုသွားတယ်။ လေယာဉ် ပျံကြီးစီးသွားတာ”

“အင်း မီးမီးက ဘယ်သူနဲ့ကျန်ခဲ့လဲ”

“မာပီနဲ့”

“ဪ မီးမီးမေမေလား”

မီးမီးလေးက ခေါင်းခါပြန်ပါသည်။ ကလေးရော၊ မြပုန်း ညက်ပါ စိတ်တွေညစ်လာကြပြီမို့ မေးမြန်း စုံစမ်းခြင်း အခန်း ကဏ္ဍကို ရပ်ကာ (၂) ယောက်လုံး အိပ်ရာဝင်လိုက်ကြပါသည်။

အခန်း (၄)

ဘုန်းသင်္ခါ။

ပညာတော်သင်သွားရ ပါရဂူဘွဲ့ယူရအောင် သွားရတာ

(၃) နှစ်။

အလုပ်ဝင်ရင်း ပညာဆက်သင်။ အမေရိကားနှင့် မြန်မာ ပြည်ဟာ ကမ္ဘာ့အရှေ့ခြမ်းနှင့် အနောက်ခြမ်းမို့ သူ တစ်ခေါက်မှ မပြန်ဖြစ်ခဲ့။

ယူထားရသည့် မိန်းမကလည်း မိဘတွေ သဘောတူလို့ ယူထားရသည့် မိန်းမမို့ လွမ်းလှတယ်မဟုတ်။

သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ဟူသော အကြောင်းပြချက်

ဖြင့် သူ အခွေလီကို ထပ်မံလက်ထပ်ခဲ့ရတာမို့ သံယောဇဉ်ကတော့ ခပ်ပါးပါး။

အခွေလီနှင့်လက်ထပ်ပြီး လပိုင်းမှာပင် ဘုန်းသင်္ခါ ပညာ တော်သင်သွားခွင့်ရခဲ့သည်။ သမီးလေး ထက်လွန်းဝတီက အသက် (၃) နှစ်ကျော်အရွယ်။

အခွေလီမှာလည်း ကိုယ်ဝန်နှင့် ကျန်ခဲ့တာမို့ ဘုန်းသင်္ခါ ဟာ သမီး (၂) ယောက်၏ဖခင် ဖြစ်ရပြီ။

ကိုယ်က ပညာသင်တာတစ်ဖက်၊ အလုပ်ဝင်နေတာ တစ်ဖက်မို့ မြန်မာပြည်နှင့်လည်း သိပ်ပြီး ဖုန်းမခေါ်ဖြစ်။

အခွေလီကသာ သူ့ထံ တစ်လ (၂) ကြိမ် (၃) ကြိမ် လောက် ဖုန်းဆက်တတ်သည်။ သမီးတွေနေကောင်း၊ မကောင်း နှင့် သူ့မိဘများ နေကောင်း မကောင်း၊ သားကြောင်း မာကြောင်း ဒါပါပဲ။

ယခု သမားတော်ဘွဲ့၊ ခွဲစိပ်ပါရဂူဘွဲ့တစ်ခုကို လက်ဝယ် ပိုင်ပိုင်ရခဲ့ပြီး သူ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာခွင့်ရပြီ။

မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်မှာ သူ ပထမဆုံးတွေ့ချင်တာ သမီး လေး ထက်လွန်းဝတီ။ ချစ်ဦးသူ သူ့နာပြုဆရာမလေး ခင်လွန်းစံ

နှင့် တူသည့်သမီးလေး။ သူ့အသည်းတုံးလေး။

ယခု အခွေလီကို ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာသည်ပင် သမီးကို စိတ်ရှည်ပြီး ကြင်နာယုယလိုပါ။ သူနှင့် လက်မထပ်ခင် အခွေလီ ဟာ သမီးလေး ထက်လွန်းဝတီအပေါ် စိတ်ရှည်သည်းခံလွန်းလို့ သူပင် အံ့ဩမိခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

သူထွက်လာတုန်းက အသက် (၃) နှစ်ကျော်ပြီဖြစ်သည့် သမီးလေးဟာ ယခုဆို (၆) နှစ်ကျော်ပြီပေါ့။ ကျောင်းတွေ တက် နေပြီပေါ့။

အခွေလီအပြောအရဆိုလျှင် သမီးဟာ ဉာဏ်ကောင်း သတဲ့။ စာတွေလည်း တော်တော်ရသတဲ့။ ပထမတန်းရောက်နေ သည့် သမီးဟာ အတန်းထဲမှာ ပထမ၊ ဒုတိယတွေ အမြဲရသတဲ့။

သူ သမီးကို လေဆိပ်ခေါ်လာဖို့ အခွေလီကိုမှာထားသည် မို့ မိတဆိုးသမီးလေး ထက်လွန်းဝတီကို သူတွေ့ရတော့မည်။

လေယာဉ်ပေါ်မှဆင်းပြီး ကြိုဆိုနေသူတွေကြားမှာ သူ ရှာနေမိတာ သမီးပါ။ အဲ သမီးကြီးပေါ့။

သူ့မှာ အခွေလီနှင့်လည်း စစ်လွန်းဝတီဆိုသည့် သမီးငယ် ရှိနေပြီမဟုတ်ပါလား။ သူသွားမှ မွေးတာမို့ စစ်လွန်းဝတီ

အသက်က (၂) နှစ်ခွဲလောက်။

“ကိုကိုခန့် ... သန့်လာလိုက်တာ ကိုကိုရယ်။ လူတောင်မှားတယ်။ တကယ့်ဖော်ရိန်နာကြီးကျနေတာပဲ”

ဘုန်းသခါမှာ အရပ် (၆) ပေလောက်နှင့် တောင့်တင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာ။ အအေးပိုင်းမှာနေလာရသဖြင့် ဖြူဝင်လာသည့် အသားအရည်တို့နှင့် တည်ကြည်ခန့်ညားလှပါသည်။

အသက်ကလည်း (၃၀) ပြည့်တော့မည်လေ။ သူ့ကို ကြိုဆိုနေသူများမှာ သူ့မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများနှင့် အဥ္စလီတို့သားအမိ။

သူ့မိဘများက အညာမှာမို့ သူသွားတွေ့ရမည်ပါ။ အားလုံးကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် နှုတ်ဆက်နေရသော်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ ဟာနေပါပြီ။

သမီးကို လေဆိပ်သို့ ခေါ်လာခဲ့ပါ။ တွေ့ချင်လှပါပြီ။ အောက်မေ့လှပါပြီဆိုသည့်ကြားမှ အဥ္စလီသမီးကို ဘာလို့ခေါ်မလာသလဲ။

“ကိုကို ရော့ ရော့၊ သမီးက သူ့ပါပါကို တွေ့ချင်လှပါပြီတဲ့။ အဥ္စလီပြောထားလို့ ဖအေကို အရမ်းတွေ့ချင်နေတာ”

အဥ္စလီထိုးပေးသည့် သမီးငယ် စစ်လွန်းဝတီကို ပွေ့ချီထိုက်ရပေမယ့် သမီးကြီးကို သူမမေ့။

“အဥ္စလီ ... သမီးကို ဘာလို့ခေါ်မလာသလဲ။ သမီးကို ခေါ်လာပါလို့ပြောနေတဲ့ကြားက ကိုယ်အတန်တန် ပြောတာတောင် အရေးမစိုက်ဘူး”

“ဪ ကိုကိုကလည်း အဥ္စလီတစ်ယောက်တည်းကလေး (၂) ယောက်နဲ့ မဖြစ်သာလို့ပါ။ ကဲ လာ လာ”

ဘုန်းသခါ စစ်လွန်းဝတီကို ပွေ့ချီရင်း အဥ္စလီနောက်မှ လိုက်လာခဲ့ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ခဲဆွဲသလို လေးလေးလံလံ။

အဥ္စလီဟာ အလုံးစုံ စိတ်ချရပါရဲ့လား။ သမီးကို သူကရုမှိုက်ရဲ့လား။ အင်းလေ ... အိမ်မှာ ဒေါ်ဥနှင့် မအောင်ကြည်လည်း ရှိသားပဲ။

သူ့ရင်ထဲမှာ စစ်လွန်းဝတီကို သည်းသည်းမလှုပ်မိ။ ကိုယ့်သမီးဆိုပေမယ့်လည်း အနေစိမ်းလို့ပေလားမသိ။ သွေးကနွေးမလာ။ ကလေးကလည်း သူ့ကို ယခုမှ မြင်ကာစမို့ ခပ်စိမ်းစိမ်းပါ။

ငိုတော့မလိုလို၊ မဲ့ မဲ့လာပြီး ဝါးခနဲ အော်ငိုတော့သည်။

“ဪ... သမီးကလည်း ဒါ ပါပါလေ။ သမီးရဲ့ပါမိလား လာ မေမေ့ဆီလာ”

ကားမောင်းသည့်ဒရိုင်ဘာကလည်းအသစ်။ ရုပ်က ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဒင်ခနဲ။ မီးပင်ပွင့်ထွက်သွားသည် ထင်ရ၏။

အခွလီကလည်း အကင်းပါးသည်။

“ဪ ကိုကို ... ဒါ အခွလီမောင်ဝမ်းကွဲလေးလေး။ ဘဒ္ဒေးက မွေးတာ။ သူလည်း နိုင်ငံခြားထွက်ချင်လို့ သင်တန်းတွေ လာတက်ရင်း အိမ်မှာတည်းနေတယ်။ ကိုကိုဒရိုင်ဘာ ဘကြီးဝင်းကလည်း သူ့မြေးနဲ့ပြန်နေမယ်ဆိုပြီး အလုပ်ထွက်သွားတာနဲ့ မောင်လေးပဲဆွဲခိုင်းနေရတယ်”

“အင်း အင်း”

အခွလီ၏ ထုချေလွှာတွေကို နားထောင်ရင်း ဘုန်းသင်္ခါဘဝင်မကျ။ ခေတ်ကြီးက ပြောလို့ရတာမဟုတ်။

မဖွယ်မရာတွေ ကြားရလွန်းလို့ ရူးပင်ရူးချင်ချင်။ လူတွေက ဟိရိ သြတ္တပ္ပတရားတွေ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ ပျက်စီးလာကြသည်က ခပ်များများ။

ရုပ်ဝတ္ထုတွေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာပေမယ့် ကမ္ဘာကြီးထဲ ဟန်ချက်မညီမှုတွေကြောင့် နှလုံးသား၊ ဝိညာဉ်တွေကတော့ ပုပ်သိုး၊ နို့စောနေကြပေပြီ။

ဘုန်းသင်္ခါသည် အဆိုးမြင်ဝါဒီတစ်ဦးမဟုတ်ပေမယ့် သူမြင်နေရည့်ကမ္ဘာကြီးက သိပ်ပြီး အဆီအငေါ့မတည့်လှ။

ယခုလည်း အခွလီ၏မောင်ဝမ်းကွဲဆိုသူကိုကြည့်ပြီး ဘုန်းသင်္ခါ၏ခေါင်းထဲမှာ အချက်ပြမီးတွေတလက်လက်။

ဘာတွေကဘယ်လို လွဲချော်နေသည်မသိ။ အခွလီကတော့ စကားတွေ ရေပက်မဝင်။ (၃) နှစ်လုံးလုံး ကွဲကွာခွဲခွာနေ

ရသည့် ဇနီးမောင်နှံ (၂) ဦး၏ တွေ့ဆုံခန်းက ခြောက်ကပ်ကပ်။ အသက်ကိုမဝင်။ ကလေးကလည်း နွေးထွေးမှုမရှိ။

“ဘယ်ဝင်မလို့လဲ အခွလီ။ အိမ်ကိုတန်းမောင်းလေ”
“ဪ... ကိုကိုကို ကြိုဆိုတဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဆိုင်မှာ ပွဲလေးတစ်ခု ကျင်းပပေးမလို့ပါ”

“မလိုဘူး။ အိမ်ကိုသာ အမြန်မောင်း။ ငါ ငိုသမီးနဲ့တွေ့ချင်လှပြီ”

“စစ်လွန်းကရော ကိုကိုသမီး မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ စစ်လွန်းကို ခုတွေ့ရပြီ။ ငါ့သမီးကို လည်း တွေ့ချင်လှပြီ”

“အခွလီ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ချိန်းပြီးပြီ။ ကိုကိုပြန် လာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ပွဲပေးမှာ”

အခွလီ့မျက်နှာက မာထန်လာလျှင် ဘုန်းသင်္ခါ အကြီး အကျယ် စိတ်ပျက်ရသည်။

မသိသားဆိုးရွားလွန်းတဲ့ မိန်းမ။

စိတ်သဘောထားယုတ်ညံ့သည့်မိန်းမ။ ကိုယ့် ဘုန်း ခမျာ နာရီပေါင်းများစွာ လေယာဉ်စီးလာရတာ ပင်ပန်းလာတာ ကို နားလည်မပေး။ အနားမပေးဘဲ ပွဲကျင်းပမတဲ့။

သူ ဂုဏ်ယူချင်၊ ကြွားချင်လည်း နောက်နေ့မှ လုပ်ပါတဲ့ လား။

ယခုကျ ပင်ပန်းလာသည့်ခင်ပွန်းအပေါ် နည်းနည်းမှ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ။

ပြီးတော့ ဘုန်းသင်္ခါ သမီးကိုလည်း တွေ့ချင်လှပါပြီ။

(၆) နှစ်ကျော်ပြီဖြစ်မည့် သမီးလေး ထက်လွန်းဝတီ။ ဖခင်ကို သိပ်ပြီးတွယ်တာလွန်းသည့် သမီးလေး။

ဘုန်းသင်္ခါ သည်းမခံနိုင်တော့။ သည်မိန်းမ တရားလွန် နေပြီ။ သူ့ကိုစွဲပဲ သူ့ကြည့်သည့်မိန်းမ။

“ငါ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ။ လေယာဉ်ပေါ်မှာလည်း မအိပ် ခဲ့ဘူး။ နောက်နေ့ရွှေ့လိုက်”

“မရတော့ဘူး ကိုကို။ အခွလီအပေါင်းအသင်းတွေ အားလုံးကိုချိန်းပြီးပြီ။ ကိုကို အခွလီကိုလေးစားပါ။ အခွလီ အပေါင်းအသင်းတွေကြားမှာ ခွေးအဖြစ် မခံနိုင်ဘူး”

“ငါ နာရီပေါင်းများစွာ လေယာဉ်စီးခဲ့ရတာကွ။ ကမ္ဘာ့ အနောက်ခြမ်းကနေ အရှေ့ခြမ်းကို”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကို ခဏဖြစ်ဖြစ် လိုက်ခဲ့ရမည်”

ဘုန်းသင်္ခါ အခွလီကို တော်တော်အော်ဂလီဆန်သွားမိ ၏။ နဂိုကတည်းက မနှစ်မြို့ဘဲ မိဘပေးစားလို့ ယူခဲ့ရသည့် မိန်းမ။

လျှပ်ပေါ်လော်လည်သည့်မိန်းမ။

ဘုန်းသင်္ခါ အခွလီကို တူးခါးနေအောင်မုန်းမိသွားလေ သည်။

တတိယ သူ့ကို ဇွတ်အတင်းပင် အရက်တွေပါးစပ်ထဲ
လောင်းထည့်ကြခြင်းပါပင်။

သူ့မှာ လူမှန်းသူမှန်းမသိ ဖြစ်ရပြီး ကိုယ့်အိမ် ဘယ်လို
ပြန်ရောက်သည်ပင်မသိတော့။

ပြဿနာအားလုံး၏စစ်မြစ်တရားခံဟာ အဋ္ဌလီ။

သူ ခုတင်ပေါ်မှ ကျုံးထလိုက်တော့ မိန်းမလည်မက
ပြာပြာသလဲ။

“ကိုကို အိပ်ဦးလေ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ။ ခုမှ (၃) နာရီ
ရှိသေးတယ်။ မိုးမလင်းသေးပါဘူး။”

သူဟာ ပညာတတ်တစ်ယောက်မို့ ဒေါသကို မပေါက်ကွဲ
အောင်ထိန်းချုပ်တတ်ပေမယ့် သည်ပြဿနာကြီးကိုတော့ နည်း
နည်းနည်းမှမကျေနပ်ပါ။

သွေးတွေဆူနေတာကို မနည်းဘဲ ထိန်းချုပ်ထားရသဖြင့်
လူက ကတုန်ကယင်။

“ဖယ်စမ်းကွာ”

အဋ္ဌလီပုံစံက ဖရိုဖရဲနှင့်။ မာရ်နတ်၏သမီးတော်လို
ညဝတ်အင်္ကျီပါးပါးလေးအောက်မှာ ကိုယ်ခန္ဓာက မိမွေးတိုင်း

အခန်း (၅)

ဘုန်းသင်္ခါ အိပ်ရာမှနိုးတော့ ခေါင်းတွေအုံခဲပြီး တစစ်စစ်
ကိုက်နေ၏။ သူ့ဘေးနားမှာတော့ အဋ္ဌလီ။ သူ ကိုယ့်တိုက်၊
ကိုယ့်အိပ်ရာထဲ ပြန်ရောက်နေပါလား။

ဘုန်းသင်္ခါရင်ထဲမှာ နှင့်နှင့်စူးစူး တူးတူးခါးခါး။ အဋ္ဌလီကို
လုံးဝ နှစ်သက်မှုမရှိတော့။

ပထမ ယောက်ျားအပေါ် အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိဘဲ သူ
လုပ်ချင်တာ၊ သူ့ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်အောင်လုပ်သဖြင့် မုန်းသည်။

ဒုတိယ သူ့ကို ဂုဏ်ပြုပွဲလို့ဆိုပြီး ဘီယာတွေ၊ အရက်
တွေ၊ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေနှင့် အလှုံ့ပယ်ညှော်ခံ၏။

ဖမ္မေးတိုင်း။

သူဟာ အာသဝေါကုန်ခန်းနေသည့် ရဟန္တာမဟုတ်ပေမယ့် အဉ္စလို့ကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ ကိလေသာတွေက ထကြွသောင်းကျန်းမလာ။

အဉ္စလို့ကို တွန်းဖယ်ပစ်ခဲ့ပြီး ဒယီးဒယိုင်နှင့်။ ဘုန်းသင်္ခါကိုယ် လူပျိုတုန်းက အိပ်ခဲ့သည့်အခန်းထဲသို့ အမြန်ဆုံးဝင်ခဲ့သည်။

ယခုထိ သမီးကို မတွေ့ရသေး။ သူ ယခုလို မူးယစ်နေပုံကြီးနှင့်လည်း သမီးကို မတွေ့ချင်သေးပါ။ သမီးအရွယ်က နားလည်နေပြီမို့ မနက် အမူးပြေမှပဲ သမီးကို သွားတွေ့တော့မည်။

ကိုယ့်အခန်းတံခါးကို ဂျက်ချပြီးမှ ဘုန်းသင်္ခါ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပစ်လိုက်မိသည်။

မနက်လင်းသည်နှင့် ဘုန်းသင်္ခါ ကိုယ်လက်သန့်စင်

ရေချိုး အဝတ်အစားကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်လိုက်သည်။ သူ့အိမ်မှာ သူ့ အဉ္စလီနှင့်သမီး နှစ်ယောက်သာရှိသည်။ အိမ်အကူတွေနှင့် အဉ္စလီမောင်ဆိုသည့်ကောင်ရယ် ရှိမည်။ ဘုန်းသင်္ခါ မီးဖိုဘက်သို့လျှောက်သွားရင်း သူ့သွားတုန်းက ကျန်ခဲ့သည့် အိမ်အကူဒေါ်ဥနှင့်မအောင်ကြည်ကိုရှာမိသည်။ သို့သော် မီးဖိုဘက်မှာတွေ့သူတွေဟာ သူ မသိသည့် လူသစ်တွေ။

“ဟင် ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကျွန်မက မထွေးကြည်၊ သူက ဒေါ်နုပါ ဆရာ။ ကျွန်မတို့အလုပ်ဝင်တာ (၆) လလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“အရင်လူတွေက ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

“ခုခေတ်က ဒီလိုဆရာ။ အိမ်တွေမှာ လူမမြီတတ်ကြဘူး”

ဘုန်းသင်္ခါ စိတ်ထဲထင်ရသည်။ သို့သည် မေးသင့်တာတော့ မေးရဦးမှာပါပဲ။

“သမီးကို ဘယ်အခန်းမှာထားလဲ၊ သမီး”

“သူ့အမေနဲ့ အိပ်တယ်လေ ဆရာ”

“မဟုတ်ဘူး။ သမီးအငယ် မဟုတ်ဘူး။ သမီးအကြီး ထက်လွန်းဝတီ”

“ဘယ်သူဆရာ”

“ထက်လွန်းဝတီ။ ကျွန်တော့်မှာ သမီး (၂) ယောက်ရှိ တယ်။ ထက်လွန်းဝတီက ခုဆို (၆) နှစ်ခွဲလောက်ရှိပြီပေါ့။ အငယ်မကသာ စစ်လွန်းဝတီ”

ဒေါ်နုနှင့် မထွေးကြည်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက်ကြည့်ပြီး ရုပ်တွေက ပြူးကြောင်ကြောင်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ။ ကျုပ်သမီး ကျုပ် သမီး ဘယ်မှာလဲ”

ဒေါ်နုက တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ရှင်းပြသည်မှာ -

“ဆ ဆရာရယ် ... ကျွန်မတို့ရောက်ကတည်းက ကလေး (၁) ယောက်တည်းပဲ တွေ့ရပါတယ်။ သမီးလေး စစ်လွန်းဝတီပဲ တွေ့ရတာပါ”

“ဘာ”

သမီး ... သူ့သမီးလေး။ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ဘုန်း သင်္ခါ၏ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားရ၏။

ခေတ်အဆက်ဆက်က မိထွေးနှင့် လင်ပါသမီး။ ပထွေး နှင့် မယားပါသမီး။

ကျားနှင့်သမင်လိုပေါ့။

သူ သူ ကိုယ့်သမီးလေးကို အခွလီဆိုသည့် မိထွေးမ သက်ထဲ ယုံယုံကြည်ကြည် ထည့်ခဲ့မိပါပေါ့လား။

“ပြော ... ပြောကြစမ်းပါ။ ကျုပ်သမီး သူ့အဘိုး အဘွားတွေဆီမှာလား။ အညာမှာလား”

ဘုန်းသင်္ခါ၏ မိဘ (၂) ပါးက အညာမှာ။ စစ်ကိုင်းမှာ။ ခူးရိုးဆန်သည်မိဘ (၂) ပါးဟာ သူ မုဆိုးဖိုဖြစ်တော့ ရန်ကုန် သို့ မကြာခဏ လိုက်လာကြရသည်။

သည်အခါ မိန်းမလည်မ အခွလီ၏ မာယာကျော့ကွင်း မှာ မိသွားကြပြီး သူနှင့် အသည်းအသန် သဘောတူခဲ့ကြပါ၏။

အခွလီကိုမယူလျှင် သူတို့ပင် သေတော့မတတ်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ အညာမှာလည်း မထားပါဘူး။ ဘယ်မှာဆိုတော့ ဒေါ်နုတို့ မသိရပါဘူးရှင်”

ဘုန်းသင်္ခါတစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်ပြင်ကြီးထဲ ပစ်ချခံ လိုက်ရသလို ပူလောင်ကျွမ်းမြည့်သွားရပြီး လူက အသက်ရှူ

ကျပ်သွား၏။

ကမ္ဘာကြီးထဲ အောက်ဆီဂျင်တွေ နည်းနည်းမှ မရှိတော့ သည့်နှယ်။

ဘုရား ဘုရား ငါ့သမီးလေးကို သင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက် ပြီလဲ။

ကျားမ အသားစားချင်လို့ ဥပုသ်စောင့်ပြတာကို သူ့ရော သူ့မိဘတွေပါ ယုံစားခဲ့မိကြပါ၏။

ဘုန်းသခါ မီးဖိုဘက်မှ အဥ္စလီအခန်းဘက်သို့ တစ်ဟုန် ထိုး ပြန်ပြေးမိလေပြီ။ ပိတ်ထားသည့်အခန်းကို တခုနီးဒုန်းထုရင်း ဘုန်းသခါ သွေးရှူးသွေးတန်းဖြစ်နေမိ၏။

“အဥ္စလီ အဥ္စလီ အဥ္စလီ”

သူ့မှာ သောကနှင့်ဒေါသတွေကြောင့် လူက ရပ်တည်လို့ ပင် မရချင်။

ညက အများကြီးသောက်ထားတာလည်းပါပေမည်။

သူ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် တံခါးထုနေပေမယ့် အဥ္စလီက တံခါးတော်တော်နှင့် ဖွင့်မပေး။

အတော်ကြီးကြာမှ တံခါးဖွင့်ပေးတော့ အဥ္စလီရုပ်က

ဆုတ်တတ်တဲ့ကြောင်နှယ်။ သူတို့အခန်းရှေ့ ချက်ချင်းရောက်လာ သူက သူ့မောင်ဆိုသည့်ကောင်။

မောင်မကလို့ ဘီလူးကြီး (၇) ကောင်ပဲရှိရှိ။ သူ့ရင်ထဲမှာ မီးတွေလောင်နေပြီ။

“ငါ့သမီး ဘယ်မှာလဲ၊ ငါ့သမီး”

အဥ္စလီက အူကြောင်ကြောင်ရုပ်နှင့်။ အခန်းထဲရှိ စစ်လွန်းဝတီကို လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“ဟိုမှာလေ ရှင့်သမီး။ တိုးတိုးပြော၊ ရှင့်သမီးက အအိပ် ဆတ်တယ်”

“အဥ္စလီ... နင် အူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့။ ငါ့သမီး ထက်လွန်းဝတီကို နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ပြီလဲ။ ဘီလူးမ။ မိထွေး မိထွေးပီပီ နင် ငါ့သမီးကို ဘယ်ပို့လိုက်ပြီလဲ”

ဘုန်းသခါတစ်ကိုယ်လုံး နတ်ပူးသလို တုန်ရင်နေရတာ ခံစားမှုတွေ လွန်ကဲလာလို့ပါ။

သူ့သမီးလေး အားကိုးမရှိ၊ ဘာမရှိ၊ မိထွေးနှင့် သူ့ဘက် တော်သားတွေရဲ့လက်ချက်နှင့် ဘယ်ကမ္ဘာထိ လွင့်သွားရရှာပြီ လဲ။

သူက ဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ဒေါသတွေထွက်၊ သောက တွေနှင့် တုန်ရင်နေရပေမယ့် အဋ္ဌလီဘီလူးမက မာယာသည်ပီပီ သူ့ခြေရင်းမှာ ထိုင်ချပြီး မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ရှိခိုးဦးချနေပုံက တကယ့်အကယ်ဒမီရှေ့။

“ကိုကိုရယ်... အဋ္ဌလီကို သတ်လိုက်ပါ။ အဋ္ဌလီအပြစ် တွေပါရှင်။ အဋ္ဌလီကို သတ်ပါ”

“သတ်မယ်၊ သတ်မယ်၊ နင့်ကို ငါ သတ်မယ်။ ဘီလူးမ မိထွေးမ”

ဘုန်းသင်္ခါ ပေါက်ကွဲနေတော့ သူ့မောင် ရှိုင်းထွဋ်အောင် က နောက်မှတောင်းပန်၏။

နှမက ရှေ့မှ ရှိခိုးဦးချ။ မောင်က နောက်မှဆွဲထားရင်း ရှိခိုးဦးချ။

လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီးမှ ရှိခိုးဦးချ လုပ်တတ်သည့် အောက် တန်းစားတွေ။

“ဆရာ လွန်မယ်၊ လွန်မယ်။ မမကလည်း သေချာရှင်း ပြပါ။ စကားကို လိပ်ပတ်လည်အောင် ပြောကြပါဗျာ။ ဒေါသရှေ့ ထားရင် အမှားတွေ့တတ်ပါတယ်”

မောင်နှမ (၂) ယောက်လုံးက ရှိခိုးဦးချ တောင်းပန်နေ တော့ ဘုန်းသင်္ခါ စိတ်လျှော့ရသည်။ ကိုယ်က ပညာတတ်၊ ပညာရှင်။

“ပြော သေချာပြော။ ငါ့သမီး မယ်ဒုက္ခလေးကို နင်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြလဲ”

အဋ္ဌလီက အကယ်ဒမီရုပ်နှင့် မျက်ရည်လည်ရွဲ။

“ငါ့ကို ညာမယ်တော့မကြံနဲ့။ ငါ အားလုံးသိပြီးသား”

သူ့ကိုညာမှာစိုးလို့ ဘုန်းသင်္ခါ လှန့်လိုက်တာပါ။ ဒေါ်န တို့ပြောတာ သူယုံသည်။

“မညာပါဘူး ကိုကိုရယ်။ ထက်လွန်းလေးအကြောင်း တွေးမိရင် အဋ္ဌလီ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် သတ်သေပစ်ချင်မိ ပါတယ်”

“ပြော မြန်မြန်ပြော၊ ငါ သေတော့မယ်”

“အဲဒီနေ့က အဋ္ဌလီတို့မိသားစုလိုက် တောင်ကြီးမီးပုံးယုံ ပွဲကို သွားကြတာပါ။ သမီး (၂) ယောက်လုံးကလည်း ပျော်လို့ ထက်လွန်းလေးခမျာလည်း အရမ်းပျော်နေရှာတာ”

အဋ္ဌလီက မင်းသမီးတစ်ယောက် သရုပ်ဆောင်နေသလို

မာယာတွေနှင့် ကျကျနန၊ မျက်ရည်တွေနှင့် တရှိုက်ရှိုက် ငိုနေလေ၏။

ဘုန်းသခါ သတင်းဆိုးကို ကြိုတင်ခန့်မှန်းမိနေတာမို့ လူက ရင်ကွဲနာကျလှလှ။

အချစ်ဦးမျက်နှာငယ်မလေးရဲ့ ကိုယ်ပွား သူတို့ (၂) ယောက်ရဲ့ အချစ်သင်္ကေတလေး။

“အိုက်တင်တွေလုပ်မနေနဲ့။ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ။ ငါ့ရင်တွေ မီးလိုပူနေပြီ”

“တောင်ကြီး မီးပုံးပျံ့ပွဲကိုသွားရင်း ကလေးက ပျောက်ပျောက်သွားတာ”

“ဘာ”

စကားက ပေါ့ပေါ့တန်တန်။ သူ့နားထဲ သူ့အသည်းထဲ လက်ပစ်ခဲတွေ အတွဲလိုက်ကွဲပြီ။ လူတစ်ကိုယ်လုံး တစ်စစ်လွင့်စင်ထွက်သွားသလိုခံစားလိုက်ရ၏။

သူ့ခံစားချက်တွေအတွက် ဖော်ပြစရာ စကားလုံးမရှိ။ လူက မတ်တတ်မရပ်နိုင်တော့။ ဒူးညှတ်ကွေးပြီး ကျသွားရ၏။

“နင် မရှာဘူးလား။ ရဲတွေ အကူအညီမတောင်းဘူးဘူး။ ကလေးတွေနဲ့သွားတာ အဖော်မပါဘူးလား။ ဘယ်တုန်းက သဲ။ ငါ့ကို ဘာလို့အကြောင်းမကြားတာလဲ”

မေးခွန်းတွေက သူ့ရင်ထဲမှ တရစပ်တိုးထွက်၏။ ရင်ကွဲနာကျနေသည့်အသံ။

“ကိုကိုရယ် ... အဖော်တွေနဲ့သွားတာပါ။ ဒေါ်ဥနဲ့ အောင်ကြည် ပါပါတယ်။ သူတို့ (၂) ယောက် ပေါ့လျော့လို့ သမီးပျောက်ရတာပါ။ အဥ္ဇလီ နည်းမျိုးစုံနဲ့ ရှာပါတယ်။ တစ်လလောက်ကို တောင်ကြီးမှာတည်းပြီး ရှာပါတယ်”

“ဒါဆို ဒီအကြောင်းတွေ ဒေါ်ဥနဲ့မအောင်ကြည်သိတယ် ဆို။ သူတို့ကို ဘာကိစ္စနဲ့ အလုပ်ဖြုတ်ပစ်တာလဲ”

“ကလေးပျောက်တာ သူတို့ပေါ့လျော့လို့လေ။ အဥ္ဇလီက သမီးအငယ်ကိုချီနေရတယ်။ သူတို့ (၂) ယောက်လက်ထဲမှာ ကလေးကပျောက်သွားတာ။ အဥ္ဇလီစိတ်ဆိုးပြီး အလုပ်ဖြုတ်ပစ်တာပါ”

“ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”
အဥ္ဇလီ ရေရေရာရာ မဖြေတတ်ပေမယ့် ပါးစပ်ထဲရှိတာ

ပြောလိုက်သည်။

တကယ်တော့ ကလေးက ဘုန်းသင်္ခါ အမေရိကား သွားပြီး တစ်လလောက်ကတည်းက အစပျောက်ပစ်ခဲ့တာ။

“ကိုကိုသွားပြီး (၁) နှစ်လောက်ကြာတော့ ပျောက်သွား တာ။ အဲဒီနိုဝင်ဘာ (၈) ရက်ဆို (၂) နှစ်တင်းတင်းပြည့်သွား ပါပြီ။ အခွလီ တောင်ကြီးမှာ မိတ်ဆွေတွေကို ဆက်ရှားခိုင်းခံ တယ်။ သူတို့ဆီကလည်း ဘာသတင်းမှ မကြားရပါဘူး။”

“အခွလီလေ သမီးအကြောင်းတွေ့မိရင် ဝေးကတ် ခံစားရပါတယ် ကိုကိုရယ်”

အခွလီ မျက်ရည်ကျတာနည်းနည်း။ ဟန်ရှိုက်တွေ့ ရှိုက်ငိုပြီး သရုပ်ဆောင်နေတော့ ဘုန်းသင်္ခါ ပိုပြီးဒေါသထွက်မိ သည်။

“တော်စမ်း အခွလီ။ ဒီလောက်အကြီးအကျယ်ကိစ္စကြီး ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ဆီ အကြောင်းမကြားသလဲ။ သမီးအကြောင်း ငါမေးတိုင်း ဘာဖြစ်လို့ ညာခဲ့တာလဲ။ သမီးနေကောင်းပါတယ် ဆို။ ငါက သမီးအသံကြားချင်လို့ပါဆိုတော့ နင် အမျိုးမျိုး လှီးလွှဲပြောခဲ့တယ်”

ဘုန်းသင်္ခါ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခြေထောက်ကို အနိုင်နိုင်သယ် ပြီး ရွှေခဲ့သည်။ အခွလီတို့ မောင်နှမ နောက်မှလိုက်လာရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကြ၏။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဆက်ပြီးပြောရ၏။ ဘုန်းသင်္ခါ ခေါင်းတွေ ပူထူနေရပါပြီ။ သမီးကို ဘယ်လိုအစရာမလဲ။ (၂) နှစ်တောင် ကြာပြီတဲ့။

“ကိုကိုရယ် ... အခွလီက ဒီဘက်မှာလည်း တွေ့ အောင် အမျိုးမျိုးစုံစမ်း။ ရှာဖွေနေတော့ ကိုကို ပြန်မလာခင် တွေ့မယ်လို့ ယုံကြည်လို့ပါ။ ခုလည်း အားမလျှော့ပါဘူး။ စုံစမ်း နေဆဲပါပဲ။ ကိုကို ပညာတော်သင်နေတုန်း စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်မှာလည်းစိုးလို့ပါ။ စေတနာပါရှင်”

“ဘာကွ၊ သမီးတစ်ယောက်လုံး ပျောက်တာ ဖအေကို မပြောပြတာတော့ မင်း လူစိတ်မရှိတာ။ ငါ့မိဘတွေကိုရော မင်း ပြောပြရဲ့လား”

အခွလီ မျက်ရည်တွေညှစ်ချပြီး တရှိုက်ရှိုက် ငိုကြွေးနေ ပါ၏။

“ကိုကိုမိဘတွေက အသက်ကြီးပြီလေ။ လူကြီးတွေ

စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ အဥ္ဇလီ ဖုံးထားတာပါ။ ဒီဘက်မှာလည်း တွေ့အောင်ရှာနေတာဆိုတော့”

“တောက် မိန်းမယုတ်။ နင် ဘယ်လိုပဲပြောပြော ငါ အယုံအကြည်မရှိဘူး။ (၂) နှစ်လုံးလုံး ငါ့သမီးပျောက်နေတာကို ရှာနေတုန်းပါဆိုတဲ့ ဆင်ခြင်မပေးနဲ့။ နင် တောင်ကြီး ဘယ်ရဲ စခန်းမှာ အမှုဖွင့်ခဲ့သလဲ။ ပြော ငါ ဆက်ရှာမယ်”

အဥ္ဇလီ မျက်လုံးပြူးရပြီ။ ဘုန်းသင်္ခါဟာ သူ လှည့်စား လို့ရမည့် အနံ့ညတမဟုတ်။ သေသေချာချာ ဂယုန် ပြီး အဥ္ဇလီ ဇောချွေးပြန်ရ၏။

“ရဲစခန်းတိုင်တာမဟုတ်ဘူး ကိုကို။ အဥ္ဇလီမိတ်ဆွေ တွေကို ရှာခိုင်းတာပါ”

“အဲဒီမိတ်ဆွေတွေရဲ့နာမည်ပြော။ ဖုန်းနံပါတ်ပေး။ ငါကိုယ်တိုင် ချက်ချင်းလိုက်ပြီး ငါ့သမီးကို ရှာမယ်”

အဥ္ဇလီ မျက်လုံးပြူးပြီ။ သူလျှောက်ပြောသည့် ကလိန် စေ့ ငြမ်းဆင်ကြီးက ပေါ်တော့မည်။

တရားသူကြီးကို သွားပတ်သလိုမျိုး။ သူလျှောက်ပြော သရွေ့ ဘုန်းသင်္ခါက အစဆွဲထုတ်ပြီ။

အဥ္ဇလီကို သူ လုံးဝ မသင်္ကာ။ သူမ ပြောတာတွေက ယုတ္တိမရှိ။ လိမ်နေတာ။ ညာနေတာတွေမှန်း သိသာသည်။

ဘုန်းသင်္ခါ ရာဇသံချလိုက်ပါ၏။

“ကောင်းပြီ နင့် တောင်ကြီးက မိတ်ဆွေတွေရဲ့လိပ်စာ ဖုန်းနံပါတ်ပေး။ ငါ ခုချက်ချင်းပဲ လိုက်သွားမယ်”

အဥ္ဇလီ အလျှော့တော့မပေး။ သည်လိုပဲ စည်းဝါးကိုက် နိုင်သရွေ့ ကိုက်ရဦးမည်။ သူ့စကားနှင့်အညီ အဖတ်ဆယ်တန် သရွေ့ လိုက်ဆယ်ရဦးမည်။

“နားပါဦး ကိုကိုရယ်။ ညနေကမှ အမေရိကားက ပြန် လာတယ်။ ဒီမနက် တောင်ကြီးတက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ ဒီလိုလုပ် လေ၊ မောင်လေး ရှိုင်းထွဋ်ကို ကားမောင်းခေါ်သွား”

“နိုး နိုး နိုး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပဲ။ ကျုပ်မှာ တပည့်တွေရှိတယ်။ ကျုပ်တပည့်တွေနဲ့ ဒီနေ့ပဲ တောင်ကြီးလိုက် မယ်”

အဥ္ဇလီ လောလောဆယ် ဘယ်လိုမှ ဉာဏ်ထုတ်လို့မရ။ သင့်တော်မည့် မိတ်ဆွေများ၏အမည်နှင့် ဖုန်းနံပါတ်လည်း ပေး ရသည်။

နောက် ဘုန်းသင်္ခါ၏အရင် သူ့လူတွေကို ကြိုပြီး စည်းဝါးတိုက်ထားပါတော့သည်။

ကိုဘုန်းသင်္ခါရေ

ရှင်လောက်တော့ ကျွန်မရဲ့မာယာနေခြည်တွေနဲ့ အရည်ဖျော်ပစ်လိုက်မယ် သိလား။

အခန်း (၆)

ဘုန်းသင်္ခါ။

အရှူးကြီးလုံးလုံး မဖြစ်အောင် ကိုယ့်စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ပြီး မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများနှင့် တိုင်ပင်ရသည်။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းများကလည်း အကြံပေးကြသည်။

သူ တောင်ကြီးကိုလိုက်သွားပြီး အဗ္ဗလီမိတ်ဆွေဆိုသူများနှင့် တွေ့ကြည့်တော့ ဇာတ်လမ်းကမရေမရာ။

အဗ္ဗလီ စည်းဝါးတိုက်ထားသည့်အတိုင်း ပြောပြကြရုံ။ သူက သေသေချာချာထပ်မေးတော့ စကားတွေက ကပေါက်တိကပေါက်ချာ။ အိုးနင်းခွက်နင်း။

သေချာပါပြီ၊ အခွေလီ ယုတ်မာကောက်ကျစ်စွာနှင့် သမီးလေးကို ရောင်းပဲစားသလား။ ပေးပဲပစ်သလား။ တစ်နေရာမှာ စွန့်ပစ်သလား။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု။

အစကတည်းက မနှစ်မြို့ခဲ့သည့်အခွေလီကို သူ ရွံရှာစက်ဆုပ်သွားပြီ။ ဇနီးဆိုသည့် အသိအမှတ်ပြုခြင်းကို မရှိတော့။

တရားဝင်လက်ထပ်ထားမိတာမို့ စွန့်ပစ်လို့မရပေမယ့် သူသတ်နှင့်တူသောမယား။ ဖောက်ပြန်လော်လီသော မယားကို သူ လုံးဝအလိုမရှိတော့။

“ကျွန်တော် သူ့ကို အမှုဖွင့်မယ်။ ရဲတိုင်မယ်။ ကျွန်တော် သမီးကို သူ ယုတ်မာကောက်ကျစ်လိုက်တာ သေချာတယ်”

“ကိုဘုန်းရယ် ... သူက တောင်ကြီးမီးပုံးပျံပွဲမှာ ကလေးပျောက်သွားပါတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုတွေ တရားခွဲလို့ အမှုဖွင့်လို့ ရမှာလဲ”

“တကယ်ပျောက်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကိုဘုန်း စိတ်တော့နည်းနည်းလျော့ဗျာ။ အမှန်တရားဆိုတာ ထွက်လာအောင် ယေဘုယျကျကျ စဉ်းစားကြရအောင်”

“ကျွန်တော့်သမီးပျောက်တာ ဘယ်တုန်းထဲကမသိဘူး။

သူ့အပြောကပဲ (၂) နှစ်ကျော်ပြီ။ ဘုရား ဘုရား ကျွန်တော့် သမီးလေး လှူပြည်မှာတောင်ရှိသေးရဲ့လား။ အဖေ့ရင်တွေ ပူလိုက်တာ သမီးလေးရယ်”

မျက်ရည်ပူတွေစီးကျရင်း ဘုန်းသခါ ရင်ကွဲပက်လက် ဖြစ်ရသည်။ အခွေလီကို မုန်းလွန်းလို့ စက်ဆုပ်လွန်းလို့ သူနှင့်ရသည့် စစ်လွန်းဝတီကိုလည်း မကြည့်နိုင်တော့။

အခွေလီဟာ လျှပ်ပေါ်လော်လီသူမို့ သည်ကလေးကရော သူနှင့်ရတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ကလေးကလည်း သူ့ကိုမခင်တွယ်ပါ။

အခွေလီကလည်း သူ့ကို အသနားခံနေသည့်ဒီဇိုင်းမှ ယခုဆို သတ်တော့ ဖြတ်တော့မည့် ဘီလူးမရုပ် ထွက်နေပေပြီ။

အခွင့်သာလျှင် သူ့ကိုသတ်တော့မည့်ရုပ်။ ရှင်းပစ်တော့မည့်ရုပ်။ တစောင်းစေးနှင့်မျက်ချေး။ ရန်သူနှင့်တူသောမယား။ သူသတ်နှင့်တူသောမယား။

“ခေါင်းကိုအေးအေးထားပါ ကိုဘုန်း။ သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာထည့်ဗျာ။ သမီးငယ်ငယ်က ပုံလေးတွေရှိသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ရှိပါတယ်။ ထည့်မယ်ဗျာ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်သမီး

ရှိတုန်းက အိမ်အကူအော်ဥနဲ့ မအောင်ကြည်ကိုပြန်ရှာမယ်။ သူတို့ တစ်ခုခုတော့ မြင်ခဲ့- တွေ့ခဲ့မှာပဲ”

“ဒရိုင်ဘာဦးဝင်းကိုလည်း တွေ့အောင်သွားရှာဗျာ။ သူလည်း တစ်ခုခုတော့ သိမှာပဲ။ ဘက်စုံ ထောင့်စုံက စုံစမ်းရင် သမီးလေးကို ပြန်တွေ့မှာပါ”

“တောက် ... ကျွန်တော် ဒီမိန်းမကို မပေါင်းချင်တော့ ဘူးဗျာ။ ဒီလောက်ရက်စက်၊ ယုတ်မာ၊ ကောက်ကျစ်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့ နေရတာ ခြင်္သေ့မရဲ့ဂူထဲ ဝင်နေရသလို စက်ဆုပ် တယ်”

မိတ်ဆွေအရင်းအချာ (၃) ယောက်နှင့် သူ တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးနေတာပါ။ ဆိုင်တစ်ခုမှာ။

“သူ့ကို အကောင်းဘက်ကလည်း တွေးမြင်ကြည့်ပါဦး ဗျာ။ တည်မိတဲ့ဘုရား လင်းတပဲနားနားဆိုသလို ကိုယ့်ဂုဏ်၊ ကိုယ့်သိက္ခာကလည်း ရှိသေး”

“ကျွန်တော့်ရဲ့မိတ်ဆွေသမီးလေးကို ယုတ်မာကောက် ကျစ်လိုက်တာနဲ့တင် ဒီမိန်းမရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကို သိလောက် ပါပြီဗျာ။ ပြီးတော့ ... ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကြီးကို

ကျွန်တော့်လည်း မပြော၊ ကျွန်တော့်မိဘတွေလည်းမပြောဘဲ နှစ်ကြာ လကြာအောင်လုပ်တယ်။ သဲလွန်စ ဖျောက်ပစ်တာဗျာ။ ကြာလာရင် ဘာမှ စုံစမ်းထောက်လှမ်းလို့မရအောင် လုပ်တာ ...

ပြီးတော့ သူ့မောင်ဆိုတဲ့ ဒရိုင်ဘာကို ကျုပ် မသင်္ကာ ဘူး။ ဒီမိန်းမဟာ သမီးကိုတောင် သွေးအေးအေးနဲ့ ဖျောက်ဖျက် ခဲ့တဲ့မိန်းမမို့ လျှော့တွက်လို့မရဘူး။ သူ့အကောင်ကို ခပ်တည် တည်နဲ့ ခေါ်တင်ပြီး ပြောင်ကျကျ ခိုးစားနေတဲ့ မြေခွေးမ ဖြစ် နိုင်တယ် ...

သူ့သမီးကိုလည်း ကျွန်တော့်သမီးလို့ မယုံကြည်တော့ ဘူး။ အကုန်စုံစမ်း စစ်ဆေးပြီး ဖော်ထုတ်မယ်ဗျာ။ ဆေးစစ်မယ်”

ဘုန်းသင်္ခါ မေးကြောကြီးတွေ ထောင်ပြီ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည့်ကြားမှ မယားအတွက် ခံပြင်း၊ သမီးအတွက် ခံစားနေရသည်ကို ဘေးမှ မိတ်ဆွေတွေပင် ကြည့်ရက်။

“ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ ကိုဘုန်းရယ်။ ကိုဘုန်းဖြစ်ချင်တာ တွေကို ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်။ ခင်ဗျား

ဖြစ်ချင်တာပြော။ လုပ်သင့်တာ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းပြီးအကြံပေး ပါ့မယ်”

“ပထမဦးဆုံး သတင်းစာတွေက လူပျောက်ကြော်ငြာ ထည့်၊ တစ်ပတ်လောက်ထည့်”

“ဒရိုင်ဘာဦးလေးနဲ့ အိမ်အကူတွေ ပြန်ရှာကြမယ်၊ သူတို့ တစ်ခုခုတော့ သိမှာပဲ သဲလွန်စ ရမှာပဲ”

“ကျွန်တော် ဒီမိန်းမမျက်နှာ မကြည့်ချင်ဘူးဗျာ။ သူတို့ မောင်နှမဆိုတာလည်း ယယ့်ဘူး။ ကျွန်တော့်သမီးကို ဖျောက်ဖျက် ပစ်တာလည်း အသည်းဆတ်ဆတ်တုန်အောင် နာတယ်။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲဗျာ။ သင်းကိုမြင်နေရရင် ကျွန်တော် နှလုံးရောဂါရပြီး အမြန်ဆုံး သေနိုင်တယ်”

“စိတ်ကိုလျှော့ဗျာ၊ အသင့်အတင့်နှလုံးသွင်း၊ ကျွန်တော် တို့အားလုံး ဝိုင်းဝန်းပြီး ရှာကြ ဖွေကြမယ်။ အဖြေတစ်ခုခုတော့ အမြန်ဆုံးရလာမှာပါ”

“ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာမနေဘဲ အခြားဆေးရုံကြီး တစ် ခုခုကို ရွေးချယ်ရင်ရောဗျာ။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်။ သင်း မျက်နှာလည်း မမြင်ရတော့ဘူးပေါ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ အားမပေးဘူး။ အခွင့်ကိုမသကာ နှင်လည်း ပေါ်အောင်ဖော်ထုတ်ပြီး ကွာပစ်လိုက်ပေါ့။ သူ့ကို အရှုံးမပေါ်နဲ့ဗျာ။ အခန်းခွဲအိပ်ချင်အိပ်၊ အိမ်ပေါ်ကတော့ ဆင်း ပေးနဲ့”

ဘက်စုံ ထောင့်စုံမှ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး လူစုခွဲလိုက် ကြသည်။ တာဝန်တွေကိုယ်စီ ခွဲဝေပြီး တာဝန်ကျေပွန်အောင် ဆုပ်ဆောင်ကြဖို့သာ ခေါင်းထဲမှာ ရှိကြတော့သည်။

အခန်း (၇)

“မမ ပြဿနာကတော့ အကြီးကြီးတက်ပြီ။ သူတို့ ကလေးကို နည်းမျိုးစုံနဲ့ ရှာဖွေထောက်လှမ်းနေကြပြီ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း... ဘယ်လိုရှာရှာပါ အောင်ရယ်။ ဘဲဥအစရှာမရသလို ချာချာလည်နေမှာပါ။ ကလေးက ခုလောက် ဆို အရိုးဆွေးနေလောက်ပြီ”

အဗ္ဗလီနှင့် ရှိုင်းထွဋ်အောင် ဈေးဝယ်သွားရင်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုထဲမှာ တီးတိုးတိုင်ပင် ပြောဆိုနေကြ၏။

“ကလေးမှာ ဘုန်းကံရှိရင် သေချင်မှသေမှာဗျ။ မမ ကိုယ်ပစ်ခဲ့တဲ့နေရာကို မှတ်မိလား”

“ဘယ်မှတ်မိမလဲ။ မန္တလေးသွားတဲ့ ဟိုင်းဝေးလမ်းဘေး တစ်နေရာ သချိုင်းကုန်းထဲ သွားပစ်ထားခဲ့တာပဲဥစ္စာ။ ကလေးက အချိုရည်ထဲ ဆေးခပ်ထားတာ သောက်ပြီး မူးဝေဝေ မြစ်နေတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှမသိတော့ဘူး။ အချိန်ကလည်း မှောင်တော့ မယ်လေ”

“သတိရလာတာနဲ့ လိပ်ပြာလွင့်ပြီး သေမှာသေချာ တယ်။ သရဲ တစ္ဆေကြောက်လန့်ပြီး ငါတောင် အသက်ထွက်ချင် နေတာ။ အောင် အနားကပါပေလို့ပေါ့”

“အင်း... ခု သူ့အဖေက လက်မလျှော့ဘူးလေ။ ဘက် စုံ ထောင့်စုံက လိုက်ရှာနေပြီ။ အကြောင်းစုံသာသိရင် မမနဲ့ ကျွန်တော့်ကို သူ့လက်နဲ့ သတ်ပစ်မလားဘဲ”

“အမလေး အောင်ရယ်... ဘယ်လိုမှ မပေါ်နိုင်ပါဘူး။ ခုလောက်ဆို သေနေမှာသေချာပါတယ်။ ပူမနေနဲ့။ စိတ်ချ။ ကဲ သွားကြစို့။ အောင်လည်း အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို၊ အသွားအလာ ဆင်ခြင်။ ညောင်မြစ်တူးရင်း ပုတ်သင်ဥတွေ ပေါ်ကုန်လိမ့်မယ်”

“ပေါ်ပါဘူးဗျာ။ မမ ဒုက္ခမရောက်စေရပါဘူး။ အောင်က

အံ့ပုန်းချစ်နဲ့ ချစ်ရလည်း ကျေနပ်နေတဲ့ကောင်ပါ”

နှစ်ယောက်အတူစားသောက်ပြီးစီးကြတော့ ဈေးဝယ်ပြီး သားများကို သယ်ဆောင်ပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

စစ်လွန်းဝတီ၏ငိုသံသည် ညံ့နေတော့ (၂) ယောက်သား ပြာယာခတ်သွားကြသည်။

“သမီးမှာ ကိုယ်ပိုင်ကလေးထိန်းမရှိဘူး။ ဒေါ်နုနဲ့ မထွေး ကြည့်ပဲ အလုပ်လုပ်ရင်း ထိန်းနေရတယ်”

သည်နေ့ ဘုန်းသင်္ခါ အပြင်မထွက်ဘူးလားမသိ။ ဧည့် ခန်းထဲမှာ ကော်ဖီသောက်ရင်း စာဖတ်နေသည်။ အခွလီနှင့် ရှိုင်းထွဋ်အောင် နှစ်ယောက်သား ကလေးငိုသံကြောင့် တိုက်ထဲ ပြေးဝင်လာကြရာမှ ဘုန်းသင်္ခါကိုမြင်လျှင် ကိုယ်ရှိန်သပ်သွားကြ သည်။

အခွလီက အရင်ဦးအောင် အပြစ်တင်၏။

“ကိုကိုတို့များ ကလေးငိုနေတာတောင် စာဖတ်မပျက် ဘူး။ ကိုယ့်သမီးမဟုတ်တဲ့အတိုင်း”

“စစ်လွန်းလည်း ကိုကိုသမီးပါပဲ။ ထက်လွန်းဝတီကိုပဲ ကိုယ့်သမီး မမှတ်ပါနဲ့”

ဘုန်းသင်္ခါ စာဖတ်နေရာမှ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်း ကြည့်လိုက်၏။ ရှိုင်းထွဋ်အောင်က ကလေးကို အပြေးချီလိုက် တော့ ကလေးက အငိုတိတ်သွားသည်။

“ငါ သွားချီသားပဲ။ ငါ့နောက်မှမလိုက်တာ။ အော်ငို နေတာပဲ”

“ရှင်က ကြင်ကြင်နာနာမှမရှိဘဲ။ ကလေးကသိတယ်။ သူ့ကို ဘယ်သူချစ်တယ် မချစ်ဘူးဆိုတာ”

ဘုန်းသင်္ခါ ဘာမှ တုံ့ပြန်ပြောဆိုမနေတော့။ လက်ထဲမှ သတင်းစာကိုသာ အခွလီလက်ထဲသို့ ထိုးပြလိုက်သည်။

“ငါ့သမီးအတွက် လူပျောက်ကြော်ငြာထည့်ပေးထား တယ်။ လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ထည့်ပေးထားတယ်။ သဲလွန်စပေး မယ့်သူလာရင် ငါ့ကို အကြောင်းကြား။ မင်း ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်လွတ်မှာစိုးလို့။ ဒီတစ်ခါဆို ငါ လုံးဝသည်းမခံတော့ ဘူး”

အခွလီ ရှိုင်းထွဋ်အောင် လက်ထဲမှ စစ်လွန်းဝတီကို လှမ်းယူပြီး ဧည့်ခန်းဆိုဖာတစ်ခုမှာ ထိုင်သည်။

နောက် သူနှင့် ရှိုင်းထွဋ်အောင် ရှေ့မှာပင် ကလေးကို

နို့လှန်တိုက်နေလေ၏။ အဗ္ဗလီဟာ အသက် (၂၅)အရွယ် လှပသူ
အသားဖြူသူပို့ သူမ၏ရင်သားတွေက ဝင်းဝင်းစက်စက်။

ဘုန်းသင်္ခါ စက်ဆုပ်ရသည်။ အရှက်မရှိတဲ့မိန်းမ။ သူ
မောင်ဆိုသည့်ကောင်ကတော့ ထိုရင်သားတွေကို အရောင်ထွက်
သော မျက်လုံးတွေနှင့် ကြည့်လျက်။

ဘုန်းသင်္ခါ မနေသာ။

“ဟေ့ ကလေးက (၂) နှစ်ကျော် (၃) နှစ်ထဲရောက်နေ
ပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ နို့တိုက်နေရတုန်းလဲ။ ပြီး နို့တိုက်တာ ကုယ်ကွယ်
ဝှက်ဝှက် သိုသိုသိပ်သိပ်လေးလည်း ရှိပါဦး။ အရှက်ကိုမရှိဘူး”

“အဗ္ဗလီကတော့ ကိုယ့်သားသီးအတွက်ဆို မင်း ပရိသတ်
အလယ်မှာလည်း နို့လှန်တိုက်ရဲတယ်။ ကိုယ့်သားသမီးလောက်
ဘယ်အရာမှ အရေးမပါဘူး”

“အသံကောင်းလွင့်မနေစမ်းပါနဲ့။ လူဆိုတာ အရှက်
တော့ ရှိသင့်တယ်။ နို့တိုက်လည်း ဒီလိုဖော်နေဖို့တောင် မလိုပါ
ဘူး”

အဗ္ဗလီ နှုတ်ခမ်းလှလှကိုမဲ့ပြီး ကိုယ့်ကလေးကိုယ် နို့
တိုက်နေသည်။ နောက် ဘုန်းသင်္ခါ ထိုးပေးသည့်သတင်းစာကို

ဖတ်လိုက်သည်။ ထက်လွန်းဝတီ၏ဓာတ်ပုံနှင့် ကြော်ငြာ။

သတင်းအတိအကျပေးနိုင်သူကို ကျေးဇူးဆပ်ပါမည်။

လွန်ခဲ့သော (၂) နှစ်ကျော် (၃) နှစ် ကျွန်တော် အမေ
နီကန်သို့ရောက်ရှိနေစဉ် သမီး ထက်လွန်းဝတီ ပျောက်သွားပါ
သည်။

ကလေးမှာ ပါသွားသောပစ္စည်းများနှင့်တကွ သမီးလေး
တို့ ပြန်လည်ပို့ဆောင်ပေးနိုင်ပါက (သို့မဟုတ်) သတင်းပေးနိုင်ပါ
က ထိုက်တန်စွာ ကျေးဇူးဆပ်ပါမည်။

ဦးဘုန်းသင်္ခါ

ခွဲစိတ်သမားတော်ကြီး

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး

ဖုန်းနံပါတ် +++++

လိပ်စာ +++++

“ရှင် ကြော်ငြာထည့်တာက ကိစ္စမရှိဘူး။ အတု
အယောင်တွေ လာပြီးလှည့်စားနေလို့ ကိုယ့်သမီးမဟုတ်တာကို
လက်ခံနေရဦးမယ်။ ခေတ်ကြီးက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ငါ့သမီးရုပ် ငါသိတယ်။ သမီးဝတ်သွားတဲ့ အဝတ်

အစားနဲ့ သမီးမှာပါသွားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတစ်ခုခု ပြနိုင်ရင် ပြီးတာပဲ”

အခွလီ အကြံတစ်ခုခုသွားသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဝင်းလက်သွားပြီး ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ သမီးထက်လွန်း ဝတ် ဝတ်သွားတဲ့အဝတ်အစားနဲ့ လက်ဝတ်လက်စားကိုပြနိုင်ရင် ဖြစ်တယ်။ ကိုကိုကရော သူ အဲဒီနေ့က ဘာဝတ်သွားတယ်၊ ဘာပါသွားတယ်ဆိုတာ သိလို့လား။”

ဘုန်းသခါ ဘာမှမပြောနိုင်ပါ။ သူက အဝေးမှာရောက် နေသူမို့ ကိုယ့်သမီး ဘာဝတ်ထားတယ်ဆိုတာလည်း သိတာ မဟုတ်။

အရာရာ အခွလီပဲ ခြယ်လှယ်တော့မှာလား။ အခွလီ စိတ်ဓာတ်ကိုသိပြီးသားမို့ ဘုန်းသခါ မထွေးနိုင် မမျှနိုင်ဖြစ်နေ ရပါတီ။

သည်တစ်သက် သမီးနှင့်သူ ပြန်မှ ဆုံတွေ့ပါဦးမည် လား။ အတွေးနှင့်ပင် ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲလှပါပြီ။ သမီးရယ် ဖေဖေအူတွေ၊ အသည်းတွေ အရည်ပျော်ကုန်ရပါပြီကွယ်။

သူ့ရဲ့အချစ်ဦး မျက်နှာငယ်မလေး သူ့နာပြုဆရာမလေး ခင်လွန်းစံ။ အထက်လွှာအသိုင်းအဝိုင်းရဲ့အလယ်မှာ အနှိမ်ခံ အလှည့်စားခံရရင်း ဘဝကို အရှုံးပေးသွားတာလား။

သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အဝေးမှာ။ ခင်လွန်းစံ တစ် ယောက်တည်း ကလေးနှင့် ကျန်ခဲ့ရတာ။

နောက်ဆုံးတော့ မကြားဝံ့ မနာသာ ဇာတ်လမ်းတွေနှင့် ခင်လွန်းစံတစ်ယောက် လောကကြီးထဲမှ ထွက်သွားခဲ့ပြီး သမီး လေးသာ သူ့ကိုယ်ပွား သူ့ကိုယ်စား ချန်ထားရစ်ခဲ့သည့်အဖြစ်။

ဘယ်သူတွေ၊ ဘယ်လိုပြောပြော ဘုန်းသခါ ချစ်ဇနီးကို ယုံသည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့်တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါစေ သူ ချစ်သူ တို့ ယုံပါသည်။

ခင်လွန်းစံဟာ ဂုဏ်၊ ပကာသန၊ အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှ ထွင်စင်၊ ပဲ့ထွက်သွားခဲ့ရသူလေးပါ။

သမီးလေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ပုံချစ်နေရပေ မယ့် သူက အိမ်ကပ်နိုင်သူ မဟုတ်သဖြင့် -

မိဘများ ထပ်ပြီးပေးစားသည့် အခွလီလက်မှာ ဝကွက် ပြီး အပ်ထားခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

အခွလီကလည်း ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပို့မှန်းသိရသည် တောင်ပို့မ။

ယခုလည်း သူနှင့် သူ့မိတ်ဆွေများ သမီးကိုရှာဖွေမည် စစ်ဆင်ရေးမှာ အခွလီ ဘာတွေ ကပျက် ယပျက်လုပ်ဦးမှာလူ

“နင် ဘာမှ ဝင်မပါနဲ့တော့။ ငါ့သမီးကို ငါ့ဘာသာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တစ်ပြည်လုံးချိတ်ဆက်ပြီး ရှာမယ်။ နင် လက်ရှောင်နေလိုက်”

အခွလီကို စိတ်နာလွန်းလို့ ဘုန်းသင်္ခါ လင်ခန်း မယားခန်းတောင် စိတ်ထဲကပြတ်ပြီ။

အခွလီ ဘယ်လောက်ပင်လှလှ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ အစွယ်ထွက်နေသည့် ဘီလူးမ။ လူယောင်ဖန်ဆင်းထားသည့် ဘီလူးမ။

သည်တော့ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ပေမယ့် နင်တွေ ငါတွေ နှင့် ပြောတာပေါ့။

အခွလီက နှုတ်ခမ်းကို မဲ့လိုက်ပြီး ရှိုင်းထွဋ်အောင်ကို မျက်လုံးချင်းဆုံလိုက်သေး၏။ ပြီးမှ -

“ခေတ်ကြီးက အလိမ်အညာတွေ ပေါတာနဲ့။ ရှင်က

ကလေးဓာတ်ပုံတင်ထားတာနဲ့ လာပါလိမ့်မယ် အင်တွေ၊ ကြည့်နော်။ ကလေး (၁၀) ယောက် တန်းစီပြီးကို လာပါလိမ့်မယ်။ အတုထဲက အစစ်ကိုတွေ့အောင် ရှာနိုင်ပါစေလို့ အခွလီ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“နင်က ငါတို့သားအဖကို မကွဲကွဲအောင် ကလေးကို ဆယ် ဖျောက်ပစ်တဲ့မိန်းမပဲ။ ဒီစကားပဲပြောမှာပေါ့။ နင် ဘာမှ ဝင်ပါစရာမလိုဘူး။ နောင်ယုတ်စရာလည်း မလိုဘူး။ ငါ့ဦးနှောက်နဲ့ ခြေချယ်ရှာဖွေမယ်။ အေး ငါ့သမီးကိုရှာမတွေ့ရင် ငါ့ပစ္စည်းတွေအားလုံး လှူပစ်ခဲ့မယ်။ မိန်းမယုတ်လက်ထဲတော့ အဆိပ်ပင် ခေလောင်း မလုပ်နိုင်ဘူး”

လူလိမ္မာအမျက် အပြင်မထွက်နဲ့ဆိုပေမယ့် အခွလီ သတင်းတွေက ပုပ်ဟောင် နံစော်နေတာမို့ ဘုန်းသင်္ခါ ဒေါသနှင့် နာနာကျည်းကျည်း ပြောလိုက်လျှင် အခွလီမျက်လုံးတွေ မီးဝင်း ဝင်းတောက်သွားတာ ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရ၏။

သည်တော့မှ သူ ထုတ်ဖော်ပြောမိတာ မှားသွားမှန်း ဘုန်းသင်္ခါသတိရလိုက်မိ၏။

ကိုယ်ဖော်တဲ့ဆေး ကိုယ် ကုန်အောင်စားရတော့မှာပဲ။

ယခုအချိန်ကစပြီး အဥ္စလီအန္တရာယ်က လွတ်အောင် ရှောင်ပေး
တော့။

အဥ္စလီ သူ့ကို အဆိပ်ပင်ခပ်သတ်မလား။ ကားအက်ဆီး
ဒင့်ဖြစ်အောင်ပဲ လုပ်မလား။ မတော်မဆမှုတစ်ခုခုနှင့်ပဲ ထိုးချ
လုပ်ကြံမလား။

အဥ္စလီပုံက မလုပ်ရဲစရာမရှိ။ သူ့မိဘများဟာ တကယ့်
ဘီလူးမ လက်ထဲ သူ့ကိုအပ်လိုက်ကြပုံ။

ရှိုင်းထွဋ်အောင်ကိုလည်း သူ မသင်္ကာ။ မောင်ဝမ်းကွဲ
ဆိုတာရော ဟုတ်ရဲ့လား။ မောင်ဝမ်းကွဲတွေကလည်း ယုံကြည်
ရတာမဟုတ်။

ဘုန်းသင်္ခါ အဥ္စလီနှင့် ရှိုင်းထွဋ်အောင်ကို နောက်ခိုင်းခဲ့
ပြီး ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ တက်လာခဲ့သည်။

နောက်ဘက်မှ ဘီလူးရယ်သံ အက်အက်ကြီးကို ကြား
လိုက်ရသယောင်။

ထင်မိသည်။ သူ ကျောစိမ့်နေမိတာတော့အမှန်။

အခန်း (၈)

မြပုန်းညက်က -

ထက်လွန်းဝတီလေးနှင့် ရွာထဲလျှောက်ပြီး စက်ဘီးစီး
နေတာ ကလေး စိတ်ပြေလက်ပျောက်ရှိဖို့ပါ။

ကလေးက ဦးနှောက်ပျက်လောက်အောင် အနိဋ္ဌာရုံတွေ
နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရတာမို့ ညတိုင်း လန့်လန့်အော်သည်။ ငိုသည်။

မြပုန်းညက် ရင်ခွင်ထဲကို တိုးဝင်ပြီး ကြောက်လန့်
ကြား ဖက်ထားတတ်သည့် မီးမီးလေးဟာ မြပုန်းညက်ကို
နည်းနည်းမှ အပျောက်မခံတော့ပါ။

မိဘ (၂) ပါးလုံး ပျောက်ကွယ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည့် ကလေး

လေးဟာ မြပုန်းညက်ကိုပဲ တွယ်မိတွယ်ရာ တွယ်လေသလားပင်။
မြပုန်းညက် ကလေးကိုငဲ့ပြီး ဘယ်သင်တန်း၊ ဘယ်
ကျောင်းမှ မတက်ဖြစ်တော့ပါ။

ရွာမှာပဲ ကလေးလေးတွေကို ကျူရှင်သင်ပေးရင်း ပန်း
ခူး၊ သစ်သီးခူး လုပ်ကိုင်စားသောက်နေပါသည်။

မြပုန်းညက်ဟာ မိန်းမချောလေးမို့ လိုချင်သူတွေ ဝိုင်း
ဝိုင်းလည်နေပေမယ့် ကလေးကိုတော့ မလိုချင်ကြပါ။

မြပုန်းညက်ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မလိုချင်ပါ။ တစ်နေ့
တစ်နေ့ မေမေနှင့်သူမ အမြဲရန်ဖြစ်နေရတာ မြပုန်းညက်၏
အိမ်ထောင်ရေးကြောင့်ပါပဲ။

“သမီးကညာ အခါမလင့်၊ နင် မငယ်တော့ဘူး မြပုန်း
ညက်။ ဒီကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မဲ့ယောင် မဲ့ယောင် လုပ်နေ။
ဓာတ်မသိတဲ့လူတွေက နင့်ကလေးမှတ်နေတာ”

“မေမေကလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒါပဲ ပြောနေတယ်။
သမီးဘာသာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မေမေ့ကို
ဘာတွေအနှောင့်အယှက်ပေးနေမိလို့လဲ”

သားအမိ (၂) ယောက် စကားတွေ များနေရတော့

ထက်လွန်းလေးက မြပုန်းညက်၏ရင်ခွင်ထဲမှာ ပြူးတိပြူးကြောင်
လေး။

“ဟဲ့ နင့်မှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမလည်းရှိတာ မဟုတ်
ဘူး။ ငါသေရင် နင် ဘယ်သူနဲ့နေမလဲ။ တစ်ကောင်ကြွက်မရဲ့”

“တစ်ကောင်ကြွက် မဟုတ်တော့ဘူး။ နှစ်ကောင်ကြွက်
ဖြစ်သွားပြီ။ ဒီမှာ ထက်လွန်းလေးနဲ့ နှစ်ယောက်လေ”

မြပုန်းညက် ကလေးကို ရင်ခွင်မှာပွေ့ပြီး ဆင်ခြင်ပေးနေ
တော့ မေမေ ဒေါ်မြလေးကလည်း မျက်စောင်းထိုးသည်။

“တော်ကြာ ကလေးက မိဘတွေပေါ်လာပြီး ပြန်ပါသွား
မှ နင် ရင်ကွဲနာကျသေမှာ ငါမြင်ယောင်သေးတယ်။ စိတ်ကူး
မလွဲစမ်းပါနဲ့ မြပုန်းညက်ရယ်။ ဟိုဘက်ရွာက မောင်စိန်အောင်
မိဘတွေက နင့်ကို ကမ်းလှမ်းတယ်။ သူတို့က တောသူဌေးတွေ။
ချွေက အစိတ်သား”

“အစိတ်သားတော့ လူတိုင်းပါတယ်”

“တယ် ဒီ ဗိုင်းတာမ။ ငါက အကောင်းပြောနေတာ။
ချွေအစိတ်သားဟဲ့။ ရွှေ အစိတ်သား။ နောက် လယ်ထွန်စက်
တစ်စီး။ မြွေလှေ့စက်တစ်စီး”

၄၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“နေစမ်းပါဦး။ အဲဒါတွေ သမီးက ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ သမီး တက်မောင်းရမှာလား”

“တယ် မိပုန်းညက် ... ငါ ထချရရင် သေတော့မယ်။ ပစ္စည်း မက်ရကောင်းမှန်းမသိတော့ဘူး။ အခုတင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ကို တန်ခိုးသင့်လိုက်ရင် ငွေသိန်းသုံးရာလောက်ရှိတယ် ဟဲ့”

“ဒုက္ခပါပဲ မေမေရယ်။ သူ့အိမ်ကပစ္စည်းတွေ လျှောက်ပြီး ပါးစပ်တင် တင်နေတာ အဟုတ်ကြီးမှတ်လို့။ သမီးသူငယ်ချင်း ရွာလယ်က မိဝွမ်းလေ။ တစ်ဖက်ရွာက မုဆိုးဖိုကြီးက တင်လိုက်တာ တင်လိုက်တာ။ သူ့အိမ်တွေ၊ ခြံတွေ၊ လယ်တွေ၊ ကိုင်းတွေ လက်ညှိုးထိုးပြီးတင်လိုက်တာ။ မိဝွမ်းက သူ့သားသမီးတွေနဲ့ မတည့်လို့ ကွဲလည်းလာရော လူလုံးချည်း ဆင်းခဲ့ရတယ်တဲ့လေ”

“ဟဲ့ မိရွှမ်းဟာ မဝွမ်းပဲ။ အခုကောင်လေးက လူပျိုပါ ဟဲ့။ ငါသိပါတယ်”

“အသက်ဘယ်လောက်လဲ။ အမေ့ လူပျိုသိုးကြီးက”

“အသက်သုံးဆယ်လောက်ပါဟဲ့။ ခုခေတ်က ယောက်ျား မောင်ပွင်း မိန်းမ ပုခက်တွင်း။ အသက် (၂၀) ကြီးလည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“မေမေပဲယူ။ အသက် (၂၀) ကြီးမှတော့ မေမေနဲ့ ခွယ်တူကြီး”

“ငါက သဘောပြောတာပါ။ (၂၀) လည်း မကြီးပါဘူး။ မြပုန်းညက် နှုတ်ခမ်းစူပြီး ဘာဆင်ခြေတက်ရမလဲ။ ဆွေးနေတုန်း ထက်လွန်းတတီလေးက ငိုမဲ့မဲ့နှင့်။

“မမ မယူရဘူး။ ယောက်ျားမယူနဲ့နော်။ မီးမီးနဲ့တူတူ နေမယ်နော်။ ဘွားဘွား မမကို ယောက်ျားမပေးစားပါနဲ့။ ဘွားဘွားယူချင်ယူပါ။ ဟိုဆေးထိုးတဲ့ဘဘက ဘွားဘွားကို ယူချင်နေတာ”

ထက်လွန်းလေးက ရောက်စက (၄) နှစ်လောက်ပေမယ့် သခုတော့ (၆) နှစ်ကျော်လောက်ရှိပါပြီ။

ကျောင်းနေပြီမို့။ ပထမတန်းကျောင်းသူကြီးပင် ဖြစ်နေပြီ။ ထက်လွန်းသည် အိုင်ကျူမြင့်သူမို့ သူ့နားလည်တာတွေလည်း ခွဲပါ၏။ ယခု ထက်လွန်းပြောမှ မြပုန်းညက် သတိပြုမိသွားသည်။

သူမကတော့ ကိုယ့်အမေကို ရဟန္တာထေရီမကြီးရယ်လို့ သဘောထားပြီး တောင်တောင်အီအီ မထင်ရက်။ မစွပ်စွဲရက်။

ယခု ထက်လွန်းဝတီပြောမှ မြပုန်းညက်မျက်စိထဲ ထု
ခြားချက်တွေကို တန်းစီပြီးမြင်လာလေ၏။

မေမေ ရောဂါထူနေတာ။

ဆေးဆရာ ဆေးမှူး ဦးအောင်ဒင်။ အိမ်မှာ ခဏ
ခဏ တည်းပြီး ဆေးကုနေတာ။

ယခုအခါ ညအိပ်ညနေတွေပါ တည်းပြီးကုနေလေ၏။
ကိုယ်ကသာ ကိုယ့်မေမေကို အဘွားကြီးလို့ ထင်နေမေ

မယ့် တကယ်ကျ မေမေအသက်က လေးဆယ်။

ကျန်းမာစိုပြေပြီး လှလှတောင့်တောင့် ဖြောင့်ဖြောင့်
ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ရေဆေးငါးကြီး။

ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ဆံထုံးထုံးပြီး ဇွန်စပယ်တွေ ဝေနေ
အောင် ပန်ထားသောမေမေ။

သနပ်ခါးဖွေးဖွေးကို ဖွေးနေအောင် ပါးကွက်လေးလိမ်း
ထားသောမေမေ။

လူကြီးကြိုက်၊ လူကြီးဆိုဒ်။

ဟင်းချက်ကောင်း၊ အိမ်မှုကိစ္စနိုင်နင်း၊ သဘောဖြူ
အူစင်း၊ လင်ယောက်ျားကို ဦးထိပ်ထားမည့်မေမေ။

ဆေးမှူးဦးအောင်ဒင်က အသက်ငါးဆယ်အရွယ် မုဆိုး
နဲ့ သားနှင့်သမီးရှိပေမယ့် အလုပ်နှင့်အကိုင်နှင့်။ လက်လွတ်ပြီ
လို့ ပြောလို့ရပါသည်။

ကလေးက ထောက်ပြမှ မြပုန်းညက် မေမေကိုစေ့စေ့
ကြည့်မိ၏။

“ဟုတ်လား မေမေ။ ဆရာလေးက မေမေကိုပိုးနေတာ
ဏား။ ရွာထဲကတော့ တီးတိုးပြောချင်နေကြတာပဲ။ ဆရာလေးရဲ့
ဇုတ်သိက္ခာနဲ့ မေမေ အနေအထိုင်တည်လို့သာ မစွပ်စွဲကြတာ”

ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ပတ်။ ဒေါ်မြလေး ဘာဆက်ပြောရမှန်း
မသိ။

အစ်ကိုကြီးဦးအောင်ဒင်ကလည်း ပူဆာလှပြီ။

“ငုံးဆူ လူမသိ၊ မြလေးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးဘက်ကလည်း
သားနဲ့သမီးက မကန့်ကွက်ပါဘူး။ အစ်ကိုကြီး တီးခေါက်ကြည့်ပြီး
ပါပြီ။ သူတို့လည်း အိမ်ထောင်ပြုကြတော့မှာပါ။ ချစ်သူကိုယ်စီ
မို့နေကြပြီဆိုတော့ ဖအေကို နားလည်ပေးကြပါတယ်”

“အစ်ကိုကြီးကိုသနားပါဦး၊ မြလေးကို ယူချင်လှပါပြီ။
အသက်တွေလည်း ကြီးလှပြီ။ အချိန်တွေနုမြောစရာကွာ”

“ဟာ အစ်ကိုကြီးကလည်း ဘာတွေပြောနေမှန်းကို မသိဘူး”

“ဘာမသိရမလဲကွာ။ မြလေးကို အစ်ကိုကြီး လက်ထပ်ချင်လှပါပြီ။ မြင်သာမြင် မကြင်ရ၊ မောင့်ကိုယ့်ဘဝဟာ ဘယ်လောက် ဒုက္ခကြီးတယ် မှတ်သလဲ။ မြလေး သမီးကိုမပြောရဲရင် အစ်ကိုကြီးပြောပါမယ်။ ဖျောင်းဖျပါမယ်ကွာ”

“နေပါဦး အစ်ကိုကြီးရယ် ... မြလေးဘာသာ ပြောပါမယ်။ မြလေး ရှက်လို့ပါ”

သူတို့ (၂) ယောက်၏အဖြစ်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ပြီး ချော်လဲရောထိုင်လိုက်ရ ကောင်းမလား။ ရှက်ရမ်းပဲ ရမ်းရမလား။ မြလေး တွေးမရ။

သမီးကို အံ့ရင်ယောက်ျားပေးစားဖို့ကြံစည်တော့လည်း မအောင်မြင်။

ကိုယ်က သမီးရှင်မို့ သမီးနှင့်သင့်တော်မည့် ပစ္စည်းနဲ့ ဥစ္စာပေါ့။ အကျင့်ကောင်း အလုပ်ကောင်း ယောက်ျားလေးတွေ နှင့် စီစဉ်ချင်ပေမယ့် သမီးကူ စိတ်မပါ။

ဒေါ်မြလေး ဖြောင့်ကွယ်သာကွယ်ရပါတော့သည်။

“မိပုန်းညက်နော် ... နင့်အတွက်ပဲ နင်စဉ်းစား။ ငါ့ကို ချေထည့်နဲ့။ နင်သာ မိဘစကား နားမထောင်၊ ကလေးတစ်ဦးကလေးနဲ့ ကိုရိုးကားယား ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ငါက စီစဉ်ပေးနေတာ”

“မဖြစ်ဘူး၊ မေမေ ရှိသားပဲ။ သားအမိ (၃) ယောက် အတူတူနေကြမှာပေါ့လို့။ အင်း မေမေယောက်ျားယူသွားရင်တော့ သည်း တစ်မျိုးစဉ်းစားရမှာပေါ့လေ။ ပထွေးတော့ မလိုချင်ပါဘူး။ ပထွေးဆို ဘယ်ပထွေးမှ ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့”

ဒေါ်မြလေး ရှေ့ဆက်မပြောတတ်။ ရင်ထဲမှာတော့ ပူသည်။

အသက် (၂၀) အရွယ်သမီးက နှလုံးသားကိစ္စမရှိဘဲ အသက် (၄၀) အရွယ် မအေက အချစ်ရေးကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲ နုရပါသည်ဆိုလျှင် လူတွေကတော့ ရယ်ကြမှာ အသေအချာ။

အခန်း (၉)

စက်ဘီးလေးတွန်းပြီး ခြံထဲဝင်လိုက်တော့ အိမ်ရှေ့ဆရာလေး၏ ဆိုင်ကယ်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ခါတိုင်းဆို ဘယ်လိုမှ မတွေးတတ်ပေမယ့် ယခုက မြပုန်းညက် စိတ်ထဲ မအီမသာဖြစ်ရသည်။

မေမေ ယောက်ျားယူတော့မှာလား။ သူမနှင့် ထက်လွန်းလေး ဘယ်လိုနေရမှာလဲ။ ဆရာလေးကိုခင်ပေမယ့် ပထွေးအဖြစ်တော့ စဉ်းစားကြည့်လို့မရ။

မေမေနှင့်ဆရာလေးယူပြီးလျှင် ဘယ်လိုနေကြမှာလဲ မေမေ ဟိုဘက်လိုက်သွားလျှင်ရော။ သူမနှင့် ထက်လွန်းလေး

၂) ယောက်တည်းနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား။

အတွေးနှင့်ပင် စိတ်ဆင်းရဲလှပါပြီ။ ကိုယ့်အမေနှင့်ပဲ ဥမကွဲ သိုက်မပျက် နေချင်သည်။ စိမ်းသူတစ်ယောက်ပါလာတာ တို့ ယောင်လို့ပင် တွေးမရ။

မြပုန်းညက်နှင့်ထက်လွန်းတို့ အိမ်ပေါ်သို့ တက်မသွားတော့ဘဲ ခြံထဲရှိ ပုန်းညက်ပင်ကြီးအောက်မှာပဲ (၂) ယောက်သား အရုပ်ကလေးတွေလို ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိကြသည်။

ဆရာလေးမျက်နှာကိုမကြည့်ချင်။ မေမေ့ကိုလည်း မကျေနပ်။

အိမ်ပေါ်မှာလည်း မြလေးနှင့်ဦးအောင်ဒင် ဧည့်ခန်းထဲမှာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဆွေးနွေးလျက်။

“မြလေးနော် ... အစ်ကိုကြီးမစောင့်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီလထဲမှာပဲ လာတောင်းမယ်”

“မြလေးမှာ မိဘတွေမှ မရှိတော့တာ။ ဘယ်သူ့ဆီ တောင်းမှာလဲ”

“ရွာမိ ရွာဖတွေကို ဦးထိပ်ထားပြီး မြလေးကို တောင်းယူမယ်။ တစ်ခါတည်း လက်ထပ်မယ်”

“အစ်ကိုကြီးပြောတော့ လွယ်တယ်။ သမီးက ပထမ မလိုချင်ဘူးတဲ့။ ပထွေးဆို ဘယ်ပထွေးမှမကောင်းဘူးလို့ တရား သေ မှတ်ထားတာ”

“တဖြည်းဖြည်း သက်သေပြရမှာပေါ့ကွာ။ မြလေးနော် အစ်ကိုကြီးကိုဆို လိုချင်တဲ့မိန်းမတွေ လက်ရှက်ထိုးနေတာ မြလေးကိုချစ်မှန်းသိလို့ ဈေးကိုင်နေတာလား”

“ဈေးမကိုင်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်။ မြလေးမှာ ဘေး ကျပ် နံကျပ် ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ကျပ်မနေနဲ့။ အစ်ကိုကြီးတော့ စိစဉ်လိုက်မယ်။ သူ့ကို အစ်ကိုကြီး ပြေလည်အောင် ချော့ပါ့မယ်ကွာ။ သူ့အဖေ သူ နှမြောနေတာပါ။ ဒါပဲနော်၊ အစ်ကိုကြီးအတွက် ကလေး (၂) ယောက်လောက်တော့ မွေးပေးဦး”

“အာ အစ်ကိုကြီးကလည်း”

ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး ရှက်သွေးဖြာနေသည့် မြလေးအား ဆရာလေး အချစ်ဒီဂရီတွေတိုးရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေမြင်းမိုရ်တစ်တောင်လုံးကို တုံးမှတ်လို့ ခုန်တော့မည်။ ဆရာလေးက မြလေးအနားကပ်လာတော့

မြလေး အပျိုပေါက်လေးလို ရှက်လန့်တကြား အိမ်အောက်သို့ ဆင်းပြေးခဲ့သည်။

“ဟင်”

အိမ်ထောင့်ခြံထောင့် ပုန်းညက်ပင်ကြီးအောက်မှာ သမီး ညို့ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတော့ ဒေါ်မြလေး အလွန်ရှက်သွားသည်။

“မထူးတော့ပါဘူး မြရယ်။ အစ်ကိုကြီးတို့ လက်ထပ်ကြ သိဖို့နော်။ (၂) ယောက်လုံးရဲ့သိက္ခာတွေကို အဖတ်ဆယ်တဲ့အနေ နဲ့ တို့ (၂) ယောက် လက်ထပ်ကြပါစို့”

အိမ်ပေါက်ဝမှာ ပြောလိုက်သည့် ဦးအောင်ဒင်၏စကား တို့ မြလေး ရှက်ရှက်နှင့် လက်ခံလိုက်ရပါတော့သည်။

အခန်း (၁၀)

မေမေက မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ဆရာလေးအိမ် ပါသွား ပေပြီ။

အိမ်မှာ မြပုန်းညက်အဖော်ရဖို့အတွက် ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်သူ အရီးလေး အေးမြကိုခေါ်ထားပေးခဲ့၏။

မြပုန်းညက်နှင့် ထက်လွန်းဝတီတို့ (၂) ယောက်ကတော့ လောကကို ပျော်ရွှင်စွာ ရင်ဆိုင်နေကြတာပါပဲ။

ကျူရှင်က အလကားသင်ပေးပေးမယ့် ကျောင်းသား မိဘတွေက စေတနာတုံ့ပြန်ကြပါသည်။ စားသောက်ဖွယ်ရာ အဝတ်အထည်၊ ဆီ၊ ဆန်ဆိုတာ အလှူပယ်။

ခြံထဲမှ သီးပင်၊ စားပင်တွေ ခူးရောင်းတာနှင့် (၃) ယောက် ချောင်ချောင်စားလောက်ပါသည်။

သည်နေ့တော့ မြပုန်းညက် ခြံထဲမှထွက်သည့် သံပုရာ အတွက် စက်ဘီးနှင့်တင်ပြီး မြို့သို့သွားရောင်း၏။ ထက်လွန်းလည်းပါတာပဲ။

(၂) ယောက်သား သံပုရာသီးတွေရောင်းပြီး ရသည့်ငွေ နှင့် ကိုယ်လိုချင်တာလေးတွေဝယ်ကြသည်။

မြပုန်းညက်က စာပေဝါသနာပါသူပီပီ ရောက်တုန်း ချောက်ခိုက် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်အဟောင်းတွေကို ပိဿာချိန် နှင့် ဝယ်သည်။ ထက်လွန်းအတွက် အရုပ်ကလေး။

အသစ်ဝယ်လျှင် တစ်စောင် (၆၀၀)။ အဟောင်းဝယ် တော့ တစ်ပိဿာမှ တစ်ထောင်။ အစောင် (၃၀) (၄၀) လောက် ရသည်။

ကျန်းမာရေးဂျာနယ်၊ ပညာရေးဂျာနယ်၊ နိုင်ငံရေး၊ အား ကစားဂျာနယ်တွေ။

ငွေရှိသူတွေက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေဖတ်ပေးမယ့် သူမကတော့ အဟောင်းတွေပဲ ဝယ်ဖတ်နိုင်ပါသည်။

သတင်းစာ (၁၀) စောင်လောက်လည်း ဝယ်သည့်အထဲ မှာပါလာသည်။

“အိမ်ကျရင် မီးမီးလည်း ဖတ်မယ်နော် မမ”

“ဖတ်ပါတော် ဖတ်ပါ။ အရုပ်တွေလည်း အများကြီး ပါတယ်”

“ပျော်စရာကြီးနော် မမ”

“အင်း”

(၂) ယောက်သား စက်ဘီးလေးနှင့် ရွာပြန်လာသည် အထိ ရာသီဥတုက သာသာယာယာ။

“ဟင်”

လူပျောက်ကြော်ငြာ။

ဓာတ်ပုံက ထက်လွန်းပုံလေး

သတင်းအတိအကျပေးနိုင်သူကို ကျေးဇူးဆပ်ပါမည်။

လွန်ခဲ့သော (၂) နှစ်ကျော် (၃) နှစ်။ ကျွန်တော် အမေရိကန်သို့

ရောက်ရှိနေစဉ် သမီးထက်လွန်းဝတီ ပျောက်သွားပါသည်။

ကလေးမှာပါသွားသောပစ္စည်းများနှင့်တကွ သမီးလေး တို့ ပြန်လည်ပို့ဆောင်ပေးနိုင်ပါက (သို့မဟုတ်) သတင်းပေးနိုင် ခြင်းက ထိုက်တန်စွာ ကျေးဇူးဆပ်ပါမည်။

ဦးဘုန်းသင်္ခါ

ခွဲစိတ်သမားတော်ကြီး

ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး

ဖုန်းနံပါတ် +++++

လိပ်စာ +++++

ကြော်ငြာရက်စွဲကို ကြည့်လိုက်တော့ ပြီးခဲ့သည့်လက ကြော်ငြာ။ တစ်လကျော်ကြာပေပြီ။ မြပုန်းဝယ်လာသည့်သတင်း စာ (၁၀) စောင်ထဲမှာပင် ကြော်ငြာက (၃) ရက်ထက်တိုက်ပါနေ သည်။

သတင်းစာတွေကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မြပုန်းညက် ရင်တွေ တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်နေမိသည်။ ကလေးကိုပြုပြီး ကျေးဇူးအဆပ်ခံချင် လို့ မဟုတ်ပေမယ့် ထက်လွန်းလေး၏ဘဝမှန် ပြန်ရောက်ဖို့ အတွက် သူမမှာ တာဝန်ရှိပါသည်။

ကလေးပြောတတ်သလို ပြောပြသည့် ဇာတ်လမ်းနှင့် ယခုကြော်ငြာက ဆက်စပ်သည်။ နောက်ထည့်ထားသည့် ဓာတ်ပုံက ထက်လွန်း သူမနှင့်တွေ့စကပုံ။

“ဖေဖေက ဟိုးအဝေးကြီးကို သွားတယ်။ လေယာဉ်ပျံကြီးစီးသွားတာ”

“မီးမီးက မာမိနဲ့ကျန်ခဲ့ရတယ်”

မေမေနဲ့လားဆိုတော့ ခေါင်းတွေကို သွက်သွက်ခါအောင် ရမ်းပြခဲ့တာ။

ဖြစ်နိုင်ချေကတော့ ကလေးရဲ့ဖခင်က အမေရိကန်သို့ ရောက်နေ။ ကျန်ခဲ့သည့် မာမိဆိုသူ၏ ပယောဂကြောင့် ထက်လွန်းလေးဟာ သူမတို့တောသချိုင်းနားမှာ ခွေးအတွေ့ ခြံရံနေခဲ့ရသည့်အဖြစ်နှင့် တွေ့ရှိခဲ့ရပုံ။

ပြန်တွေးလျှင် ထက်လွန်းဝတီ၏ အဖြစ်က ရင်နာစရာ။ ထိုနေ့က မြပုန်းညက်နှင့်သာ မကြုံခဲ့လျှင် ကလေးက သေဖို့အတွက် တဲတဲလေး။

သေခြင်းကမ်းပါးသို့ ကျရောက်ဖို့ မျှင်မျှင်လေးကျန်တော့တာ။

“ငါ ဘယ်လိုလုပ်သင့်သလဲ။ ကလေးရဲ့ဘဝမှန်ကို ပြန်စေဖို့ ငါ့မှာတာဝန်ရှိသလား။ ကလေးကို ဒီလိုပဲ ငါ့လက်ထဲမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ကြီးပြင်းစေရမလား”

ကံကောင်းတာက ဒီရွာသားတွေဟာ သတင်းစာ ဝယ်ဖတ်သူမရှိခြင်းနှင့် ကလေးကလည်း ယခုအခါ သတင်းစာထဲမှ မြန်နှင့် လုံးဝမတူတော့လို့ပါ။

ထက်လွန်းဝတီလေးခမျာ ကြုံခဲ့ရသည့် ကြောက်စရာ အဖြစ်ဆိုးကြောင့် ခဏ ခဏ နေမကောင်းဖြစ်ရ။ တောမှာ သဘာဝအတိုင်းကြီးပြင်းရတာတွေကြောင့် အသားကလည်း ဝင်းခင်းစက်စက် မဖြူနိုင်ရှာတော့။ အဝတ်အစားဆိုလည်း မြပုန်းညက် တတ်နိုင်သလောက်ဆင်ထားတာမို့ ချည်ထည်၊ သင်တိုင်းလေးနှင့်။

နောက် မေမေ့လက်ရာ ဆံရစ်ဝိုင်းလေးနှင့်။ ဘာဘီရှပ်ကလေးခမျာ တောမင်းသမီးရှပ်လေး ဖြစ်နေရှာတော့ မည်သူမျှ မငွေပါဒိမိတော့ပါ။

လူ့သဘာဝအရ ကိုယ့်တာဝန်အရေးသုံးပါးပဲ စိတ်ဝင်စားနေကြရတာလေ။ စားရေးရယ်၊ ဝတ်ရေးရယ်၊ နေရေးရယ်။

မြပုန်းညက် သတင်းစာတွေကို ဖတ်နေချိန်ဟာ ည (၉) နာရီကျော်ပါပြီ။ သူမ၏အနီးမှာ ကလေးကလည်း ဂျာနယ်မှ အရုပ်တွေကို လျှောက်ကြည့်ရင်း မြပုန်းညက်ကို အော်ဟစ်ပြီး ဝမ်းသာအားရတွေ ဖြစ်နေ၊ ပြနေရှာပါ၏။

“မမရေ ဒီမှာကြည့်ပါဦး”

“မမရေ လာကြည့်ပါဦး” နှင့်။

ဪ... မြို့က ခွဲစိတ်သမားတော်ကြီး၏သမီးလေး ခမျာ တောကြိုအုံကြားမှာ ချိုချိုတဲ့တဲ့ နေနေရရှာပါလား။ အရိုးလေးအေးမြကလည်း ဂျာနယ်ထဲမှ အရုပ်တွေကို လျှောက်ကြည့်နေပါ၏။

အေးချမ်းသည်ဟု ထင်ရသည့်ဘဝလေးဟာ ခိုင်မြဲပါရဲ့ လား။ ဘယ်အချိန် လေနီကြမ်းတွေ ဝင်ရောက်တိုက်ခတ်လာဦး မှာလဲ။

မေမေကတော့ ဆရာလေးနှင့် မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ဆရာ လေးရွာသို့ လိုက်သွားရပါပြီ။

သူမတို့ကို ခေါ်ပေမယ့် မလိုက်တာပါ။ ဒါကြောင့် မေမေ က သူ့အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲတော်သူ အရိုးလေးအေးမြ အပျိုကြီးကို

အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်တင်ပေးခဲ့ခြင်းပါ။

အရိုးလေးကို ပြောပြသင့်သလား။ တော်ကြာ ရွာသား ဆွေ တစ်စ တစ်စ သိကုန်ပြီး မတော်လောဘတွေနှင့် ကလေး ကြားထဲမှ ဒုက္ခရောက်နေရပါဦးမည်။

မြပုန်းညက် ထိုသတင်းစာ စာရွက်နှင့်လိပ်စာ ဖုန်း နံပါတ်တွေကို ကူးထားလိုက်ပါသည်။

လောလောဆယ်တော့ ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ကျစ်ကျစ် အိအောင် ဖက်ရင်း မျက်ရည်တွေက သူ့အလိုလို စီးကျနေမိတာ။

“မီးမီးရဲ့ဘဝမှန် ပြန်ရောက်သွားရင် တောမှာ အတူနေ ခဲ့ရတဲ့ မမကို မေ့မသွားလိုက်ပါနဲ့ကွယ်။ မမ မီးမီးအပေါ်ထားရှိ တဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးကြီးကို ဘယ်လိုဖြတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

အရိုးလေးအေးမြက မြပုန်းညက်ကို ကြည့်ပြီး -

“အရူးမ၊ မအေကို လွမ်းနေပြီ မဟုတ်လား။ ဟိုကခေါ် တော့ လိုက်မသွားဘဲ ကတ်သီးကတ်ဖဲ့ လုပ်နေပြီး ခုမှ ငိုမနေနဲ့။ ဆရာလေးက လူကောင်းပါတော်။ သူလိုချင်ရင် အပျိုတွေ၊ အပျိုကြီးတွေထဲက ခေါင်းခေါက်ယူလည်း ရပါတော်။ ညည်း အမေလို မုဆိုးမကို ချစ်လို့ယူတာ ကျေးဇူးတောင် တင်ရဦးမယ်”

မြပုန်းညက် ဝမ်းနည်းနေချိန်ပေမယ့် အရိုးပြောပုံကြီးကို မခံနိုင်ပါ။

“သူဘာသာ ရှင်ဘုရင်ကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ ပုန်းညက်အမေကို မပေးချင်ပေါင်။ အရိုးကိုယ်တိုင်က ဆရာလေးကို ကြိုက်နေတာ မဟုတ်လား။ ဟင်း ဟိုကလည်း အရိုးလေးအေးမြကိုယူပါလား။ ခုတော့ ငါ့အမေကိုယူတယ်။ ပျော်နိုင်ကြပါစေတော်။ နှစ်ယောက်လုံး တစ်သက်လုံးပျော်နိုင်ကြပါစေ”

“ဟဲ့ နင့်ဆုတောင်းကြီးက ဘယ်နှယ်တုံး။ ကိုယ့်အမေကို ကျိန်စာတိုက်နေတယ် ဟုတ်လား”

“မကျိန်ပါဘူးတော်။ တကယ့်ကို ပျော်စေချင်တာပါ။ အရိုးတို့အမျိုးကိုက သားသမီးအရေးမပါဘူး။ လင်ပဲအရေးပါတဲ့ အမျိုး”

“အလိုတော်၊ သူ့အမေ နောက်လင်ယူတာနဲ့ ကျုပ်တို့ကို မျိုးခိုက်ပြီး စော်ကားနေပါတယ်တော့။ ပြောစမ်းပါဦး။ ကျုပ်တို့မျိုးက ဘာတွေလုပ်နေလို့တုံး။ အခုပဲ ကျေးဇူးရှင်လေး (၂) ယောက်ကို လာပြီး စောင့်ရှောက်နေရတယ်လေ”

“ဪ... ဒါကတော့ အရိုးမှာ ဝတ္တရားရှိတယ်လေ။

အရိုးအမေတုန်းကလည်း ကိုယ့်မှာ ကလေး (၅) ယောက်ရှိတဲ့ ကြားက နောက်ယောက်ျားယူတယ်လေ။ နောက်ယောက်ျားနဲ့က ကလေး (၅) ယောက်။ ပေါင်း (၁၀) ယောက်”

“ဟဲ့ ပုန်းညက်မ ... မဆိုင်တာတွေ လျှောက်ထည့် မပြောနဲ့။ ငါတို့အမေက ချောတော့ လင်မရှိရင် မတင့်တယ်ဘူးလေ။ သူများပလေပဇာလုပ်မှာစိုးလို့ နောက်တစ်ယောက်ယူလိုက်ရတာ။ သူ့လယ် သူ့ယာတွေကို ဦးစီးမယ့်သူလည်း လိုတယ်လေ”

“ဒါကြောင့် ယောက်ျားလိုချင် အိမ်ခေါင်မိုးလက်ညှိုးထိုးတယ်ပြောတာ။ ဟင်း ရွာထဲမှာ အပျိုကြီးတွေကို ရိုက်သတ်လို့ မကုန်ပါဘူးတော်။ ဘယ်သူမှ ပလေပဇာမဖြစ်ပါဘူး။ သေတဲ့ထိ ခန့်ခန့်ညားညား ရိုးရိုးသားသားနေသွားကြတာပါပဲ”

အရိုးလေးကို စကောင်းကောင်းနဲ့ ဆက်စနေတာပါ။ အရိုးလေးခမျာ မသိရှာ။ သူ့အမေ၊ ပုန်းညက်တို့အဘွားလေး အတွက် အကြီးအကျယ် ကာကွယ်နေပါ၏။ အိပ်ရာထဲက ခြင်ထောင်ကျယ်ကြီးထဲမှာ ကလေးကို အလယ်ကထားပြီး ပုန်းညက် နှင့်အရိုးလေး စကားနိုင်လုနေကြတာ။

“မတူဘူးအေး။ အပျိုဆိုတာ တစ်ဂုဏ်ရှိပြီးသာ။ တော်လှူ မစော်ကားရဲဘူး။ ဟော မုဆိုးမတို့၊ တစ်ခုလပ်တို့ကျတော့ လူတွေက လက်တည့်စမ်းချင်ကြတယ်။ ပုန်းညက်မရယ် အေး ခမျာ ကလေး (၅) ယောက်နဲ့ လယ်တွေ၊ ယာတွေနဲ့ မျက်နှာ သူငယ်ကျန်ခဲ့ရလို့ နောက်လင် မဖြစ်မနေ ယူလိုက်ရတာပါ။ တို့အမေမုဆိုးမဖြစ်တော့ အသက်လေးမှ သုံးဆယ်ကျော်ရှိပါသေး။ ညည်းအမေ ငါ့ညီမခမျာလည်း ညည်း (၉) နှစ်သမီးကတည်းက မုဆိုးမလေး ဖြစ်ရရှာတာပါအေး။ အခု ညည်းအသက် (၂၀) ကျမှ မဖြစ်မနေ ယူရရှာတာပါကော”

“အဲဒါကို အသည်းနာတာ အရိုးလေးရဲ့။ ငယ်ငယ် တုန်းကတော့ မယူခဲ့ဘဲ ခုအရွယ်ကြီးမှ ယူရသလား။ အီး ဟီး အရိုးလေးတို့ မြှောက်ပေးလို့ ဖြစ်ရမယ်”

ပြောရင်းမှ အငိုတွေ အရယ်တွေပါလာတော့ ဒေါ်အေးမြ ပုန်းညက်ကို မှောင်ထဲမှ စမ်းပြီး ခေါင်းကိုခေါက်သည်။

“ပုန်းညက်မ စကားကိုကြည့်ပြော။ သူ့အချိန်တန်ရင် ဘယ်သူမှ တားလို့မရဘူးအေး။ မိုးပေါ်က သိကြားမင်းကြီး ဆင်း တားတောင် မရဘူး။ ညည်းအမေက ခုမှ ပိုလှလာတာကော။

အေးလေးကလည်း ရွာရောက်တယ်ဆိုပေသိ အေးလေ သူ ဆီးဖိုဖြစ်တာလည်း (၅) နှစ်ကျော်ပါပြီ။ ခုမှ ဘာထပြီး မနေနိုင် ဆိုင်နိုင်ယူကြပါလိမ့်။ ကဲ ကဲ မယ်မင်းကြီးမ၊ ညည်းချစ်သူရှိလာ ခဲ့အခါ ညည်းအမေကို ကိုယ်ချင်းစာတတ်လာလိမ့်မယ်။ စကား မှားမနေနဲ့။ အိပ်တော့။ မနက်ကျ ကျုပ်က အိမ်ကလယ်ရိတ်တာ သွားကူရဦးမယ်။ အိပ်ရေးပျက်ရင် မကောင်းဘူး။ တော်ကြာ ခြေမပြင်၊ ကင်းမပြင် ဖြစ်နေရဦးမယ်”

အရိုးလေး ငေါက်တော့မှ မြပုန်းညက် မျက်စိမှိတ်၊ အိပ်ပျော်ပြင်ရသည်။

သူမ၏ရင်ခွင်ထဲမှ ထက်လွန်းဝတီလေးခမျာ သူမကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားရင်း တရှူးရှူးအိပ်မောကျလို့။

သည်ညတော့ သမီးလေး ကောင်းစွာအိပ်ပျော်ပါစေ။ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မမက်ပါစေနဲ့တော့ကွယ်။

ဆင်တွယ်၊ ကြင်နာခဲ့ရသည့်သမီးလေး။

မအေနှင့်တောင် အတိုက်အခံလုပ်ပြီး သူမဘဝတစ်ခုကို ပုံခဲ့၊ ချစ်ခဲ့ရသည့် သမီးလေး။ ကလေးကတော့ မိရင်းအရင်းနှင့်တွေ့ရင် ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြန်လိုက်သွားမှာပေါ့။

သတင်းစာကို ကိုင်ကာ၊ ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်ပြီး မြပုန်းညက် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေရပါသည်။

သမီးလေးကတော့ သူမအနားမှာ မြေအိုးပုတ်လေးတွေနှင့် ထမင်းချက်တမ်း ဟင်းချက်တမ်း ကစားနေပါ၏။

ခြံထဲက သစ်ရိပ်မှာ မြပုန်းညက်နှင့် ထက်လွန်းဝတီ။ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ နှစ်ယောက်သား အေးအေးလူလူ နားနေ၊ ကစားနေကြပါသည်။

ကလေးက သစ်ရွက်တွေကို ဆိတ် ဆွပြီး အသုပ်လုပ်သည်။ ကင်းပုံသီး၊ သပွတ်သီးနုလေးတွေကိုခူးပြီး ဝက်သားတုတ်ထိုးလုပ်သည်။

“မမ ဝယ်စားပါဦး၊ မီးမီးဆီလာဝယ်စား”
“ပိုက်ဆံမရှိဘူး မီးမီးရဲ့”
“ဟိုနေ့ကတင် ကလေးတွေလာပေးတဲ့ ကျူရှင်ခွေတွေ

အခန်း (၁၁)

ဖုန်းနံပါတ်လေးကိုကြည့်ပြီး မြပုန်းညက် ချီတုံချဟုံ ဦးဘုန်းသခင်၊ ခွဲစိတ်သမားတော်ကြီးတဲ့။ ထက်လွန်းလေး ခမျာ ငါနဲ့နေတော့ ဆင်းဆင်းရဲရဲနေရမှာပေါ့။

နေစမ်းပါဦး၊ ကလေးကို သူမိဘတွေက ပြန်ခေါ်သွားရင် ငါ ဘယ်လိုနေကျန်ခဲ့ရမှာလဲ။ ငါ ရင်ကွဲရမှာပေါ့။ ငါ လွမ်းပြီး သေရမှာပေါ့။

အတွေးနှင့်ပင် မြပုန်းညက်မှာ မျက်ရည်လည်ရွှဲ၊ (၂) နှစ်ကျော် (၃) နှစ်နီးပါး ပြုစုယုယ ချစ်ခင်ခဲ့ရသည့် သမီးလေး။ မြပုန်းညက်နှင့် လက်ပွန်းတတီး သားအမိသဖွယ်

ရှိတယ်လေ။ ရော့ ရော့ မီးမီးပေးမယ်။ မီးမီးဖေဖေက သူ့ဌေး ထက်လွန်းက သစ်ရွက်တွေကို ပိုက်ဆံလုပ်ကာဖေ တော့ မြပုန်းညက်ယူရသည်။ နောက် ထက်လွန်းဆိုမှာ ဝက်သား တုတ်ထိုးတွေ၊ အသုပ်တွေ ဝယ်ရသည်။

ကလေးနှင့်ဆော့၊ ကစားပေးနေရသဖြင့် သည်မနက် ပိုင်း ဖုန်းမဆက်ဖြစ်တော့။ ဦးဘုန်းသင်္ခါကရော သမားတော်ကြီး ဆိုတော့ အားပျံ့မလား။ ခွဲစိတ်ခန်းများ ဝင်နေရမလား။

(၁၂) နာရီထိုးတော့ မြပုန်းညက်နှင့် ထက်လွန်း တို့ ထမင်းစားဖို့ အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်ကြသည်။ အရိုးလေးက သူ့အိမ်ပြန် သွားပြီ။ ညမှပြန်လာမှာ။

“လာ သမီးလေး၊ မမတို့ထမင်းစားရအောင်”

“စားချင်ပါဘူး။ ကစားလို့ကောင်းနေတုန်း”

“ထမင်းဆိုတာ ပုံမှန်စားရတယ် မီးမီးရဲ့။ တစ်နေ့

(၃) ထပ်ပြည့်အောင်စားရတယ်”

“များတာပေါ့၊ (၂) ထပ်လောက်ဆိုတော်ပြီလေ”

“(၃) ထပ်စားရတယ် မီးမီးရဲ့”

“(၂) ထပ်”

“ကဲပါ လာ မီးမီး၊ မနက်ကလည်း နွားနို့ပဲသောက်တာ။

ထမင်း (၂) ထပ်ပြည့်အောင် စားရမယ်”

(၂) ယောက်အတူ ထမင်းစားကြဖို့ ပြင်ကြ၊ ဆင်ကြ သည်။ ဟင်းကတော့ ထွေထွေထူးထူးမဟုတ်။ ထက်လွန်းက အသုပ်၊ အကင်ကြိုက်တာမို့ မြင်းခွာရွက်သုပ်နှင့် ငါးခူကင်။ နောက်ကင်ပွန်းရွက်ချဉ်ရေဟင်းရယ်။

မြပုန်းညက်က ထမင်းကို ကိုယ်လည်း အားပါးတရ စားပြ၊ ကလေးကိုလည်း စားချင်စိတ်ပေါ်အောင် ပြောပြ စည်းရုံး ရသည်။

“ဟာ အသုပ်လေးက ကောင်းလိုက်တာတော်။ စား ကြည့်စမ်း မီးမီး၊ ကောင်းပါ့တော်”

“ဟုတ်တယ်နော် ကောင်းတယ်”

“ငါးကင်လေးကလည်း ချိုပြီးမွှေးနေတာပဲ။ စား စား ကြည့် မီးမီး”

“ဟုတ်တယ် ချိုတယ်”

“အင့် ချဉ်ရေဟင်းလေးသောက်ကြည့်ဦး”

(၂) ယောက်အတူ စားသောက်ပြီး နေ့လယ်ဘက်မှာ

ရုပ်ပြစာအုပ်တွေ ဖတ်ကြသည်။ ကလေးကို ရှင်းပြ ဖတ်ပြတာပေါ့။

ကလေးက မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ မြပုန်းညက် အနားမှာရှိနေသည့် ဖုန်းလေးကို ကြည့်မိပြန်သည်။

နောက် မီးမီးလေးအိပ်နေတာကိုကြည့်မိပြန်၏။ မျက်ရည်တွေက ကျလာရပြန်ပြီ။

“ငါ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်သင့်ဘူး။ မီးမီးဘဝကို နှစ်မွန်းအောင် မလုပ်သင့်ဘူး။ သူ့ဘဝအမှန်လေးကို ပြန်ရောက်သင့်ပါတယ်။ ဒါမှ ကလေးကို တကယ်ချစ်ရာရောက်မှာပေါ့”

မျက်ရည်များနှင့်ပင် မြပုန်းညက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်မိပါသည်။ ထက်လွန်းလေး၏ဘဝရှေ့ရေးကိုပဲ ကြည့်တော့မည်။

ကိုယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ သတင်းစာထဲမှ ဖုန်းနံပါတ်လေးကို မြပုန်းညက် ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်လို”

တစ်ဖက်မှ အသံဩဇာနှင့်ပြည့်စုံသော လူတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘုန်းသင်္ခါပါ”

“ဪ... ဟို ကျွန်မက မြပုန်းညက်ပါ”

“မြပုန်းညက် ကိုယ့်လူနာလား”

မြပုန်းညက် ခြေဖျား လက်ဖျားတွေ အေးစက်ပြီး အသံတွေ တုန်ရင်နေမိသည်။

ကိုယ်က (၁၀) တန်းလောက်အောင်သည့် အညကြဲဘာသာသုမလေး။

တစ်ဖက်က ခွဲစိတ်သမားတော်ကြီး။ သမီးလေးကို ပြန်ခေါ်သွားမည့်မိဘ။

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ သမီးလေးထက်လွန်းဝတီ ရောက်ဖို့နေတဲ့အိမ်ကပါ”

“ဟင် ဘာ ဘယ်လို”

“ကျွန်မဆီမှာ ဆရာကြီးကြော်ငြာထဲက ကလေးလေး နို့နေပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၃) နှစ်လောက်ကတည်းကပါ”

“မင်း မင်း လိပ်စာပြောပါ”

“ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်းဘေးမှာရှိတဲ့ ရိုးမအစပ်ရွာတစ်ရွာပါ”

ကိုယ့်ရွာ၏တည်နေရာကို ပြောပြပြီး မြပုန်းညက် ဖုန်ချလိုက်ပါသည်။ သူမဟာ တောသူလေးမို့ ဖုန်းနှင့်စကားတွေ စိကာပတ်ကုံး မပြောတတ်ပါ။

ရင်ထဲမှာ ငိုချင်နေတာ သမီးလေးနှင့်ခွဲရတော့မည်ဆိုသည့်အသိကြောင့်ပါ။

မျက်ရည်ပူတွေစီးကျရင်း သူမ၏ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နွေကန္တာလိုလျှောက်လှမ်းရမည့်အဖြစ်အား လှမ်းမျှော်ငေးရည်မိနေပါတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

ဘုန်းသင်္ခါ။

သတင်းစာကြော်ငြာထည့်ပြီးကတည်းက သမီးရုပ်နှင့် ဆင်တူသော ကလေးတွေ ရောက်ရောက်လာလိုက်ကြတာ မနည်း။

အဖြေတွေက အားရကျေနပ်စရာမရှိ။ ကလေးတွေက ငယ်နေသည်။

သမီးထက်လွန်းကဖြင့် ယခုဆို (၆) နှစ်ခွဲအရွယ် ခိုရမည်မဟုတ်ပါလား။

ပြီး လုံလောက်သည့် ပစ္စည်းလည်း ဘာမှမပြနိုင်။

ဘုန်းသင်္ခါ သမီး ဘာဝတ်သွားသည်မသိပေမယ့် သမီးပစ္စည်း
လေးတွေကို သူသိပါသည်။

တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားရမှာပေါ့။ သူ စိတ်တိုင်းမကျ
ဖြစ်နေရဆဲ ကြော်ငြာထည့်ပြီး တစ်လကျော်ကြာမှ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်က ဖုန်းဆက်လာခဲ့သည်။

သူ စိတ်လျှော့ရတော့မလို ဖြစ်နေကာမှ ထူးခြားသည့်
အသံလေးတစ်ခု။

သမီးနှင့်ပတ်သက်သည့် သတင်းလေးတစ်ခု။ အထူး
အယောင်တွေများနေသည့် ခေတ်ဆိုပေမယ့် သမီး၏သတင်းရ
သည့်နေရာတိုင်းကို သူသွားပြီး ရှာဖွေရမည်။

သူက အလုပ်အလွန်များသည့် ခွဲစိတ်သမားတော်ကြီးနို့
ရှုတ်ခနဲတော့ ထပြီးမသွားနိုင်သေး။ အလုပ်တွေကို အရင်ရှင်
အောင် လုပ်ရပါဦးမည်။

ဖုန်းထဲမှပြောသည့်လိပ်စာကို သူ့ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲ
မှတ်ထားပြီး ဘုန်းသင်္ခါ ကိုယ်အလုပ်ဝင်နေရသည့် အစိုးရဆေးရုံ
နှင့် ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံတို့မှ အလုပ်များကို အရင်ဖြတ်ရသည်။

သူသွားလျှင် တပည့်တစ်ယောက်နှစ်ယောက်တော့

ဆီသွားရမည်။

တစ်ပတ်လောက်ကြာမှ ဘုန်းသင်္ခါ ခရီးထွက်ဖြစ်ခဲ့
သည်။ သူနှင့်အဖော်ပါလာသူမှာ သူ့လက်ကတုံးတောင်ဝှေး။
သူ့လက်ထောက်ဆရာဝန်လေးပါ။

ညီလတ်တဲ။ အညာသားလေး။ သူ့ကိုဆို အစ်ကိုတစ်
ယောက်လိုပါ လေးစားပြီး စေတနာထားရှာသူ။ ယခုလည်း
သည်ခရီးကို အဖော်အဖြစ် လိုက်ပါပေး၏။

ဘုန်းသင်္ခါက အဥ္ဇလီနှင့် အဆင်မပြေတာကြောင့် အိမ်
လည်း ပြန်ချင်မှပြန်၏။ သူပိုင်တိုက်ခန်းတစ်ခုမှာ အနေများ
သည်။ သူ့မိတ်ဆွေများက ဖြောင်းဖြလို့သာ အိမ်ပြန်ရသူပါ။

သူတို့ဆရာတပည့် (၂) ယောက် အပြင်ကားကူမောင်းဖို့
သူ့ဆေးခန်းမှ ကောင်လေး (၁) ယောက်လည်းပါသေးသည်။
ဒီးကျော်က ကားမောင်းကျွမ်းကျင်သည်။

အားရာအချိန်ထွက်လာရသည်မို့ သူတို့ထွက်လာချိန်ဟာ

ညကြီးမင်းကြီးပါ။ (၃) ယောက်သား စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် မောင်းလာခဲ့ကြတာ မိုးလင်းတောင်ရောက်ပါ့မလားမသိ။ ရောက် ရာအချိန်ပါပဲ။

ဘုန်းသင်္ခါက သူ့ဘဝဇာတ်လမ်းကို ဇာတ်ကြောင်းပြန် နေပြီး ညီလတ်ကို ဆုံးမဩဝါဒတွေပေးသည်။

“ဘဝဆိုတာ တိမ်မယောင်နဲ့နက်၊ လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်တယ် ညီရေ။ အစ်ကို့အဖြစ်ဆို ပထမ ချစ်ဦးသူနဲ့ရတယ်။ ဘဝကို မိုးမမြင် လေမမြင်ဖြစ်နေတုန်း အနိုင်ရပြီ အခြေကျပြီလို့ လည်း ထင်မိတယ်။ လူကလည်း ပညာရှာလိုက်၊ စီးပွားရှာလိုက် ပေါ့လေ။ သမီးလေးလည်းရပြီဆိုတော့ ဘဝကို ပြီးပြည့်စုံနေပြီ လို့ ထင်မိလိုက်တယ်။ ပန်းတိုင်ရောက်နေပြီဆိုပြီး သတိတွေ အသိတွေပေါ့လျော့မိခဲ့တယ်”

သူ့အသံက ဆွေးဆွေးမြည်မြည်နှင့် နာနာကျည်းကျည်း။

“ဘဝဆိုတာ ကောက်ကျစ်တဲ့မာယာပင်လယ်ပြင်ကြီး ပါလားကွာ။ ကိုယ့်ကို နလန်မထူနိုင်အောင်ကို အလဲထိုးတော့ တာပဲ။ ချစ်ဦးသူ ဇနီးအလိမ္မာလေး ခင်လွန်းစံကိုရတော့ ဘဝကို ပြီးပြည့်စုံပြီလို့ မှတ်ထင်ကျေနပ်ပြီး စီးပွားတွေရှာ၊ ပညာရှာနဲ့

ဘဝကိုရွက်လွှင့်ရှာဖွေလိုက်တာ နောက်ဆုံးကျ ဆုံးရှုံးမှုတွေနဲ့ပဲ နိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်”

“ခင်လွန်းစံက ဘာဖြစ်လို့ သေသွားတာလဲ ဆရာ”

“မပြောချင်တော့ပါဘူးကွာ။ အလွှာတွေမတူ၊ ပကား ဘုန်းတွေ ဂုဏ်နေတွေကြောင့်လို့ပဲ ပြောရမယ်ထင်ပါတယ်”

“ဆရာမိဘတွေကြောင့်လား”

“ဘယ်လိုပြောရမှန်းကိုမသိတော့ပါဘူးကွာ။ နောက်ဆုံး အကောင်းလို့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့”

စကားတွေပြောရင်း သမီးပျောက်ရှာပုံတော် ဖွင့်နေရ ညီသူ့ကို ခင်လွန်းစံကတော့ တမလွန်မှ ခွင့်လွှတ်နေမှာပါလေ။

ပြောထားသည့်လိပ်စာက ရွာလေးတစ်ရွာ။ ဟိုင်းဝေး ဝေးနှင့် အလှမ်းမကွာလှ။ ကားလမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာလည်း နာအိမ်သင်္ချိုင်းကြီးက မှိုင်းမှိုင်းညိုညို။

ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေ၊ ညောင်ကျပ်ပင်ကြီးတွေနှင့်၊ နေ့ဘက်

မြင်ရတာတောင် ကြောက်စရာ။

ဘုန်းသခါတို့ဟာ ပညာတတ်တွေမို့ အခြေအနေတွေကို တွေးဆကြည့်လိုက်၏။ သမီးကို မိထွေးမ အဥ္ဇလီက သည်ကာလမ်းဘေးကရွာမှာ စွန့်ပစ်ခဲ့တာပေါ့။

တောင်ကြီးမီးပုံးပျံပွဲမှာပျောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ယုတ္တိမရှိသဲလွန်စရာမတွေ့။ ဟာကွက်တွေကအများကြီး။

သွေးထဲမှ တဖျင်းဖျင်းဖြစ်လာအောင်ပင် ဘုန်းသခံခံစားနေရပါသည်။

သူတို့ရွာသို့ရောက်သွားချိန်ဟာ နံနက် (၁၁) နာရီခန့်ရှိပါပြီ။ ရွာထဲသို့ဝင်သွားရင်း အိမ်တစ်အိမ်မှာ သတင်းစုံစမ်းသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ (၂) နှစ် (၃) နှစ်က ကလေးတစ်ယောက်လောက် ကောက်ရတာများ ရှိခဲ့ဖူးသလားခင်ဗျာ”

ကားနှင့်ဝင်လာသည့် လူရည်သန့်။ သူတို့ကို အိမ်ထဲကလည်း ပျူပျူငှာငှာ ကြိုဆိုဖြေကြားကြပါ၏။

“ဪ ရှိတယ် ဆရာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၃) နှစ်လောက်က ကလေးတစ်ယောက် သင်္ချိုင်းထဲကကောက်ရတယ်။ ကလေး

သွေးလန့်နေလို့ မနည်းဘဲ ဆေးကုရ ပြုစုထားရတယ်”

“ကလေးက ဘယ်သူနဲ့နေပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“ဒီရွာထဲက အပျိုမလေးတစ်ယောက်က ကောက်ရပြီး နှုတ်ပေးတယ်။ သူ့အမေနဲ့အတူနေကြတာလေ။ ပြီးခဲ့တဲ့လကမှ သူ့အမေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားတာ”

“ဒါဖြင့် ကလေးနဲ့ (၂) ယောက်တည်းနေကြတာပေါ့ဗျာလား”

“သူတို့ဆွေမျိုးနီးစပ်အဘွားကြီးတစ်ယောက်လည်း အာင့်ရှောက်နေထိုင်ကြပါတယ်ကွယ်။ မောင်က အဲဒီကလေးကို ဘာရှာတာလား”

တောရွာပီပီ ကားအကောင်းစားကြီးကိုလည်း ဝိုင်းကြည့်ကြရင်း ရွာထဲမှာ အပ်ကျတာကအစ သိကြသည့်ရွာလေ့ ရပ်လေ့ပါပေ။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဟင်း... ပုန်းညက်မလည်း ဒုက္ခပဲ။ ခုတလော အဲဒီကလေးရဲ့အဖေ အမေတွေဆိုပြီး လာလိုက်ကြတာ။ (၃) ဦးအောင် ရှိသွားပြီ”

“ဗျာ”

ဘုန်းသင်္ခါ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားရပါ၏။ ဘယ်သူတွေက
များ ကလိမ်ကကျစ်လုပ်နေသလဲ။

ကေန္တ သူ့ကြော်ငြာနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေပြီ ထင်
သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို လမ်းညွှန်ပေးပါခင်ဗျာ၊ ကလေး
ပါသွားပြီလား”

“ကလေးကလည်း မလိုက်ဘူး။ ပုန်းညက်မကလည်း
မပေးဘူးလေ။ ဘီလူးမနဲ့ မိခင်ရင်းနဲ့ သားလုသလိုတော့ ဖြစ်နေ
ပြီ ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

ဘုန်းသင်္ခါတို့ (၃) ယောက် သူတို့ညွှန်ပြလိုက်ကြသည့်
အတိုင်း ကလေးရှိမည့် အိမ်ကလေးသို့ ကားနှင့်အမြန်မောင်း
သွားလိုက်ကြရပါသည်။

အခန်း (၁၃)

အိမ်ကလေးက ရွာအစွန်မကျတကျမှာ။ သီးပင် စားပင်
တွေနှင့် ခြံကလေးက သာသာယာယာ ရှိပါ၏။

သစ်သားအိမ်ကလေး။ ဘုန်းသင်္ခါတို့ကားလေး ခြံထဲသို့
ဆွေ့ဆွေ့ခနဲဝင်သွားတော့ ကစားနေသည့်ကလေးများ သူ့ကားကို
ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ကလေးတွေက (၁၀) ယောက်မက။ တောရွာပီပီ ခြံ
အံ့ခါးပိတ်မထားပါ။ ညကျမှ ပိတ်သည်ထင့်။

“မမရေ မမပုန်းညက်”

ကလေးတွေ ဝိုင်းအော်ခေါ်လိုက်တော့ အသက် (၂၀)

အရွယ်ခန့်ရှိမည့် မိန်းမငယ်လေးတစ်ဦးနှင့် (၆) နှစ်အရွယ်
မိန်းကလေးတစ်ဦး စိုးရွံ့တကြီး ပြတင်းပေါက်မှ ခိုးကြည့်လာ
ကြသည်။

ပြီးတာနှင့် လှစ်ခနဲ ခေါင်းလေးတွေ ပျောက်သွားလိုက်
တာ ပေါ်ကိုမလာကြတော့။

ဘုန်းသင်္ခါက ရွာလူကြီး (၂) ယောက်ပါ အသိသက်
အဖြစ် ခေါ်လာတာမို့ ရွာလူကြီးတွေက အိမ်ပေါ်သို့တက်ဖို့ ပြင်
သလို ဆင်းပြေးတော့မည့် နှစ်ယောက်ကိုလည်း လှမ်းပြီးကမ်း
ကြပါ၏။

“ပုန်းညက်မ ... ထွက်မပြေးနဲ့။ မမှန်တာ မတရား
တာ မဖြစ်စေရဘူး။ နင်တို့ရှေ့က ငါ ရပ်ပေးပါ့မယ်။ လာ
လာ စကားပြောကြည့်ပါဦး”

အခြေအနေတွေက ဘယ်လိုဖြစ်သွားခဲ့သည်တော့မသိ
သူတို့ပြောသို (၃) ဦးတောင်လာခဲ့ကြပြီး အနိုင်အထက်တွေ
ပြောဆိုသွားကြ။ အနိုင်ကျင့်သွားကြလို့လားပင်မသိ။

ရွာလူကြီး (၂) ယောက် အတန်တန် အာမခံလေး
ပုန်းညက်မနှင့်ကလေးတို့ မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် အိမ်ထဲခန်း

ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်ပေါ်မှာ လူတွေအများအပြား။ ဘုန်း
သင်္ခါတို့ (၃) ယောက်၊ ရွာလူကြီး (၂) ယောက်အပြင် ရပ်ရွာမှ
ရွာကြီးသူမတွေ ၄-၅ ယောက်လည်း ရောက်လာကြ၏။

အိမ်က ခါးစောင်းလောက်မြင့်တာမို့ အိမ်အောက်မှာ
ဆန်းစိပြီးဝိုင်းထားတာကတော့ ပုန်းညက်၏တပည့်လေးတွေ။

ရွာလူကြီးတစ်ယောက်ကပင် အခြေအနေတွေကို ရှင်းပြ
၏။

“ဒီတစ်ပတ်ထဲမှာ ကားတွေနဲ့ (၃) ခါတောင်လာပြီး
ကလေးကိုအတင်းလုယူမတတ် အနိုင်အထက်လာလုပ်ကြတယ်။
ကလေးရဲ့မိဘတွေပါဆိုပြီး အတင်းခေါ်မလို့ လုမလို့ လုပ်ကြ
တယ်။ ဒါကြောင့် ပုန်းညက်မက လူတွေကိုအတွေ့မခံချင်တော့
တာ”

ရွာသားတစ်ယောက်ကလည်း ဝင်ပြော ဝင်ရှင်းပြပါ၏။

“သူ့ခမျာ မအေခွဲတောင် အတိုက်အခံလုပ်ပြီး ကလေး
ကို သံယောဇဉ်တွယ်ရ၊ ပြုစုပျိုးထောင်ထားရတာ။ ကလေးမိဘ
တွေက စွန့်တုန်းက စွန့်ပစ်ခဲ့ကြပြီး ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ တရေးခိုး
လာကြတာလဲ”

အခြေအနေတွေက တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် မကျေလည်ဘုန်းသင်္ခါ ကလေးကို သေသေချာချာကြည့်နေမိပါသည်။ သင်္ခါဟုတ်လား မဟုတ်လား။ သမီးရဲ့ ငယ်ရုပ်ကလေးကို ဖမ်းကြည့်နေရတာပါ။

သူ့သမီးထက်လွန်းဝတ်ဟာ သူနှင့်ခွဲကာစက သိပ်ပြီးလှပချစ်စရာကောင်းလွန်းလှသည့် ယမင်းရုပ်ကလေးလိုပါ။

ဖြူဖြူ လှလှ ဝဝလေး။ နတ်သမီးပေါက်စလေးလိုလှသူပါ။

ယခုကလေးကတော့ အရပ်ကလေးက ရှည်ရှည်၊ လူ့ဇာတိပိန်ပိန်လိုလို။ အသားအရည်ကလည်း မွဲခြောက်ခြောက်။

ကလေးကို ဂရုမစိုက်လို့မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ကလေးခမ္မာစိတ္တဇစ္စသလို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေရှာပုံ။

ပုန်းညက်မ၏သဘောကရော ဘယ်လိုလဲ။ ကလေးကို တွေ့တုန်းက အမှတ်သင်္ကေတလေးတွေရော။

ပထမလာသည့်လူတွေကရော ဘာသဘောနှင့် ကလေးကိုလာပြီး လှယူချင်ကြတာလဲ။ ကလေးက ပုန်းညက်မ၏ရင်ခွင်ထဲမှာ။ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ထားပြီး သူတို့ကို မဝံ့မရဲ

ဆောင်းကြည့်နေရှာပါ၏။ ပုန်းညက်မဆိုသူကလည်း ကလေးကို နှိပ်နှိပ်ထဲမှာ တင်းနေ အောင် ဖက်ထားတာမို့ -

သူတို့ (၂) ယောက်အဖြစ်က သားပိုက်ကောင်သားအမိ

ဆိုပါ။

မြင်ရသူတိုင်း ရင်နှင့်စရာ။

ဘုန်းသင်္ခါ ပုန်းညက်မ၏သဘောထားနှင့် ကလေးကို ဘာလှသည့် (၃) ယောက်အကြောင်းမေးရသည်။

ကလေးကိုတွေ့ရှိပုံ၊ တွေ့ရှိနည်းကိုတော့ ပြီးမှမေးရသည်။

“မြပုန်းညက် ဟုတ်တယ်နော်။ ဆရာက သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာထည့်တဲ့ သမားတော်ကြီး ဦးဘုန်းသင်္ခါပါ။”

“ပထမလာတဲ့ လူတွေကလည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဒီလို ပြောကြပါတယ်”

“ဟင်”

ဒါ မရိုးသားကြတာပဲ။ ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘာကိစ္စ ဒီလို ဆိုကြတာလဲ။ ဒါ အဉ္စလီပယောဂလား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ထံမှ နှေးရချင်လို့ လီဆယ်ချင်ကြတာလား။

“ပြောပါဦး၊ သူတို့က ဘယ်လိုတွေပြောပြီး ဘာလုပ်ကြသလဲ”

မြပုန်းညက်ဟာ တောသူမလေးဆိုပေမယ့် နံနံအလေးတော့ ဟုတ်ပုံမရ။ ရည်ရည်မွန်မွန်နှင့် ပြောစရာရှိတာပဲ ပြောရဲသူပါ။

ပြီးတော့ သူ့ရွာ သူ့လူတွေကလည်း အနားမှာ ဝန်းပေးနေပြီလေ။

“သူတို့ဟာ ဦးဘုန်းသင်္ခါဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ ကလေးတွေ့တုန်းကအဝတ်အစားနဲ့ တွေ့တုန်းက ဝတ်ထားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာတစ်ခုခုကိုပေးဖို့ နောက် ကလေးကို ပြန်ပေးဖို့ ပြောကြတယ်”

“မြပုန်းညက် ဘာလို့ ကလေးကိုပြန်မပေးလိုက်တာလဲ၊ သူတို့ကိုမယုံလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ပုံစံက ကလေးအပေါ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာအပြည့်နဲ့ လာတဲ့ပုံ မဟုတ်ဘူး။ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့်လာတဲ့ပုံမျိုး ပေါက်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မလည်း ကလေးကိုမခွဲနိုင်ဘူး။ သူတို့ကိုလည်း ကလေးရဲ့မိဘတွေ

ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မယုံကြည်ဘူး”

ပြောရင်းမှ မျက်ရည်တွေစီးကျလာကာ ကလေးကို ပိုပြီး နှစ်နှစ်ဖက်လိုက်သည့် မြပုန်းညက်အသွင်က မကြည့်ရက်ဘူး။

ဘုန်းသင်္ခါ ဆက်လက်ဆွေးနွေးရပါသည်။ ခြံထဲမှာတော့ နှုတ်မှလူတွေ တစ်စ တစ်စနှင့် ပြည့်လျှံလျက်။

မြပုန်းညက်ဟာ ကလေးတွေကို စေတနာ မေတ္တာနှင့် စာသင်ပေးသူမို့ ရွာကလည်း စေတနာ၊ မေတ္တာရှိကြပါပေသည်။

“လာတဲ့သူတွေရဲ့ပုံစံက ဘယ်လိုပုံစံတွေလဲ”
မြပုန်းညက် ပုံစံတွေကိုပြောပြတော့ ဘုန်းသင်္ခါ တစ်ယောက်မှမသိ။

သို့ပေမယ့် သူမက ဉာဏ်ပါးပါသည်။
“လာတဲ့သူတွေက ရုပ်မတူပေမယ့် ဒရိုင်ဘာကတော့ တစ်ယောက်တည်းရယ်။ ကားတွေလဲလာပေမယ့် မောင်းသူက တစ်ယောက်တည်းရယ်”

မြပုန်းညက် ဒရိုင်ဘာ၏ရုပ်ကိုပြောပြတော့ အစ္စလာမောင်ဆိုသည့် ရှိုင်းထွဋ်အောင်၏ရုပ် ဖြစ်နေလေ၏။

ဘုန်းသင်္ခါ သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ မိန်းမယုတ် အခွလီ၏လက်ချက်။

“ကလေးတွေ့ပုံတွေနည်း ပြောပါဦး။ နောက် ကလေး ရဲ့တွေ့စကအဝတ်အစားနဲ့ လက်ဝတ်ရတနာ တစ်ခုခုပါရင်လည်း ပြပါဦး”

မြပုန်းညက် ခေါင်းခါလိုက်ပါသည်။ သူမအသွင်က လေးလေးနက်နက်။

“ကလေးကိုတွေ့စကပုံစံ ပြန်ပြောပြနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးရှေ့မှာ ပြောမပြနိုင်ဘူး။ ဒီအဖြစ်တွေ ကလေးကိုမကြား စေချင်ဘူး။ ပြီးတော့ လောလောဆည် ကလေးရဲ့အဖေဆိုသူတွေ က ခုဆို (၄) ယောက်တောင်ရှိနေပြီမို့ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံကြည်တော့ပါဘူး။ ဒီတော့ ဆရာတို့က ကလေးကို ကိုယ့် သမီး ဟုတ်၊မဟုတ် မသေချာသလို ကျွန်မကလည်း သမီးရဲ့ အဖေ ဟုတ်၊မဟုတ် မသေချာတဲ့အတွက် သမီးကို သူ့ဖခင် မဟုတ်နိုင်တဲ့ သူစိမ်းတွေလက်ကို မအပ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဝမ်း နည်းပါတယ်ရှင်။ သမီးကို ကျွန်မပဲ တတ်အားသမျှ စောင့်ရှောက် မွေးမြူသွားပါ့မယ်”

“အင်”

အခြေအနေက ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားပြီ။ ဘုန်းသင်္ခါ တော် တော် စည်းရုံးယူရမည့်အဖြစ်ကြီးပါ။

ပြီးတော့ သူဟာ ဘုန်းသင်္ခါအစစ်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ပုံ တင်၊ နိုင်ငံသားကတ်၊ ကားမောင်းလိုင်စင်တွေ၊ စာရွက်စာတမ်း တွေ ပြရမည့်အဖြစ်။

တောသူမလေးတစ်ယောက်၏သံသယက ကလေး အတွက် မေတ္တာတံတိုင်းကြီးပါ။ သူမ မညံ့ဖျင်းလို့သာ ကလေး မဆိုင်သူတွေလက်ထဲသို့ ရောက်မသွားရတာပါ။

ဘုန်းသင်္ခါ သူ့စာရွက်စာတမ်းတွေ၊ ကတ်တွေ၊ ထုတ်ပြ သလို သူ့တပည့်တွေကလည်း ဝင်ပြီး အာမခံပါ၏။

ဒါတောင် သူမက အင်တင်တင်။

“စာရွက်စာတမ်းတွေဆိုတာ အတုလုပ်လို့ရတာပဲ။ ဒီခေတ်ကြီးက ဆန်းပြားလွန်းလို့ ဘာကိုမှ ယုံလို့မရပါဘူး”

ဘုန်းသင်္ခါ ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်ရတော့မည့်ပုံ။ သမား တော်ရင့်မာကြီးခမျာ တောသူမလေးတစ်ယောက်၏ရှေ့မှာ အလ တားဖြစ်ရတော့မတတ်။

သူ့ဘက်မှ ဘုန်းသင်္ခါ အစစ်ဖြစ်ကြောင်းသက်သေတွေ ပြပြီး မြပုန်းညက်ယုံကြည်သွားပြီဆိုတော့မှ သူ ကိုယ်လိုချင်သည့် အချက်ကိုတောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် တောင်းဆိုရပါသည်။

“ကလေးက (၃) နှစ်လောက်ကြာအောင် ပျောက်သွား ခဲ့တာဆိုတော့ ရှုပ်လည်း တော်တော်ပျက်သွားတယ်။ ကလေး ကလည်း အဖေကိုမမှတ်မိ၊ အဖေကလည်း ကလေးကိုမမှတ်မိ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် သမီးဝတ်ခဲ့တဲ့ အဝတ်အစားလေးနဲ့ အမှတ် အသားတစ်ခုခုလေးပြပါ ညီမရယ်။ ဆရာ့ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ပုန်းညက်မရယ်။ ပြလိုက်ပါ။ ပထမ လူတွေတုန်းကတော့ သူ မပြဘူးဆရာ။ ကလေးရဲ့အဖေတွေလို လည်း မယုံဘူးလေ”

နောက်ဆုံး ရွာလူကြီးတွေကပါ တောင်းပန်တော့မှ မြ ပုန်းညက် ကလေးကိုတွေ့စက အဝတ်လေးနှင့် ဆွဲကြိုးလေးကို သွားယူပြီး ဘုန်းသင်္ခါကို ပေးလိုက်ပါသည်။

ဂါဝန်အဖြူလေးက စုတ်ပြတ်ပေကျံနေပေမယ့် သူ့ကိုယ် တိုင် ဝယ်ပေးခဲ့သည့် ဂါဝန်လေး။

နောက် ဆွဲကြိုးလေးနှင့်ဘောက်သီးလေး။ သူ ခင်လွန်းစံ ကို ချစ်သက်လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည့် ရွှေဆွဲကြိုးလေး။ ဘောက် သီးကလည်း ထူးထူးခြားခြား ပင့်ကူရုပ်ကလေး။ သူ့နာမည် အတိုကောက် B.T.K နှင့်။

“သမီး”

ကိုယ့်သမီးမှန်း သေချာသွားပြီဆိုတော့ ရင်ထဲမှ လှိုက် လှိုက်လာပြီး သူ ဘယ်လိုမှ ကူခြေမဆည်နိုင်တော့ပါ။

ကလေးဆီ လက်ဆန့်တန်းပြီး မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင် ကျလာပေမယ့် ကလေးက သူ့ဆီမလာပါ။ မြပုန်းညက်၏ရင်ခွင် မှာသာ မျက်နှာအပ်ပြီး ကြောက်လန့်တကြား ဖက်တွယ်ထားပါ သည်။

“သမီးရယ် ဖေဖေဆီလာပါဦး။ သမီးအတွက် ဖေဖေ ခင်တွေပူလိုက်ရတာ ကြေကွဲလိုက်ရတာကွယ်”

သူ ကြေကွဲနေပေမယ့် ကလေးကတော့ မြပုန်းညက် ရင်ခွင်ထဲမှ မရဲတရဲသာ ချောင်းကြည့်နေပါသည်။

ရုပ်ရှင်ထဲကလိုလည်း ‘ဖေဖေ’ ဆိုပြီး ပြေးမဖက်ပါ။ သမီး သူ့ကို လုံးဝမမှတ်မိပါ။

သည့်ထက်ပိုပြီး ရင်နာစရာကောင်းတာက သမီးခမျာ အတိတ်ဆိုး၏ခြောက်လန့်မှု၊ အတိတ်ဆိုး၏ထိတ်လန့်မှုကြောင့် စိတ်ဒဏ်ရာ ရနေပုံပါ။

တွယ်မိတွယ်ရာပဲ တွယ်နေလေသလားမသိ။ သမီးပုံစံ က တစ်လက်ကိုင်။ အချိန်ကလည်း နေ့လယ် (၁) နာရီလောက် ဖြစ်သွားပြီ မို့ သူတို့ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ် ထမင်း ဟင်းများ သယ်ယူလာကြပြီး သူတို့အုပ်စုကို ရွာသားများက ထမင်းကျွေးကြပါသည်။

သူတို့ကိုလည်း ဆရာဝန်ကြီးများလို့ လက်ခံသွားကြပါ ပြီ။

“ပြေပြေလည်လည်ဆွေးနွေးကြပါ ဆရာတို့ခင်များ ပုန်းညက်မ ဒီတစ်ခါတော့ ကလေးရဲ့အဖေဆိုတာ သေချာသွားပါ ပြီ။ သူ ပညာတော်သင်သွားနေတုန်း ကလေးက ပျောက်သွား တယ်ဆိုတာ”

“သူများသားသမီးမွေးတယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲလေဟာ။ ပိုင် ရှင်ပေါ်ရင် ပြန်ပေးရမှာပဲပေါ့။ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောသလို မပိုင် ဝက်မွေးဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။ နင့်ဆီမှာဆို ကလေးက ဆင်းရဲနေမှာ။

သူမိဘာဆီပြန်ပေးလိုက်။ နင်လည်း နင့်အမေနဲ့လိုက်နေ။ ဒါမှ မဟုတ် နင့်အမေပေးစားတဲ့ယောက်ျားကိုယူလိုက်၊ အေးရော။ ကိုယ်မွေးတဲ့ကလေးကျမှ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချစ်ပေါ့ဟာ”

ရွာလူကြီးများဖြစ်ကြသည့် ဦးလေးဖိုးအေးနှင့် ဦးလေး ချက်က တတ်သမျှ မှတ်သမျှ တရားတွေချနေလျှင် မြပုန်းညက် ပြီး စိတ်ထိခိုက် စိတ်ကြေကွဲရသည်။

လူတွေကိုများ သံယောဇဉ်တရားဆိုတာ ထည့်မတွက်ဘဲ နှိပ်နေလိုက်တာ။ မြပုန်းညက် ဘာမှမပြောချင်တော့ပါ။ မျက်ရည် တွေသာ စီးကျရင်း ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲထားကာ ငူငူကြီး ခိုင်နေမိပါသည်။

လူတွေဟာ တယ်ပြီး မျက်နှာကြီးရာ ဟင်းဖတ်ပါတတ် ကြပါလား။

သမားတော်ကြီး။ ကားအကောင်းစားကြီးနှင့် လာသူများ မျက်နှာလိုက်လိုက်ကြတာ။

ကလေး၏အသက်ကိုကယ်ပြီး (၃) နှစ်လုံးလုံး အနွံ တာခံ၊ ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့ရသည့် သံယောဇဉ်ထုထည်ကို ထည့်မတွက်ကြ။

လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ပြောရက်၊ စီမံရက်ကြသည်။
အေးလေ၊ ဘယ်သူမပြု မိမိမှ။
ငါပဲ ဒီသမားတော်ကြီးဆီ ဆက်သွယ်ခဲ့မိတာ မဟုတ်
လား။

ကိုယ်ဖော်တဲ့ဆေး ကိုယ်ကုန်အောင် စားပေတော့ ပြုပုံ
ညက်ရေ။

သမားတော်ကြီးတို့ (၃) ယောက်က အတူထမင်းစား
ခေါ်ပေမယ့် မြပုန်းညက် မစားနိုင်ပါ။

သံယောဇဉ်ကြောင့်ဖြစ်သည့် မီးက ရင်ထဲမှာ မီးထွေ
တောက်နေရပြီ။

ကလေးကိုပဲ ထမင်းခွံ့ပေးပြီး သူမကတော့ လုံးဝ စား
မဝင်။

ဘုန်းသင်္ခါတို့ (၃) ယောက်ကတော့ တောထမင်း၊ တော
ဟင်းတွေကို ဆာဆာနှင့်စားလိုက်ကြသည်။

သူရင်ထဲမှာ သမီးကိုပြန်ရပြီး ပြန်တွေ့ပြီမို့ စိတ်အေး
သွားတာလည်း ပါပါသည်။

သည်ညနေပဲ သမီးကိုခေါ်ပြီး ပြန်မည်။

သမီးကို မခွဲနိုင်သည့် သမီးကလည်း ခင်တွယ်နေသည့်
ကောင်မလေးလည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့။ လွယ်လွယ်လေး။

ရွာသားများပြောပုံအရ သင်္ချိုင်းထဲမှ ကလေးကို တွေ့
ခဲ့တာတဲ့။

တော်တော်ယုတ်မာသည့်အခွလီ။ တော်တော်မျက်နှာ
ပြောင်သည့် မြေခွေးမ အခွလီ။

အခွလီကတော့ သူပစ္စည်းတွေကိုခင်တွယ်၊ လိုချင်သဖြင့်
ကုတ်ကပ်ပြီးနေမှာပဲ။ သူတို့သားအဖကိုလည်း အသက်အန္တရာယ်
ပေးနိုင်သည်။

သည်လောက် မကောင်းမှုကြီးကို ကျူးလွန်ထားသည့်
မိန်းမကိုလည်း သူ မသတိတော့။

ထမင်းစားပြီးကြတော့ သူတို့အုပ်စု ရွာလူကြီးများနှင့်
အတူ ဆွေးနွေးကြသည်။ မြပုန်းညက်၏မိခင်နှင့် ဆရာလေးတို့
နန်းမောင်နံလည်း လူကြီးတွေဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ရောက်လာကြပါ
ပြီ။

အိမ်ပေါ်မှာ လူတွေကတော့အပြည့်။ ရွာလူကြီးကပင်
စကားစတင်ပြောပါ၏။

“ဒီကလေးမရဲ့မိဘတွေဆိုပြီး ပထမရောက်လာတဲ့ လူ တွေတုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မယုံကြည်လို့ ဝိုင်းပြီး စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ခဲ့ကြပါတယ်။ အခု ဆရာတို့အဖွဲ့ကတော့ ကလေးရဲ့ဖခင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့ယုံကြည်ပါပြီ”

“ဒါပေမဲ့ ကလေးကို မွေးခဲ့၊ အသက်ကယ်ခဲ့တဲ့ ပုန်းညက်မရဲ့သဘောထားကိုလည်း မေးကြည့်ပါဦး။ သူ့ရဲ့ဆန္ဒကိုလည်း ထည့်တွက်သင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

မြပုန်းညက်၏မိခင် ဒေါ်မြလေးကတော့ တရားနည်းလမ်းကျစွာ ပြောရှာပါသည်။

“ဖခင်ရင်းဆိုတော့လည်း ပြန်ထည့်ပေးရတော့မှာပေါ့လေ။ သမီးကတော့ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဖအေနဲ့ သူ့သမီးပဲကောင်းပါတယ်။ သမီးလည်း မေမေတို့နဲ့ပဲ လိုက်နေပါ”

ရွာလူကြီးတွေနှင့် ဒေါ်မြလေးတို့ ပြောနေသည့်စကားတွေလည်း မြပုန်းညက် နားထဲသို့ တစ်ခွန်းမျှ ဝင်မလာပါ။

ဖြစ်ချင်တာသာဖြစ်လာပါတော့။ မြပုန်းညက် ကြိုလာသမျှကို ခါးစည်းခံရုံသာ။ ကလေးရဲ့ရှေ့ရေးအတွက် တွေးပြီး

သူမ သမားတော်ကြီးထံ ဆက်သွယ်ခဲ့တာပဲလေ။

မြပုန်းညက် မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ် ကျနေသလို ကလေးကလည်း သူမပေါင်ပေါ်မှ မဆင်းပါ။ သူ့ဖခင်ဆိုသူကို မျက်လုံးပြူးပြူးလေးနှင့်သာ ကြည့်နေရှာပါ၏။

ရေအိုင်ထဲမှ ဖားကလေး (၂) ကောင်လို့၊ ဘုန်းသင်္ခါဋ္ဌလည်းလျှောက်သာ ပျားလည်းစွဲသာသည့် စီမံကိန်းကို ချက်ချင်းပင် စဉ်းစားလိုက်ပြီး အားလုံးထံ တင်ပြတောင်းဆိုလိုက်ပါသည်။

“မြပုန်းညက်ကို ကျွန်တော် ဖော်မပြတတ်အောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ရွာထဲက ပြောသံကြားအရဆို ကျွန်တော် သမီးလေးရဲ့အသက်ဟာ မြပုန်းညက်ပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်”

“မြပုန်းညက်နဲ့သမီးကလည်း အလွန် သံယောဇဉ်တွယ်နေကြတာမို့ ကျွန်တော် သူတို့ (၂) ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မခွဲရက်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် မြပုန်းညက်ကိုလည်း ကျွန်တော် ပြန်ပြီး ကျေးဇူးပြုပါရစေ။ နှစ်ယောက်လုံးကို ကျွန်တော် ခေါ်သွားဖို့မယ်။ မြပုန်းညက်ကိုလည်း လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင်

ပြုစုပျိုးထောင်ပေးပါရစေ ခင်ဗျာ”

ဒေါ်မြလေးနှင့် ရွာလူကြီးများထံမှ ဘုန်းသင်္ခါ အနုအညွတ်တောင်းဆိုလိုက်ပါ၏။ ဒေါ်မြလေးမှာ သမီးရှင်မို့ သေချာစဉ်းစားရပါသည်။

“ဒီကဆရာကြီးကလည်း ခွဲစိတ်သမားတော်ကြီးပါ။ ထက်လွန်းလေးရဲ့ဖခင်ပါ။ ဒါပေသိ ပုန်းညက်နဲ့ ဘာမှမတော် တဲ့သူစိမ်းပြင်ပြင်တွေမို့ ကျွန်မ မထည့်ချင်ပါဘူး။ ကလေးကိုတော့ မဖြစ်မနေ ထည့်ရမှာပေါ့”

“ပုန်းညက်မသဘောကိုလည်း မေးကြပါဦး။ ကလေးကိုထည့်လိုက်မှာလား။ နင် ကျန်ခဲ့မှာလား။ ခွဲနိုင်ကြပါ့မလား”

ဘုန်းသင်္ခါကလည်း မြပုန်းညက်ကို ခေါ်သွားဖို့ ကတိတွေအထပ်ထပ်ပေးပါသည်။

“ကျွန်တော် မြပုန်းညက်ကို ကိုယ့်တူမ ကိုယ့်ညီမလို သေသေချာချာ စောင့်ရှောက်မှာပါ။ ကလေးနဲ့အတူ လိုက်စေချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ နောက်ဆုံး သူ မပျော်တော့လည်း တောက်အချိန်မရွေး ပြန်နိုင်ပါတယ်။ ပြန်ပို့ပါ့မယ်”

နောက်ဆုံး ကလေးကလည်း မြပုန်းညက်ပါမှလိုက်မည်

အနေအထားကြောင့် ဘုန်းသင်္ခါ မြပုန်းညက်ကိုပါ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ကာ ခေါ်ခဲ့ပါသည်။

သူတို့အဖွဲ့ ရွာမှထွက်တော့ ညနေ (၅) နာရီထိုးပေပြီ။ တစ်ညလုံးမောင်းပြီး မနက်တော့ ပြန်ရောက်မည် ထင်ပါသည်။

သွားခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလား။
ပထမအကြိမ် လက်စဖျောက်ခဲ့သည့်နည်းတူ အကြိမ်
အပျောက်ရှင်းပေးမှာမလွဲ။
သည်တော့ ဘုန်းသင်္ခါ ထက်လွန်းနှင့် ပုန်းညက်ကိုထား
အတွက် နေရာစဉ်းစားရသည်။

“အင်း”

လောလောဆည် သူ့ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းဖွင့်မည့် နှစ်ထပ်
တက်မှာပဲထားတော့မည်။ ဆေးခန်းလည်း ဖွင့်၊ သူလည်းနေမည်
သမီးနှင့်ပုန်းညက်ကို အနီးကပ်စောင့်ရှောက်နိုင်မည်။

“ဟုတ်ပြီ”

တိုက်ကိုပြင်ဆင်ထားပြီးမှ ကလေးတွေကို တန်းခေါ်သွား
တော့မည်။ ညီလတ်ကိုတိုင်မင်တော့ ထောက်ခံပါ၏။

ညီလတ်ဟာ အသက် (၂၅) နှစ်အရွယ် ဖျတ်လတ်

တက်ကြွသည့် ဆရာဝန်လေးပါ။ လူငယ်ပီပီ လှပုံချောလေးပါပဲ။

“ကောင်းတယ်ဆရာ၊ ဆေးခန်းကပြည့်နေပေမယ့်

အောက်ဘက်မှာ တိုက်ပြားလေးရှိတယ်လေ။ သူတို့ (၂) ယောက်

လို့ရတာပေါ့”

အခန်း (၁၄)

လမ်းမှာပင် ဘုန်းသင်္ခါ အခြေအနေတွေကို အကောင်အထည်
ဆုံး စဉ်းစားပြီး ခေါင်းသုံးရသည်။

ယခုမှ သေတွင်းကလွတ်ပြီး ကံကောင်းလွန်းလို့ ပြန်တွေ့
ရသည့်သမီးလေးနှင့် တောသူမလေး မြပုန်းညက်ကို အညွှန်
အတူထားလို့တော့မဖြစ်။

ဒေဝဒတ်ထက်ဆိုးသည့် မိန်းမယုတ်သည် ထက်လွန်း
ဝတ်နှင့် မြပုန်းညက်ကို စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်အောင်
ဖန်တီးမှာမလွဲ။

ယခုပင် ထက်လွန်းဝတ်ထံ ဖခင်ဆိုပြီး လူ (၃) ယောက်

“ကိုယ်ပါနေမှာ”

“ရတာပဲလေ ဆရာရဲ့။ တိုက်လေးက ကျယ်သားပဲ။ မိသားစုနေလောက်ပါတယ်။ ဆေးခန်းနဲ့ သပ်သပ်စီဆိုတော့ ကလေးအတွက် ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဝင်းခတ်ပြီး ခြံတံခါးလေး သပ်သပ်လုပ်။ ပိုကောင်းတယ်”

“အေး အခွလီနဲ့တော့မဖြစ်ဘူး။ ငါ့သမီး ရှေးသွားလိမ့် မယ်။ ကလေးကိုလည်း ဆေးပြု ဆေးစစ်ခဦးမယ်”

ဘုန်းသင်္ခါ သမီးကို တသိမ့်သိမ့်ကြင်နာသနားရပါသည်။ သူပြောပြတာကြောင့် ကလေးက သူ့ကို ဖခင်ရယ်လို့ အသိ အမှတ်ပြုလာပုံရ၏။

လောလောဆယ်တော့ ကလေးက မြပုန်းညက်ရင်ခွင်ထဲ မှာ ကပ်နေပြီး လောကသစ်ကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေလေ၏။

သမီးအတွက် သူ လုပ်ဆောင်ပေးရမှာတွေ အများကြီး ပါ။ သမီးအိပ်ပျော်နေလေမှ မြပုန်းညက် ကလေးနှင့် စတင်တွေ့ ရှိပုံကို သူ့အား အသေးစိတ် အတိအကျပြောပြရှာသည်။

ပြောသည့် မြပုန်းညက်မှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေပြီး ကလေးအတွက် ရင်ထုမနာ ဖြစ်ရသလို။

ကြားရသည့် ဘုန်းသင်္ခါမှာလည်း ရင်နာလွန်းလို့ ရင် ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး တင်းကျပ်နာကျင်နေရပါပြီ။

မြပုန်းညက်အသံက တိုးတိုးလေး။

“အဲဒီနေ့က ကျွန်မ အမေအတွက် တစ်ဖက်ရွာကို ဆေးမှူးသွားခေါ်တာ။ စက်ဘီးနဲ့။ ကျွန်မမှာ လက်နက်အဖြစ် အင်တပ်ထားတဲ့ကြိမ်လုံးပါတယ်။ ကားလမ်းလည်း ဖြတ်ရ သလိုလည်း ကျော်ရမှာဆိုတော့ ခပ်ကြောက်ကြောက်ပါ။ အချိန် ကလည်း မှောင်တော့မယ်”

“ကျွန်မနားထဲမှာ ကလေးငိုသံလေး ညည်းသံလေး ကြားတော့ တစ္ဆေခြောက်တာလားလို့ ထင်မိသေးတယ်။ စက်ဘီး ကလည်း အဲဒီအနားကျမှ ဘောင်းခနဲ ပေါက်သွားရတယ်”

“ကြောက်ပေမယ့် ကလေးသံလေးက သဲသဲကွဲကွဲကြား လိုက်ရပြီး ပျောက်သွားတော့ ကျွန်မ အရဲစွန့်ပြီး အနီးတစ်ဝိုက် လျှောက်ရှာမိတယ်။ နောက်ဆုံး ချုံပုတ်တစ်ခုဘေးမှာ လဲကျနေ တဲ့ ကလေးကို သွားတွေ့ပါတယ်”

ဘုန်းသင်္ခါ ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံးလည်း မူးဝေလာသလိုလို့။ ညီလတ်နှင့် အလုပ်သမားလေးက ရှေ့မှာ

ကားမောင်းနေကြပြီး သူတို့ (၃) ယောက်က ကားနောက်ဘက်မှာ စီးရင်း စကားပြောနေကြသည်။

ကလေးကတော့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေပါ၏။ မြပုန်းညက်အသံလေးက ရှိုက်သံထွေးထွေးနှင့်။

“ကလေးဘေးမှာ မြပုံတွေတူးဖော်စားသောက်နေကျ ခွေးအ (၂) ကောင်ရောက်နေပြီ။ ကျွန်မ ပြေးကပ်သွားပြီး ကလေးကိုချီ၊ ခွေးကိုမောင်းရတယ်။ ကလေးက တွေ့စက ချောချောလေးပါ။ ဆရာကြော်ငြာထဲကရုပ်ကလေးလိုပါ”

“ကလေးက ကျွန်မလက်ထဲရောက်တာနဲ့ သတိလစ်သွားတော့တယ်။ ကလေးတစ်ဖက်၊ စက်ဘီးတစ်ဖက်နဲ့ မှောင်နေတဲ့ သင်္ချိုင်းနား ကျွန်မတို့ (၂) ယောက်ဒုက္ခရောက်နေကြတုန်း ဘထွေးဆိုင်ကယ်ရောက်လာပြီး ကျွန်မတို့ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးတယ်။ လမ်းမှာ အခု ကျွန်မပထွေးဖြစ်နေတဲ့ ဆေးမှူးရောက်နေပြီး ကလေးကို ပြုစုကုသပေးကြတယ်”

“ကလေးက အရမ်းကြောက်လန့် စိုးရွံ့ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ကြီးကို ကြုံခဲ့ရတာမို့ ညဘက်ဆို အမှောင်ကြောက်တယ်။ လန့်လန့်အော်တယ်။ အမြဲပဲ။ ဒါကြောင့် ကလေးက ပိန်ပြီး ကျန်းမာရေး

ကောင်းရှာတာ”

မြပုန်းညက်စကားတွေ နားထောင်ပြီး သမီးကိုသနား ငုန်းလို့ ဘုန်းသခါ မျက်ရည်ဝိုင်းရပါသည်။ ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သမ့် ခံစားရသည်နှင့်အမျှ အခွလီလုပ်ရက်တာကိုလည်း တူးခါးအောင် အော်ဂလီဆန်မိပါသည်။

မြေခွေးမ။ မြွေဟောက်မ။ သူ့ဇာတိရုပ်တွေ ပေါ်လာသည့်တစ်နေ့ကျ သူ့လမ်းသူသွားပါလိမ့်မည်။

ဘုန်းသခါ မြပုန်းညက်ကို ကြင်နာစွာ အားပေးမိပါသည်။

“ဆရာအိမ်က သမီးလေးရဲ့မိထွေးက အရမ်းဆိုးတယ်။ ကလေးကို အစပျောက်ပစ်တဲ့အထိ ယုတ်မာတယ်။ ဒါကြောင့် မြပုန်းညက်နဲ့သမီးကို ဆရာဖွင့်မယ်ဆေးခန်းနောက်က တိုက်ကလေးမှာ ထားမယ်။ ဘာမှ စိတ်မဆင်းရဲနဲ့နော်။ ဆရာလည်း အနီးကပ်နေပြီး စောင့်ရှောက်ပေးမယ်”

မြပုန်းညက် ဆရာ့ကို ဖြူသည် မည်းသည် ဘာမှပြန်ပြောပါ။ ကိုယ်က ဘာမှလည်းသိတာမဟုတ်။ သင့်တော်သလို ဝိမံတာပဲ နာခံရပါမည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

တစ်ညလုံး မောင်းကြသည့်ကားပေါ်မှာ သမီးက ထုံးစံ အတိုင်း ထအော်သေးသည်ပါပဲ။

“အား ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ်၊ ခွေးတွေ ခွေး တွေ။ သမီးကိုစားကြတော့မယ်”

“သမီး သမီးလေး၊ ဖေဖေလေ ဖေဖေရှိတယ်”

ကလေးကို မုန်းညက်ရင်ခွင်ထဲမှ ဆွဲယူပြီး သူ ပွေ့ဖက် ထားတော့ သမီးလေးခမျာ ချွေးတွေရွှဲလို့။ ဆောင်းတွင်းကြီးထဲမှာ တောင်။

သနားလိုက်တာသမီးလေးရယ်။

သမီးက မနိုးပါ။ အတင်းစိတ်ထဲမှ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ နေခြင်းသာ။

မကြာမီ ထက်လွန်းလေး ပြန်အိပ်သွားခဲ့သည်။ အသက်

(၂၀) အရွယ် မြဲပုန်းညက်ကလေးကလည်း ကားနောက်ထဲမှာပင် ကလေးကိုဖက်ကာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်ပါပဲ။

အခန်း (၁၅)

“တောက်”

အခွလီ ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ် တက်နေရ၏။ ဘုန်း သခါ၏ဒိုင်ယာရီကို ခိုးကြည့်ပြီး ထက်လွန်းဝတီရှိရာရွာသို့ သူတို့ က လက်ဦးအောင်သွားခေါ်ပေမယ့် ကလေးကိုမွေးထားသည့် ကောင်မလေးက လည်သည်။

သူတို့ပြောတိုင်းမယုံ၊ သူတို့ဖိန့်တိုင်းမကြောက်။ ခြောက် လည်းမရ၊ လှန့်လည်းမရ။ ငွေနှင့်ပစ်ပေါက်လည်းမရ။

ရွာကလည်း စည်းလုံးစွာ ချက်ချင်းပင် ခြံဝိုင်းထဲရောက် လာကြသည်မို့ သူတို့ အကြမ်းဖက်လို့မရခဲ့။

“နင်တို့ ကံကောင်းနေသေးတယ်။ နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ”

ယခုတော့ ထက်လွန်းဝတီနှင့် မြပုန်းညက်ဆိုသည် ကောင်မတို့ ဘုန်းသင်္ခါ၏ဆေးခန်းမှာ နေခွင့်ရနေကြပေသည်။

အခွလီ ဘယ်လိုမှ မလှုပ်ရှားသာသေး။ အခြေအနေတွေ က ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး။ ရင်ထဲမှာတော့ အာဠာဝကဝင်နေပြီ။ ပုဏ္ဏကတိုက်ချင်နေပြီ။

ဘုန်းသင်္ခါဟာ ထက်လွန်းဝတီကိုပဲ သူ့သမီးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု၏။ စစ်လန်းဝတီကို သိသယဝင်နေသလားမသိ။

အခွလီ ထက်လွန်းဝတီကို အပြုတ်ရှင်းခဲ့ဖို့ကောင်းတာ။ သည်လောက် သင်္ချိုင်းကုန်း မည်းမည်းမှောင်မှောင်၊ လူတစ်ယောက်မှမရှိသည့်အရပ်မှာ စွန့်ပစ်ခဲ့တာတောင် သရဲကလည်း ဂုတ်ချိုးမသတ်။ ကယ်မည့်သူကလည်း ပေါ်လာရသေးသည်။

အခွလီ ကြိုးပမ်းခဲ့သမျှ အရာမထင်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ယခု သူ အချိန်ပြန်ရောက်နေမှတော့ အရင်လို လက်လွတ်စပယ်လုပ်လို့ ရမည်မထင်တော့။

ကိုယ်တွေ အနေအထားမပျက်အောင်လည်း လိမ္မာပါးနပ်စွာ နေရပေဦးမည်။ ကိုယ့်ကို ဘေးဖယ်ပြီး သူ့လုပ်ချင်တာ

လုပ်နေသည်ကို လက်ပိုက်ကြည့်နေရမလား။ ယောက္ခမတွေနှင့်ပဲ အပိုင်ကိုင်ရမလားမသိ။

“ဟုတ်ပြီ၊ ယောက္ခမကြီးတွေနဲ့ အပိုင်ကိုင်ရမယ်”

ဘုန်းသင်္ခါ၏မိဘ (၂) ပါးမှာ စစ်ကိုင်းတွင်နေသည်။ ချမ်းလည်းချမ်းသာသည်။ အခွလီကအကြံသမားမို့ ဘုန်းသင်္ခါ၏ မိဘတွေအပေါ် ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုး နေပြ ခယ ဝပ်တွားပြု ထက်လွန်းဝတီကို လျှာနှင့်လျက်တော့မတတ် ချစ်ခင်မြတ်နိုး ပြလိုက်လို့သာ သူမ ဘုန်းသင်္ခါကို လက်ထပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးဘုန်းခိုင်နှင့် ဒေါ်မြသီတာသည် စစ်လွန်းဝတီကိုလည်း ချစ်ပါသည်။ သူမက ကလေးကိုခေါ်ပြီး ယောက္ခမတွေထံ တစ်နှစ်ကို (၂) ခေါက် (၃) ခေါက်လောက်တော့ ကန်တော့ဖွယ်ပစ္စည်း အစုံအလင်နှင့်သွားစမြဲ။

“ဟုတ်ပြီ”

ယောက္ခမကြီးတွေမှတစ်ဆင့် အပိုင်ကိုင်ရမှာပေါ့။ ဘုန်းသင်္ခါဟာ နိုင်ငံခြားမှပြန်ရောက်ကာစမို့ လောလောဆယ်အလုပ် အလွန်မများသေး။ မိဘတွေထံ သွားရောက် ဂါရဝပြုရ ကန်တော့ရမှာလည်းရှိသေးသည်။

ချက်ချင်းပင် အဥ္ဇလီ ယောက္ခမများထံ ဖုန်းကောက် ဆက်လိုက်ပါသည်။ သူမ၏အသံက လူယောင်ဆောင်ထားသည့် မင်းသမီးယောင်ဆောင်ထားသည့် ဘီလူးမ၏အသံမျိုး။ ချိုအံ ညွတ်ပျောင်းလို့။

“ဟဲ့လို မေမေလား။ ဖေဖေနဲ့မေမေ နေကောင်းပါတယ် နော်။ သမီးနေတိုင်း ဆီမီးသက်စေ့၊ ရေသက်စေ့ လှူပေးပြီး မေတ္တာပို့ပါတယ် မေမေရယ်”

လူကြီးသူမတွေမို့ ဘုရား တရားနှင့်အရင်ကိုင်ပေါက်ပစ် လိုက်သည်။ ပြီးမှ -

“ကိုကို ခုရက်ပိုင်း အလုပ်ရှုပ်နေလို့။ မေမေတို့ဆီလာဖို့ ပြောတော့နေတယ်။ မေမေက ဖေဖေနေမကောင်းဘူး။ ငါလည်း နေမကောင်းဘူးဆိုပြီးတော့မှာမှ အမြန်လာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဪ... မေမေကလည်း သူ့ကို အလိုက်သိ၊ အလိုက်ကြည့်နေလို့ကတော့ အလုပ်က လူနိုင်သွားလိမ့်မယ်။ အကြောင်းပြပြီးခေါ်ပါ မေမေရဲ့။ မေမေ ကိုကိုလေ အခု နိုင်ငံခြား က ပြန်လာပြီးတော့ သမီးကိုအထင်လွဲနေတယ်။ သမီးနဲ့လည်း အတူမအိပ်ဘူး။ သူ့ဘာသာ ဆေးခန်းဖွင့်မယ့်တိုက်မှာနေတယ်”

တစ်ဖက်မှပြောတာနည်းနည်း။ သူပြောချင်တာတွေသာ နားဝင်အောင်ပြောနေသည့်အဥ္ဇလီအား ရှိုင်းထွဋ်အောင် ညဉ့်ခန်း ထဲမှာ အခန့်သားထိုင်ရင်း ပြုံးကြည့်နေပါ၏။

သူ့အဥ္ဇလီဟာ ရှစ်စပ်က ဂျင်ဂျင်လည်သည်။ မျိုးနှင့် ရိုးနှင့်လည်သည်ဟုပင် ပြောရမည်လားမသိ။

အဥ္ဇလီတို့မျိုးရိုးက သူဌေးကြီး၊ သူကြွယ်ကြီးတွေ မဟုတ် ကြပါ။ သည်လိုပဲ နေနိုင်စားနိုင်ရုံ။ တိုက်နှင့်ကားနှင့်တော့ ရှိပါ သည်။

အဥ္ဇလီရုပ်က တော်တော်ချောပြီး လူကလည်း မူယာ မာယာများသူ။ လူ့စရိုက်တွေကိုလိုက်ပြီး အလိုက်အထိုက်ပေါင်း တတ် သင်းတတ် အောက်ကျိုတတ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ယခုလို သမားတော်ကြီးနှင့်ရနေတာ။ သူကတော့ အဥ္ဇလီအချစ်ညွတ်ကွင်းမှာ လည်စင်းပြီး အမိခံနေရသည့် ငှက်တစ်ကောင်။

“သမီး သူ့ကို အနူးအညွတ်တောင်းပန်ခဲ့ပါတယ် မေမေ ရယ်။ ထက်လွန်းလေး ပျောက်သွားတဲ့အတွက် သမီးလည်း ရူးမတတ် ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ ကိုယ်က မိထွေးဆိုတော့ လူတွေ

အထင်အမြင်လွဲမှားကြမယ်ဆိုတာလည်း သိပါတယ်”

“အခု ထက်လွန်းလေး ပြန်တွေ့ပါပြီ မေမေ။ သူ အလုပ်မအားမှန်းသိလို့ သမီးသွားခေါ်ပါသေးတယ်။ ကလေးကို ကောက်ရတဲ့ ကောင်မလေးက ကလေးကိုအကြောင်းပြပြီး ကိုကို ကို အပိုင်ကပ်ချင်နေတော့ သမီးတို့သွားခေါ်တာကျတော့ ပြန် မပေးဘူးလေ”

“ကိုကို ကိုယ်တိုင်သွားခေါ်လို့ အခု ထက်လွန်းလေး ပြန်ရောက်နေပါပြီ။ ဟို ထက်လွန်းကိုကောက်ရထားတဲ့ ကောင် မလေးလည်း အတူတူပါလာတယ်။ အစကတည်းက ဒီယုန်မြင် လို့က ဒီချုံထွင်တာပဲ မေမေရယ်။ အခု ဆေးခန်းဖွင့်မယ့်တိုက် မှာ သူတို့ (၃) ယောက် နေကြတယ်။ အဥ္ဇလီစိတ်ပူတာက ကိုကိုသမားဂုဏ်ကို ထိခိုက်မှာစိုးတာပါ။ ကောင်မလေးက ငယ် ငယ်ချောချောလေးတဲ့။ အဥ္ဇလီတောင် မပြင်ဖူးသေးပါဘူး”

“မေမေ့သားကို တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်သဘောမျိုး ခေါ်ပြီး သတိပေးပါဦးရှင်။ ကိုကိုက အဥ္ဇလီကို အထင်တွေ့လွဲပြီး ခုဆို အိမ်မှာတောင် မှန်မှန်ပြန်မလာတော့ဘူး။ စစ်လွန်းဝတီလေး ကိုလည်း နည်းနည်းမှ မချစ်ဘူး”

အဥ္ဇလီ သရုပ်ဆောင်နေသမျှ တစ်ဖက်မှအတွားကြီး ၁ယျာ ကရုဏာမိုးတွေ စွေနေရပါ၏။

“မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး။ သားကိုခေါ်ပြီး ဆုံးမဦးမှ၊ သတိ ပေးဦးမှပါ။ သားသမီးတွေဟာ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်သွားရင် အတွေးအခေါ်တွေ အစွန်းရောက်သွားတတ်ကြတယ်။ သားလည်း အစွန်းရောက်သွားပြီ။ ကိုယ့်မှာ သမီး (၂) ယောက်ရှိတာပဲ။ ညီညီညွတ်ညွတ် မျှမျှတတ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ သမီးဆိုင်ကရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ် ပြေပါတယ် မေမေရယ်။ သမီးက ကိုကိုကို ပါရမီဖြည့်နေချင်သူပါ။ သူ့ဆီက ဘာမှမမျှော်ကိုးပါဘူး။ သမီး အရည်အချင်းနဲ့ သမီးရပ်တည်နိုင်ပါတယ်”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မာနတွေပြိုင်မနေပါနဲ့ အေ။ သားကိုပြောလိုက်မယ်။ သမီးတို့သားအမိပါခေါ်ခဲ့လို့ မေမေ သေချာပြောလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ မေမေကြိုက်တတ်တာ ဖေဖေ ကြိုက်တတ်တာလေးတွေ သမီးပြေးဝယ်လိုက်၊ စီစဉ်လိုက်ဦးမယ် နော်”

“အိုအေ ဒုက္ခတွေများလို့”

အခွလီတို့က အထာနပ်ပြီးသား။ ယောက္ခမများစားရဲ့
ဝတ်ဖို့ လက်ဆောင်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီးဝယ်ဖို့ ပြင်လိုက်
ပါသည်။

အခန်း (၁၆)

မြပုန်းညက်နှင့် ထက်လွန်းဝတီ။

ခြံရှေ့ဘက်မှာ ဆေးခန်းဖွင့်ထားသည့် (၂) ထပ်တိုက်
ဖို့ပြီး နောက်ဘက်မှာတော့ တစ်ထပ်တိုက်လေးက ချစ်စဖွယ်
လေးပါ။

မြပုန်းညက်တို့နေသည့် တိုက်လေးကို ဝင်းထပ်ခတ်ထား
ပါ။ ရှေ့ကသပ်သပ် နောက်ကသပ်သပ်ပေါ့။ အပြင်ထွက်တော့
ဘေးကပတ်ထွက်ရပါသည်။

ထက်လွန်းနှင့်မြပုန်းညက်အတွက် သည်နေ့ အဝတ်
သယ်ပေးမည်တဲ့။ ဆရာက အလုပ်များပေမယ့် သူမတို့အတွက်

အချိန်နည်းနည်းပေးမည်။

ဘုန်းသင်္ခါကို သူမတို့ (၂) ယောက်လုံး ရွံပါသည်။ မျက်နှာတည်တည်ကြီးနှင့် သမားတော်ကြီး။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ဆိုပေမယ့် ရုပ်ကမနု။

အေးလေ ပညာကြီးကြီး၊ တာဝန်ကြီးကြီးတွေ ထမ်းဆောင်ရလို့ထင်ပါရဲ့။

မြပုန်းညက်မှာတော့ အသက် (၂၀) ဆိုပေမယ့်လည်း တောမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီးပြင်းခဲ့ဖူးတဲ့ ရုပ်က နုနုဖတ်ဖတ်။ ဆယ်ကျော်သက်ရုပ်မျိုး။

သူမက လုံ့လည်တွေ၊ ဗမာအင်္ကျီလေးတွေ ဝတ်ထားပေမယ့် နုနယ်ပုံလေးက ပေါ်နေတာပါပဲ။ ဖြူစင်နုနယ်သည့် မိန်းမပျိုလေး။ မြင်တာနှင့် သူမ၏ရုပ်ကလေးက ကြည့်စင်ထင်နေပေ၏။

ထက်လွန်းဝတီလေးမှာလည်း ဆေးကုသရပေဦးမည်လောလောဆယ် ပုံသဏ္ဍာန်လေးကတော့ ပိန်ခြောက်ခြောက်လေး။ လိပ်ပြာလွင့်နေသည့်နယ်။

သို့သော် အိမ်မှာ (၂) ယောက်တည်းသာနေရလေသည်။

စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာတော့မည်။

အိမ်ကလေးထဲမှာ တီဗီ၊ အခွေမျိုးစုံ ကစားစရာလေးများ နောက် စာအုပ်အချို့။

စားသောက်စရာတွေလည်း ဝယ်ထည့်ပေးထားတာမို့ အစားအသောက်လည်းမပူရ။

မြပုန်းညက်နှင့်ထက်လွန်းမှာ နတ်ပြည်သို့ အရှင်လတ်လတ် ရောက်သွားရသည့်နယ်။

လောလောဆယ် ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်မကုန်သေးဘဲ ကျောင်းလည်းမသွားရသေး။

(၂) ယောက်သား စားလိုက်၊ ကစားလိုက်၊ တီဗီကြည့်လိုက်။ စာဖတ်လိုက်နှင့်။ ကလေးက ဘဝသစ်ကို လေ့လာစူးစမ်းခဲ့။

ထက်လွန်းမှာ လောလောဆယ် မြပုန်းညက်ကို မျက်နှာအောက်က အပျောက်မခံ။ မေတ္တာတွေရောင်ပြန်ဟပ်နေတာ။

သည်နေ့မနက်လည်း နံနက်စာအဖြစ် ထမင်းပူပူနှင့် ပြုတ်ဆီဆမ်း။ သူမတို့က တောမှာ ချို့ချို့တဲ့တဲ့နေခဲ့ရသူတွေမို့ ထမင်းကိုပဲ အာသီသရိုသည်။

ဘုန်းသင်္ခါက (၂) ယောက်လုံးအတွက် အစားအသောက်များကို ညွှန်ကြားပေးရသည်။ နံနက် (၇) နာရီမှာ နံနက်စားကြမည်။ ထမင်းစားခန်းထဲ အပြေးအလွှားဝင်လာတာ ဦးဆုံးသင်္ခါ။

နံနက်စာ ဘရိတ်ဖတ်(စ်)အဖြစ် နွားနို့တွေ၊ ကြက်ဥတွေ ပေါင်မုန့်၊ ကိတ်မုန့်တွေ။ သူက အတင်းသောက်ခိုင်း စားခိုင်းထံ။

“နင်တို့ အဲဒါကြောင့် ပိန်း၊ သေး၊ ညှက်နေတာ။ ထမင်းနဲ့ ငါးပိပဲစားနေလို့ရမလား။ မြပုန်းညက် ငါ ထမင်းချက်နဲ့ အိမ်သိမ်းဖို့ အိမ်အကူတွေ ရှာနေတယ်။ လောလောဆည် မသေးလို့”

“ကျွန်မ အားနေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်အကူခေါ်နေမှာလဲ။ ကျွန်မ လုပ်နိုင်တယ်”

“မင်းချက်ပုံ ပြုတ်ပုံက တောဆန်တယ်။ ငါမစားတတ်ဘူး။ ဆီမပါ ပြားမပါနဲ့”

“ကျွန်မတို့ စားမှာပေါ့။ ဆရာမကြိုက်ရင် မစားနဲ့ပေါ့။ အိမ်မှာ လူပိုတွေကြောက်ပါတယ်။ မြို့ကလူတွေက မကောင်းကြံတတ်တယ်။ သမီးကို လူ (၃) ယောက်လာပြီး ညှစ်ခေါ်ကြတာ

သက်သေပဲ”

“အင်း... ဒါတော့ဟုတ်တယ်။ အေးလေ ကိုယ်ချက်ဘတ်သလိုချက်စားပေါ့။ ငါပြောချင်တာက သမီးရော နင်ရော နိန့်တယ်။ အာဟာရမပြည့်ဘူး။ ဒီတော့ ငါ ညွှန်ကြားသလို သည်း စားကြပါ”

နောက်ဆုံး သူတို့စားချင်တာရော ကိုယ်စားစေချင်တာပါ။ ရောစပ်ပြီး စားစေရမည့်အဖြစ်။

မြပုန်းညက်နှင့် ထက်လွန်းက နံနက်စာအဖြစ် ထမင်းပူပူနှင့် ပဲပြုတ်ဆီဆမ်းပဲစားမည်ဆိုတော့ ဘုန်းသင်္ခါ နွားနို့ပျစ်ပျစ် ဘစ်ခွက်စီနှင့် ကိတ်မုန့် (၂) ချပ်စီ အတင်းထပ်စားခိုင်းသည်။

နောက် သစ်သီး။

သစ်သီးကတော့ (၂) ယောက်လုံးကြိုက်ပါသည်။ တောမှာတုန်းကလည်း ဒြဲထဲမှာ မာလကာသီး၊ သရက်သီး၊ ငှက်ငှက်သီး၊ ပိန္နဲသီးတွေ စားရတာပါပဲ။

“ဒီနေ့ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာရှိတဲ့ အသား၊ ငါးတွေ အများကြီးချက်”

“ဘယ်သူလာမှာလဲ၊ ဘယ်သူစားမှာလဲ”

“ဟ ညည်းတို့ (၂) ယောက်စားပေါ့။ ငါလည်း စားမှာ ပေါ့”

“မစားတတ်ပါဘူး။ မွေးကတည်းက ဟင်းတစ်ဖတ် နှစ်ဖတ်ပဲစားလာတာ”

“အဲဒါကြောင့် ညည်းတို့ ဗမာတွေ၊ အရပ်ပုတာ။ လူစဉ် မမိတာ”

“သူကတော့ ဗမာမဟုတ်တာကျလို့”

ဒါက မြပုန်းညက် တိုးတိုးလေးပြောတာပါ။ ပါးစပ်လှုပ် ရုံပေါ့။ သူကတော့ (၆) ပေနီးပါးအရပ်နှင့်ဆိုတော့ ပြောအားရှိ တာပေါ့။

မြပုန်းညက်အရပ်လည်း ၅-ပေခွဲလောက်ရှိတာပါပဲ။ ဝတုတ်မနေပေမယ့် ငါးဖောင်ရိုးရှိတ်တော့မဟုတ်ပါ။

သူ့လိုဆို တောကလူတွေ အာဟာရမပြည့်ဝတော့သည့် အတိုင်း။ တောမှာ လတ်ဆတ်သည့်ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ၊ အသားငါးတွေ၊ အော်ဂဲနစ်သစ်သီးတွေစားရပါသည်။

သူတို့မြို့မှာသာ အသားငါးကလည်း မလတ်ဆတ်၊ အသီးအနှံ သစ်သီးတွေကိုလည်း မနည်းကြည့်ဝယ်ရမည်။ အကြံ

အန်တွေများလွန်းလို့။

“ဟင်းကို တစ်မျိုးတည်းမချက်နဲ့။ (၂) မျိုး (၃) မျိုးချက်။ စားကြစမ်းပါ။ ငါကျွေးနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်မတို့က အများကြီးမစားတတ်တာရှင်။ ဟင်းဆို ညည်း တစ်ဖတ် နှစ်ဖတ်”

“မရဘူး စားရမယ်။ ဒီနေ့ ငါကြော်၊ ကြက်သားအချို ချက်၊ ဝက်သားလည်းချက်။ အသီးအရွက်လည်းကြော်၊ ကန်စန်း လိန်းကြော်တတ်လား”

“ကြော်တတ်သားပဲ။ ရွာမှာ ချောင်းစပ်က ကန်စွန်း သင်းခူးပြီးကြော်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ဆန်းတာမှတ်လို့”

မြပုန်းညက် ဘုန်းသခါကို တိုးတိုး တိုးတိုးပြန်ပြောနေပုံ က ချစ်စရာ။ ရန်တွေ့သလို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်မဟုတ်။

သူ့ကို သမားတော်ကြီးဆိုပေမယ့်လည်း နှာစွဲတွေလို ဒေါက်တာမတွေလို ကြောက်ပုံမရ။ အေးလေ၊ သူ့အထက်က သူ့မှမဟုတ်တာ။

မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက်ဆိုသလို ထင်ပါရဲ့။ လေး တော့ လေးစားပုံပါ။ မကြောက်တတ်သည့်အပြစ်လေးတစ်ခု။

“မနက် (၁၁) နာရီလောက် ပြန်လာခေါ်မယ်။ သမီးနဲ့
ညည်းကို အဝတ်အစားဝယ်ပေးမလို့။ မနက်ဖြန်ကျ စစ်ကိုင်းကို
သွားရမယ်။ သမီး သမီးရဲ့ဘာဘနဲ့ ဘွားဘွားကိုမှတ်မိလား”

ထက်လွန်းဝတီ ခေါင်းခါပြပါသည်။ သူကလေးခမမှာ
အဘိုးအဘွားကို မှတ်မိဖို့ထား ဖခင်ဆိုတာကိုတောင် မှတ်မိတာ
မဟုတ်။ ပြောပြလို့သာ ဖေဖေလို့ယုံလိုက်ရတာ။

ရင်ထဲမှာ စိုးစိုးရွံ့ရွံ့။

“မမှတ်မိလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ သမီးရဲ့ဘာဘနဲ့ ဘွားဘွား
ဆီသွားကြမယ်”

“သူတို့က သမီးကိုချစ်ပါ့မလားဟင်”

ကလေး၏စိတ္တဇက လူတွေကိုမယုံကြည်ခြင်း၊ ကြောက်
ရွံ့တတ်ခြင်းပါ။

သူကလေး ကြုံခဲ့ရသည့် ရက်စက်မှုက ကမ်းကုန်ခဲ့သည်
မဟုတ်လား။

ကလေးကို အရှင်လတ်လတ် လူပြည်မှ ငရဲပြည်သို့
ပစ်ချခံလိုက်ရသည့်နယ်။

“ချစ်မှာပေါ့ သမီးရယ်။ သူတို့သွေး၊ သူတို့မြွေးပဲ။ သမီး

ကတော့ အလိုက်သိရ လိမ္မာပြရမှာပေါ့ကွယ်”

“လိမ္မာတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဖေဖေ”

ကလေးက နို့သောက်ရင်း မော့ကြည့် စူးစမ်းမေးမြန်း
နေလျှင် ဘုန်းသင်္ခါ မြပုန်းညက်ကို အလန့်တကြားကြည့်မိသည်။

ကလေးကို လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် သင်မထားဘူးလား။
မြပုန်းညက် သမီးကို သတိပေးရသည်။

“သမီးသိတဲ့ လိမ္မာခြင်းဆိုတာ ပြောပြလိုက်လေ။ သမီး
က လိမ္မာတဲ့ကလေးတစ်ယောက်။ သမီး ဘယ်လိုနေတယ်၊
ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သမီး နားလည်သလိုပြောပြလေ။ လိမ္မာ
တဲ့အပြုအမူတွေ”

“သမီးက ညတိုင်း ဘုရားရှိခိုးတယ်။ ဘုန်းဘုန်းတွေ
မြင်ရင် ရှိခိုးတယ်။ လူကြီးသူမစကား မမစကားကိုနားထောင်
တယ်။ ဆရာ ဆရာမတွေပြောစကား နားထောင်တယ်။ စာကြိုး
စားတယ်”

“ဒါဆို သမီးလိမ္မာပြီပေါ့။ စစ်ကိုင်းရောက်ရင်လည်း
ဘိုးဘိုး ဘွားဘွားတွေအနားကိုသွား။ သူတို့နဲ့စကားစမြည်ပြော။

သူတို့ခိုင်းတာလုပ်ပေးရင် သမီးကိုချစ်ကြမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ။ သမီး ဘိုးဘိုးနဲ့တွားတွားချစ်အောင် နေပါ့မယ်”

“ကဲ ဖေဖေ အလုပ်သွားလိုက်ဦးမယ်။ အိမ်မှာ လိမ်လိမ် မာမာ နေကြ။ တိုက်တံခါးကို ဘယ်သူမှ ရမ်းဖွင့်မပေးနဲ့။ ခေတ်ကြီးကလွယ်တာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ခုခုဆို ဖေဖေဆီဖုန်းဆက်။ အဲ ဖေဖေ ခွဲခန်းဝင်နေပြီဆိုရင်တော့ ဖုန်းကို ဆိုင်းလင့်လုပ်ထားတယ်။ ကလေး (၂) ယောက်တည်းနေခဲ့ရမှာ။ မြပုန်းညက် တိုက်တံခါးကို အမြဲပိတ်ထား။ တောလိုမဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ စိတ်ချပါ”

ဘုန်းသင်္ခါ တဖွဖွမှာရင်း ဆေးရုံ ဆေးခန်းများသို့ ထွက်သွားရပါသည်။

မြပုန်းညက်နှင့် ထက်လွန်းဝတီကတော့ ပြီးရှင်စွာကျန်ခဲ့ရင်း တိုက်တံခါးပြေးပိတ်၊ ခြံတံခါးပြေးပိတ်သည်။ အိမ်ထဲမှာ စားစရာ ကစားစရာ ဖတ်စရာတွေအပြည့်။

အခန်း (၁၇)

“တိုက်ပိတ်ခံရတယ်ဆိုတာ သမီးနဲ့မမပေါ့”

မြပုန်းညက် ရယ်စရာပြောတော့ ထက်လွန်းလေးက ပြူးကြောင်ကြောင်။

သူမှ သည်ဝေါဟာရတွေမသိဘဲလေ။ မြပုန်းညက် ကလေးကို ထပ်ရှင်းမပြတော့ပါ။ အနိဋ္ဌာရုံတွေလေ။

(၂) ယောက်သား သာသာယာယာ။ ဖက်တီးပုတ်ကြီး တွေဖြစ်အောင် စားစေချင်သူကြောင့် ဖျစ်ညှစ်ပြီးစားရမည့်ဘဝ။

ဦးဘုန်းသင်္ခါရေးပေးထားသည့် သည်နေ့စားရမည့် စာရင်းဆိုတာကပင် အများကြီး။ မစားနိုင်ပါဘူး။

လူတွေကိုများ အိသိယိုးပီးယားက လာတယ်ထင်နေ သလား။ ပြိတ္တာပြည်ကလာတယ်များ ထင်နေသလားမသိ။

နံနက်စာစားပြီးနောက် မြပုန်းညက် နံနက်စာဆက်ပြီး ချက်ပြုတ်သည်။ ဂက်(စ်)မီးဖိုသုံးနည်းကို ဆရာ သေသေချာချာ သင်ပြထားပြီမို့ သုံးတတ်ပါပြီ။

“ညည်း ချက်တတ်သလိုချက်။ ညည်းတို့ (၂) ယောက် စားကောင်းဖို့ကအရေးကြီးတယ်။ ငါက ကိစ္စမရှိဘူး။ ကြိုရာ အရပ်မှာ စားရတယ်။ ဆေးရုံမှာ ဆေးခန်းမှာ အချိန်မရရင် စားရမှာ”

ဆရာက ဖရီး လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားသဖြင့် စိတ်ဖိစီးမှု တော့ မရှိပါ။ သူမတို့ (၂) ယောက်ကို တောထဲက ယုန်ကလေး တွေလို သဘောထားပုံ ရပါသည်။

ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ အသား ငါး ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ဘယ်လောက်ပဲများများ မြပုန်းညက်နှင့် ထက်လွန်းဝတီတို့ စား တတ်တာ ငါးပိ တို့စရာ။ နောက် ဟင်းလေးတစ်ဖတ် နှစ်ဖတ်။

“အင်း . . . တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဟင်းမချက်လို့ မစားလို့ အပြောခံနေရတာ တို့တွေလည်း ရောမရောက်တော့ရောမလို

ကျင့်ရမယ်နဲ့တူပါတယ် သမီးရယ်။ ချက်တော့ချက်ဦးမှ။ တော် ကြာ မမက သမီးကို စေတနာမရှိလို့ ချက်မကျွေးဘူးဖြစ်ဦးမယ်”

“ချက်ပေါ့ မမရယ်။ စားကြတာပေါ့”

“အေး . . . သမီးလေး ညော်မှာစိုးလို့ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း ထဲမှာ တီဗီကြည့်နေနော်။ စနိုးဂိုက်ခွေဖွင့်ပေးမယ်”

“ဟုတ် မမကို ကူဦးမယ်လေ”

“မကူနဲ့ သမီး၊ ညော်မှာစိုးလို့။ လာ လာ”

ကလေးကိုခွေဖွင့်ပြပြီး သူမ မီးဖိုထဲပြန်ဝင်လာတော့ မီးခိုးက မြပုန်းညက်နောက် လိုက်လာပြန်၏။

“မီးမီး ဘာလို့လဲ၊ ခွေကြည့်လေ”

ထက်လွန်းလေးပုံစံက တောမှပါလာသည့် သင်တိုင်း လေးနှင့်။ ဆံပင်က ကျောလယ်ထိရှည်ပြီး နောက်မှ ချာလီကွင်း လေးနှင့် စည်းထားသည်။

တကယ့် တောသူမလေးအသွင်။

မြပုန်းညက်ကရော ဘာထူး။

ရန်ကုန်မျက်စိနှင့်ကြည့်လျှင် တကယ့်တောသူ။ တကယ် လည်း တောသူပါ။

ချည်ထည်လေးတွေကို ကိုယ်တိုင်ချုပ်ဝတ်တတ်သည့် မြန်မာမလေး။ အညှာသူမလေး။

ယခုဝတ်ထားတာလည်း ချည်ထည်အစိမ်းနုရောင် ဝမ်းဆက်လေးပါ။

“မမက မီးမီးကိုမချစ်တော့လို့လား”

“ဟင် ... ဘာလို့မေးတာလဲ သမီးရယ်”

“ရွာမှာဆို မီးမီးလည်း ကူရတယ်လေ။ ခုကျ မီးမီးကို ဘာလို့ ခွဲခြားထားတာလဲ”

“ဪ ... သမီးကို ညှော်မှာစိုးလို့ပါ။ ရွာမှာက အိမ်လေးသေးသေး၊ ပြတင်းတွေ ဖွင့်ထားတော့ လေကောင်းလေသန့်တွေ ဝင်တယ်။ လေဆိုးတွေ ထွက်တယ်။ လေပြည်လေညင်းတွေက ညှော်တွေကို လွင့်သွားအောင် တိုက်ခတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်”

“ဒီမှာကျတော့ရော”

“ဒီမှာကျတော့ လေပြည်လေညင်းတွေ မရှိတော့ဘူး သမီးရယ်။ အထပ်မြင့် အဆောက်အဦတွေ၊ ကားတွေနဲ့၊ စက်ရုံတွေ၊ အလုပ်ရုံတွေ ထူထပ်နေတော့ လေပြည်လေညင်းတွေ

ချက်ကွယ်သွားပြီ။ ညှော်တွေ မပြေးတော့ဘူး။ မီးမီးလေးကို အဲဒါကြောင့် အိမ်ရှေ့မှာနေခိုင်းစာ”

“မီးမီးနဲ့အတူ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေထွင်မယ်၊ ကြက်ညွန့်နွာမယ်။ ပြီးမှ မမချက်ပေါ့”

“ကဲ သဘောပါရှင်၊ သဘောပါတဲ့။ မင်းသမီးလေးရဲ့ အိမ်နဲ့တော်အတိုင်းပါတဲ့”

သည်တော့မှ ရယ်မောပြီး မြပုန်းညက်အနားမှာ ဟင်းရွက်တွေကူဆိတ်၊ ကူထွင်ပေးနေသည့် သမီးအလိမ္မာလေးကို သူမ အသက်လောက်ချစ်တာ လွန်မယ်မထင်။

ထက်လွန်းလေးရောက်စကတည်းက အမြဲမခွဲဘဲ ထတဲ့အတူနေလာခဲ့တာကြောင့် မြပုန်းညက်လောက် ကလေးတို့ စိတ်ရှည်တာ ကြင်နာမြတ်နိုးတာ ရှိမည်မထင်။

ထိုနေ့က အသာ၊ ငါး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေကို ဘုန်းသခါ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ချက်၊ ပြုတ်၊ ကြော်၊ လှော်ရပါသည်။

နေ့လယ် (၁၂) နာရီကျော်ကျော်မှာ ဘုန်းသင်္ခါ ကားနှင့် ပြန်ရောက်လာ၏။ သူ ကြိုပြီးဖုန်းဆက်ထားတာမို့ မြပုန်းညောင် နှင့် ထက်လွန်းက အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေကြပါသည်။

ဘုန်းသင်္ခါ အိမ်ထဲဝင်လာတော့ အရုပ်ကလေးတွေထဲ ချစ်စရာ သမီးနှင့်မြပုန်းညက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ဝိုး။

ရှားပါး အဆင်လေးတွေ။

သနပ်ခါးဖွေးဖွေး၊ မွှေးမွှေးလေးတွေကို ပါးကက်ကြား လိမ်းထားကြပြီး သူတို့ရှိတာ သူတို့ဝတ်ထားပုံလေးတွေက နှစ် အေးပြီး ချစ်စရာကောင်းလှပါဘိ။

သမီးကလည်း ချည်ထည်ဝမ်းဆက်လေးနှင့်။ (၂) ယောက်လုံး ချည်ထည်ပန်းရောင် ဝမ်းဆက်လေးတွေနှင့် မြန်ဆန်ဆန်၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေးတွေ။

ဆံရစ်ဝိုင်းမဖြစ်ရုံတမယ်။ (၂) ယောက်လုံး ဆံပင်လေးတွေ။ သမီးကလည်း သူ့ဆံပင်လေးကို စည်းချထားရုံနှင့် ဆံနွယ်လေးတွေက ချစ်စဖွယ်။

သမီးရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်မလေး၏ ပြုစု

နဲ့သားသည် ရုပ်ကလေးကလည်း ကြည်စင်စင်းပလျက်။

သနပ်ခါးလေးတွေ ပါးကွက်ကြားလှလှ လိမ်းထားပြီး ဆံပင်ရှည်ကို ဆံထုံးလေးထုံးထားပုံက မော်ဒယ်မလေးလို။

အသွင်ဆန်းပြီး အမြင်လန်းနေလိုက်ကြတာ။ ဘုန်းသင်္ခါ အစက သည် (၂) ယောက်ကို မြို့ပုံ၊ မြို့စတိုင်လ်သွင်းမလို့ စိတ်ကူးမသလိုလိုရှိပေမယ့် -

ယခုလို အညာက ရှင်လောင်းလှည့်သည့် ပုံစံလေးတွေ မြင်လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ စိတ်ကူးတစ်မျိုးပြောင်းသွားသည်။

သူက အညာသားပီပီ မြန်မာ့ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုကို ချစ်မြတ်နိုးလှပါသည်။

ခေတ်စနစ်အရ သည်လိုပုံစံ၊ သည်လိုအဆင်လေးတွေ ကို မပိုင်ဆိုင်ရခဲ့။

ခင်လွန်းစံတုန်းက တော်သေးသည်။ ခေတ်မီသည် ချစ်ရုံ။

ဟော အဓွလီလက်ထက်လည်းရောက်ရော ခေတ်လွန် နှိုင်းနှင့် အော့ကြောလန်ရတော့သည့်အဖြစ်။ အတိုတွေ၊ အပြတ်တွေ အဟိုက်တွေနှင့်။ မျက်နှာကလည်း ကာလာစုံ။

ခေတ်ရေစီးကြောင်းဆိုတာကြီးကို မတားချင်ပေမယ့် သူဟာ ခံတွင်းပျက်သည့် လူမမာကြီးလို ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းမှု ပျောက်နေခဲ့ရသည်။

ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲ ဆိုသလို။
ဟော ယခုကျ။ သားရွှေအိုးထမ်းလာသည့်ကိန်း ကြီး ပါချေပြီကော။

မိထွေးတော် အဓွလီကြောင့် သမီးကို ရှင်ကွဲ ကွဲ၊ ဆုံးရှုံး ခဲ့ရပေမယ့် ယခုလို လိမ္မာယဉ်ကျေးသည့်အသွင်သဏ္ဍာန် နှင့် ပြန်ရလိုက်သည့်အခါ သူ့ရင်ထဲမှာ သန္တရသ၊ ဝီရ ရသ၊ ငြိမ်း အေးမှုတွေ၊ ချစ်ခင်နှစ်လိုမှုတွေက တစ်စုံစီစီ

“လာပါဦး သမီးရယ်။ ဖေကြီးရင်ထဲ အေးမြလိုက်တာ ကွယ်။ အမောကိုပြေသွားတာပဲ”

သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ခင်လွန်းစံရှိစဉ်ကရော မရှိ တော့ရော လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေနှင့် ပညာနောက်လိုက် ဥစ္စာစီးပွားတွေ ရှာရင်း ကန္တာရထဲမှာ တဝဲလည်လည် မောပန်း လေခဲ့သမျှ -

ယခုတော့ သူ့ဘဝ၏ အေးရိပ်စရာလေးတွေပြီ။

အဲဒါ သမီးကြောင့်လား။

သမီးနှင့်အတူပါလာသည့် အလင်းနတ်သမီးလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

“လဝန်းလို ပဝင်းသည့်မျက်နှာလေး။ လမင်းထက် နှစ်လေးသာသည်။ ရွှေမျက်နှာကြည်လွန်းလို့လေး”

ဆိုသလိုပါပဲ။ ရင်ထဲမှာ နှစ်လိုမှုတွေပဲ ဖြစ်ထွန်းစေသည့် ကောင်မလေး။

သမီးလေး။ လိမ္မာယဉ်ကျေးတာ သူကလေး၏ အရည် အချင်း၊ စွမ်းဆောင်ချက်။ သမီးဟာ ညတိုင်း ဘုရားရှိခိုးတယ်။ သူ့ကို ရှိခိုးတယ်။

ပြောစကားနားထောင်တယ်၊ အလိုက်သိတယ်။ စစ် လွန်းဝတီလို မဆိုးဘူး။ အေးချမ်းသိမ်မွေ့လှပါသည်။

ဘုန်းသင်္ခါ သမီးကိုပွေ့ချီပြီး နဖူးဆံစပ်လေး မွှေးလိုက် တော့ တကယ်ပဲ ရွှေရင်အေးရပါသည်။

သည် (၂) ယောက်ကို မြန်မာဆန်ဆန်လေးတွေပဲ ဆက် ပြီး ဆင်ယင်၊ ထိန်းသိမ်းပေးတော့မည်။

သည်လို ရှားပါးအဆင်လေးတွေနှင့် ရှားပါးယဉ်ကျေး

နေသည့် ပုံသဏ္ဍာန်လေးတွေကို မဖျက်ဆီးတော့ပါ။

“ဖေဖေ ထမင်းစားခဲ့ပြီလား။ ဟင်းကောင်းတွေ အများကြီးချက်ထားတယ်။ မက ဟင်းချက်ကောင်းပါတယ်။ ဖေဖေ စားမလားဟင်”

သမီးက သူ့ကို စိုးစိုးရွံ့ရွံ့လေး မေးတော့ သူ ကြည့်နူးပီတိ ဖြစ်ရသည်။

“စားမှာပေါ့ သမီး။ ဖေဖေ တောချက် တောဟင်းတွေကို စားတတ်အောင်စားမယ်”

မြို့မှာလို အတတ်ဆန်းတွေနှင့် ချက်ပြုတ်ထားသည့် ဟင်းထက် သမားရိုးကျချက်ထားသော တောဟင်းက ပိုစားကောင်းလောက်သည်။

ဒီခိုင်းပြောင်းတာပေါ့။ သမီးကိုချီပြီး သူ ထမင်းစားခန်းဘက်သွားတော့ မြပုန်းညက်က အရင်ပြေးလေ၏။

ထမင်းစားပွဲမှာ သူတို့သားအဖထိုင်လိုက်စဉ် သူမက ထမင်းပွဲ အမြန်ပြင်ဆင်ပေး၏။

အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့်ထမင်း၊ ဟင်းလေးတွေက စားချင်စဖွယ် မွှေးပျံ့လျက်။

“ဒါက ကင်ပွန်းရွက်နဲ့ လယ်ကန်စွန်းချဉ်ရည်ဟင်း”

“လယ်ကန်စွန်း ဘယ်ကရ”

“ကျွန်မတို့ (၂) ယောက် လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း အဘွားတစ်ယောက် တုန်ချို တုန်ချိုနဲ့ လျှောက်ရောင်းနေတာတွေ့ ဆို ဝယ်လိုက်တာ အများကြီးပဲ။ စိုက်တောင်ထားမလို့။ နောက်ဘက်က ရေကူးကန်လေးထဲစိုက်ထားရင် ကောင်းမလား။ ရွာမှာတော့ ခြံရှေ့ကချောင်းစပ်မှာ ကပ်စိုက်ထားလိုက်တာပဲ”

“အမလေး မယ်မင်းကြီးမရယ် ရေကူးကန်လေးကိုတော့ ခုန်းသာပေးပါ။ မိုးပြီဒယ်လောက်ရှိရတဲ့ကြားထဲ။ ပြီးတော့ ညည်းတို့နှစ်ယောက် လူကြီးမပါဘဲ အပြင်ထွက်လား ပြုလား မလုပ်ကြပါနဲ့။ သူများဖမ်းပြီးရောင်းစားလို့ ငါ ရင်ကျိုးရပါဦးမယ်။ ဒီတစ်ခါ သမီးနဲ့ကွဲရရင်တော့ ရှာလို့တွေ့မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ကံကြမ္မာကြီးက တစ်ခါအပြင် နှစ်ခါတော့ မျက်နှာသာပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“လူတွေကြားထဲမှာပဲ ဆရာ”

“အဲဒီလူတွေကြားထဲမှာပဲ မဖွယ်မရာ၊ မကြားဆုံးမနာသာတွေ ဖြစ်သွားကြတာ။ နောက် လူကြီးမပါဘဲ အပြင်မထွက်နဲ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ။ မီးမီး ကျောင်းတက်တော့ရော”

“ညည်းကားမောင်းသင်ရမယ်။ သမီးကို ကျောင်းနဲ့ ကျောင်းကြို”

“အင်”

“ဘာလဲ မလုပ်ချင်ဘူးလား။ ငါ လစာပေးမှာပါ”
ဘုန်းသင်္ခါ သည်လိုပြောလိုက်တော့ ကောင်မလေးပုံစံ
၅။၅။၅။၅။

“ဆရာ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ ကျွန်မက ဘာကို
လစာလိုချင်ရမှာလဲ။ အစတုန်းကတောင် ကလေးကို ရှာဖွေ
ကျွေးမွေးလာတာ။ ကလေးသံယောဇဉ်နဲ့ ကျွန်မလိုက်လာတာ”

“ဆောရီး ငါ မှားပြောမိပါတယ်။ ကဲ ကဲ ညည်းဟင်
တွေ ဆက်ပြောပြပါဦး”

“မပြောတော့ဘူး”

မြပုန်းညက် စိတ်ဆိုးသွားတာလား။ စိတ်ကောက်သွား
တာလားတော့မသိ။ ဘုန်းသင်္ခါ အံ့ဩရပါသည်။

ဆေးရုံမှာ ဆေးခန်းတွေမှာ ဘုရားလောက်နီးနီး ကြည့်
ညှိခဲ၊ လေးစားခံနေရသူမို့ ကိုယ့်အိမ်မှာ ဩဇာမကိုက်ရတာကို
မျက်လုံးပြူးနေ၏။

သမီးကတော့ သူ့ကို လေးစားချစ်ခင် ကြောက်ရွံ့ပုံ
ရပါသည်။ မြပုန်းညက်လည်း လေးစားပုံရပေမယ့် ကြောက်
မကြောက်ကတော့ မသေချာ။

“သမီးပြောမယ် ဖေဖေ။ ဒါက ငါးခုကြော်၊ ဒါက
ကြက်သားကြော်။ ဒါက ဝက်သားနီချက်၊ ဒါက ကန်စွန်းရွက်
ပလိန်း။ ဖေဖေပြောတဲ့ ကန်စွန်းပလိန်း။ ဒါက မမ ဘာ”

“မြင်းခွာရွက်သုတ်”

“ဪ... ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါက ငါးပိချက်၊ ဒါက
တို့စရာတွေ ဖေဖေ”

“သမီးက အစပ်စားသလား”

“ဟုတ် စားတယ် ဖေဖေ”

“အင် ကလေးကို ဘယ်လိုကျင့်ပေး”

“နည်းနည်းစီ စမ်းကျွေးတာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်က စားပြီးပြီမို့ ဘုန်းသင်္ခါကိုပဲ စောင့်
ကျွေးကြသည်။ နောက် (၃) ယောက်သား အဝတ်အစားဝယ်ဖို့
ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဆက်ပြီး ပြုစုထိန်းသိမ်းပေးရုံသာ။ သမီးကိုလည်း
ဆရာကတည်းက မက်ဒီကယ်ချက်လုပ်ပြီး လိုအပ်သည့်ဆေးဝါး
တွေ၊ အားဆေးတွေ၊ အစားအသောက်တွေ လုပ်ပေးသည်။

မြပန်းညွှန်ကိုလည်း ကျွေးမွေးပြုစုပေးတာပါပဲ။ သမီး
နှင့် သူမဟာ လိပ်ပြာချင်းဆက်နေသလို ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါ
သာ။

မြပန်းညွှန်နှင့် သမီးအတွက် အဝတ်အစားတွေ (၁၀)
လောက်စီ ဝယ်ပေးနေတော့ မြပန်းညွှန်မှာ အားနာလွန်းလို့
မျက်နှာထားစရာမရှိ။

သူမက သူများပေးတိုင်း ကျွေးတိုင်း အားမနာ ပါးမနာ
သူတတ်သူမဟုတ်။ ဘုန်းသင်္ခါကို ရှိရှိဦးချတောင်းပန်နေလေ၏။

“ဆရာရယ် ... ပုန်းညွှန်က ဘယ်မှလည်း သွားရ
ဘာမဟုတ်။ အိမ်ထဲမှာပဲ နေရတာ၊ အဝတ်တွေ ဒီလောက်မလိုပါ
ဘူး။ သမီးကိုပဲ ဝယ်ပေးပါ။ သမီးက ကျောင်းတက်ရမှာ။ အပြင်
ဆွက်ရမှာ”

ဘုန်းသင်္ခါ အံ့သြရပါသည်။ ဝယ်ပေးသည့်သူက ဝယ်
ပေးတာတောင် ယူရမည့်သူက တညည်းညည်း တဖြူဖြူ။

အခန်း (၁၈)

ဘုန်းသင်္ခါ။

ပိုးထည် ချည်ထည်နှင့် မြန်မာဝတ်စုံတွေ ရောင်းသည်
ဆိုင်မှာပဲ သူတို့လေးတွေအတွက် အဝတ်အစား ဝယ်ပေးဖြစ်
သည်။

မင်းဥယျာဉ်ထဲမှ ရွှေသမင်လေးတွေလို တယုတယ မွှေး
တော့မည်။

မိုးခါးရေသောက်ပြီး ခေတ်ရေစီးကြောင်းထဲမှာ မျောပါ
နေကြသည့် ခေတ်ကြီးထဲ ကံအားလျော်စွာ ရွှေသမင်လေး (၂)
ကောင် သူ ရထားပါပြီ။

“ဆရာတို့ မနက်ဖြန် စစ်ကိုင်းသွားရမယ်။ အမေရိကားက ပြန်လာတာ (၂) လပြည့်တော့မယ်။ အလုပ်တွေများနေတာနဲ့ မိဘတွေကို သွားမကန်တော့ရသေးဘူး။ သူတို့ကလည်း မလာနိုင်ဘူးလေ။ အခု လူကြီး (၂) ယောက်လုံး ကျန်းမာရေးမကောင်းကြဘူး”

“ဪ”

မြပုန်းညက် စိတ်ညစ်သွားရသည်။ ခရီးသွားရတာ ကိစ္စမရှိ။ လူစိမ်း သူစိမ်းတွေကို မြပုန်းညက် ကြောက်ပါသည်။

ဟိုတစ်နေ့ကပင် ဆရာ့အပေါင်းအသင်းတွေလာတော့ အချို့က မြပုန်းညက်ကို အိမ်အကူတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံကြသည်။ ကလေးထိန်းတစ်ယောက်လို သဘောထားကြသည်။

မြပုန်းညက် ဝမ်းနည်းရပါသည်။ ကိုယ်က ကလေးကို မခွဲနိုင်လို့၊ ကလေးကလည်း ကိုယ့်ကို မခွဲနိုင်လို့ ကျော့ကွင်းမိသည့်ငှက်လို သမီးနောက်သို့ လိုက်လာမိခဲ့ပေမယ့် -

မြပုန်းညက်မှာ ဇာတိ၊ ပုည၊ ဂုဏ်မာန ရှိပါသည်။

သူမဟာ တောမှာ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းနှင့် လွတ်လပ်စွာ ကြီးပြင်းခွင့်ရခဲ့သည့် တော၏သမီးပျိုလေးပါ။

ယခုတော့ ဂုဏ်ပကာသန အသိုင်းအဝိုင်းမှာ သူမဟာ အနှိမ်ခံတစ်ယောက် ဖြစ်နေရပြီလား။

ရင်ထဲမှာတော့ နာကျင်ရပါသည်။

ယခုလည်း ဆရာ့မိဘတွေရှိရာ စစ်ကိုင်းမြို့သို့ သွားရတဲ့။

ကျွန်ဝယ်ရာအဆစ်ပါတာလား။ သူ့သမီးကိုခေါ်မှတော့ သမီး၏အထိန်းတော်ကြီးပါ လိုက်ရတော့မှာပေါ့။

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ဆရာ့မိဘတွေက သဘောထားမဆိုးသူပါဘူး။ ခဏနေမှာပဲကွာ၊ အဆင်ပြေအောင် ဒီလိုပဲ ကြည့်နေလိုက်ပေါ့”

ဆရာပြောပုံကြားရပြီး မြပုန်းညက်ပိုလန့်ရသည်။ ဗစ္စည်းနို့လူတန်းစားတွေမို့ ပေါင်းရ သင်းရ ကျပ်လေသလားပင်။

ဈေးဝယ်ပြီး အိမ်ကိုပြန်ပို့ရင်း ဆရာက မြပုန်းညက်ကို အခြေအနေတွေ ရှင်းနေပြန်၏။

“ဆရာမှာ ဇနီးရှိတယ်။ နောက်ထပ်သမီးတစ်ယောက် နှိုတယ်။ သူက သမီးကို ဒုက္ခပေးတဲ့အတွက် ဆရာ သူ့ကိုမှန်းတယ်။ သူ့နေပုံ ထိုင်ပုံ၊ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံတွေကို မကြိုက်ဘူး။

ဒါကြောင့် အိမ်ပြန်တာ”

“ဪ”

မြပုန်းညက် အံ့သြရပါသည်။ ဆရာကို မုဆိုးဖိုပဲထင်မိ
တာ။ ဒါကြောင့် သူ့သမီးရှိရာအရပ်မှာ နေတာဟု ထင်မိသည်။

မြပုန်းညက် ဘာမှ မဝေဖန်တတ်ပါ။ ဆရာပြောတာကို
ပဲ နားထောင်နေမိသည်။ လမ်းဆုံးတော့ ရွာတွေ့မှာပေါ့။

“အခု မေမေက သူတို့သားအမိပါ ခေါ်ခဲ့ပြီး မိသားစု
စုံစုံညီညီ လာခဲ့ပါတဲ့။ ဆရာ စိတ်အရမ်းညစ်သွားတာပဲ”

“ဒါဆို ပုန်းညက်တို့”

“ညည်းတို့ (၂) ယောက်၊ အဋ္ဌလီသားအမိ (၂)ယောက်၊
ဆရာက ကားမောင်းရမယ်။ ခရီးဝေးဆိုတော့ ကားမောင်းဖို့
ညီလတ်ကို အဖော်ခေါ်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ညည်းတို့ (၂) ယောက်အတွက် အဝတ်အစား၊ အသုံး
အဆောင်တွေ ထည့်ထား။ ဟိုမှာ ၃-၄ ရက်တော့ နေရမယ်
ထင်တယ်”

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မြပုန်းညက်

နှင့် ထက်လွန်းဝတီလေး စိတ်ညစ်သွားတာတော့အမှန်။

ဘဝသစ်မှာ တွေ့မြင်ရသမျှ အချိုးတွေကမပြေ။ နှစ်
ယောက်တည်း စိတ်လွတ်လပ်စွာနေခဲ့ရသည့်ဘဝမှ တကယ့်
အသိုင်းကြီး အဝိုင်းကြီးထဲမှာ အနေကျဉ်းကျပ်မိကြသည်။

သို့သော် သူ့စကားအတိုင်း ပြင်ဆင်ထည့်သိုရသည်သာ။

နေမည်ဆိုလို့ ၃-၄ စုံစီပဲ ထည့်သို့လာခဲ့သည်။ (၂) ယောက်ပေါင်း
ပြီး အိတ်တစ်လုံးတည်း အတူထည့်လာခဲ့ကြသည်။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် လူတွေနှင့် ရိုးသားဖြူစင်သည့်
မြပုန်းညက်တို့ (၂) ယောက်ကတော့ ထိပ်တိုက်တွေ့ရပြီ။

ဆရာနှင့်ညီလတ်က ကားရှေ့ခန်းမှာ စီးကြပြီး ထက်
လွန်းနှင့် မြပုန်းညက်က ကားနောက်ဘက်မှာစီးကြပါသည်။

အခွလီနှင့် စစ်လွန်းဝတီတို့ ကားနောက်ဘက်သို့ တက်
လာကြသည်။ ကားက (၄) ယောက်ချောင်ချောင်ချိချိ စီးနိုင်ပါ
သည်။

သို့သော် အခြေအနေတွေက ခြင်္သေ့တွေနှင့် သမင်မ
လေးတွေကို အတူရောထားရသည့်နယ်။

မြပုန်းညက်ကတော့ ထက်လွန်းအတွက် လိုအပ်လျှင်
ဘိုက်ခိုက် ကာကွယ်ပေးဖို့အသင့်။ သူမ ကြောက်နေလျှင် ထက်
လွန်းလေး အကာအကွယ်မဲ့ရလိမ့်မည်။

ကြောက်တတ်လျှင် (၂) ခါသေသတဲ့။
သည်မိန်းမကြီးဟာ ထက်လွန်းကို (၂) ခါသတ်သွား
လိမ့်မည်။

အခန်း (၁၉)

ဘုန်းသင်္ခါ၏ကားက အမြင့်ကား၊ အမာစား။ လင်ခရူ
ဆာ အမည်းရောင်။

လူလည်းကာပါသည်။ ပစ္စည်းလည်းကာပါသည်။ သို့
သော် အခွလီတို့သားအမိက ပစ္စည်းတွေအများကြီးနှင့်။

ယောက္ခမအတွက် ကန်တော့ဖွယ်ပစ္စည်းတွေကလည်း
အရောင်းအဝယ်သွားသည့်သူလို အများအပြား။ အဝတ်အစား
ကလည်း အိတ်ကြီး (၂) လုံး။

ဘယ်နှရက်တောင်နေမလို့လဲမသိ။

မြပုန်းညက်နှင့် ထက်လွန်းဝတီကတော့ ၃-၄ ရက်ပဲ

အခွလီဟာ အသက်အစိတ်ကျော်လောက်ပေမယ့် ဝတ်စားထားပုံက တကယ့်အလန်း။ ခေတ်ဆန် လှပ အဆင့်မြင့်လှပပေ၏။

အသက် (၃) နှစ်လောက်ရှိမည့် စစ်လွန်းဝတီလေးကလည်း အရုပ်မလေးနယ်။ မအေနှင့်သမီး ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက ဆင်တူ။

အခွလီက ထက်လွန်းဝတီကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် အိုက်တင်ကအပြည့်။

“သမီးရယ် မာမိုဆီလာပါဦးကွယ်။ သမီးပျောက်သွားတုန်းက မာမိုမှာ ငိုလိုက်ရတာ။ နို့တောင်လည်သွားလို့ ညီမလေးခမျာ နို့ဘူးနဲ့ကြီးရတဲ့အဖြစ်ကိုရောက်ရော”

ထက်လွန်းလေးကတော့ ကြောင်တောင်တောင်။ (၃) နှစ်ခွဲအရွယ်လောက်မှာ စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရတာမို့ ဘာမှလည်း မမှတ်မိတော့ပါ။

အခွလီကိုလည်း မမှတ်မိ။ စစ်လွန်းကိုလည်းမသိပါ။ သည်လိုပဲ ပြူးကြည့်နေမိတာ။

ဘုန်းသင်္ခါ။ အခွလီတို့သားအမိကို လာခေါ်ရတာပါ။

ဘဝများ၏အမိန့်အရ။

သူတို့ (၂) ယောက် ကားပေါ်တက်လာသည်နှင့် ကားကို မောင်းဖို့ပြင်သည်။ ရှိုင်းထွဋ်အောင် ခြံတံခါးပိတ်ဖို့ထွက်လာတော့ စစ်လွန်းက အော်ငိုသည်။

“လေးလေး လေးလေး”

ကလေးက ရှိုင်းထွဋ်အောင်ကို အလွန်တွယ်တာပါလား။

“ဟင် သူ သူ”

မြပုန်းညက် ရှိုင်းထွဋ်အောင်ကို မှတ်မိသွားသည်။ သမီးကို လူအမျိုးမျိုးလဲပြီး (၃) ခါ လာခေါ်ကြပေမယ့် ကားတွေလဲ လာကြပေမယ့် ဒေရိုင်ဘာက တစ်ယောက်တည်း။ သူတစ်ယောက်တည်း။

“ဘာလဲ ဘာလဲ”

အခွလီ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် မေးသလို ဘုန်းသင်္ခါနှင့် ညီလတ်ကလည်း စိတ်အားထက်သန်စွာ လှည့်ကြည့်သည်။

“သူပဲ သမီးကို (၃) ခါလာခေါ်တော့ ကားမောင်းပို့တာ”

အခွလီ ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်သွားပုံက မဖုံးနိုင် မဖိနိုင်။

“ဟင် တောသူမ၊ သူများကို ဘာမဟုတ်တမ်းတရား
တွေ စွပ်စွဲနေတာလဲ။ အဲဒါ ငါ့မောင်၊ ဘယ်မှသွားတာမဟုတ်
ဘူး။ နင် မတရားမပြောနဲ့”

မြပုန်းညက် စကားတွေ အကျယ်အကျယ် မပြောချင်
တော့လို့ ထပ်မပြောတော့ပေမယ့် ဘုန်းသခါနှင့်ညီလတ် သိလိုက်
ပါသည်။

အခွလီ ကလိမ်ကကျစ်လုပ်နေတာ သိနေပြီမို့ သတိနှင့်
စောင့်ကြည့်ရတော့မည့်အဆင့်။ စိုးရိမ်ရေမှတ်။

ကားထွက်လာပေပြီ။ ကားနောက်ခန်းမှာ အခြေအလတ်
တွေက တင်းတင်းမာမာ။ အခွလီတင်းမာနေတာပါ။ မြပုန်းညက်
နှင့် ထက်လွန်းမှာ အနေကျုံ့လျက်။

အခွလီ ယုတ္တိရှိအောင် ကလေးကိုခုမှ ပြန်တွေ့ရသည့်
ဟန်နှင့် အပိုစကားတွေပြောကာ သရုပ်ဆောင်နေပြန်သည်။

“ဟမိနဲ့ပြန်နေပါ သမီးရယ်။ ညီမလေးလည်း ရှိတယ်
လေ။ ဟမိ ကျောင်းပို့ပေးမှာပေါ့။ ဟမိအိမ်မှာ ဒီရိုင်ဘာလည်း
ရှိတယ်။ အတူကစားပေးမယ့် ညီမလေးလည်းရှိတယ်။ သမီး
လာနေရင် ဟမိ အရုပ်တွေအများကြီး ဝယ်ပေးမယ်။ ကစားကွင်း

တွေလည်း အမြဲပို့ပေးမယ်။ တို့သားအမိတွေ လျှောက်သွားကြ
မယ်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေတွေရော ဘာရော”

ကလေးကို ဖြောင်ကျကျပင် မြူဆွယ်စည်းရုံးနေပုံ
ကြောင့် မြပုန်းညက် ထိတ်လန့်ရသည်။ အခွလီအသွင်က မရိုး
သား။

သမီးရေ ဘီလူးမကို မအေထင်ရင်တော့ ဘဝမှာ အခါ
ခါ သေဆုံးရလိမ့်မယ်။

ဘီလူးမရဲ့ မာယာနေခြည်မှာ ပျော်ဝင်ညွတ်နူးမိရင်
တော့ သမီး လောင်ကျွမ်းသွားရလိမ့်မယ်။

ကလေးကလည်း အခွလီအပြောတွေကို မသာယာပါ။
သူ့ကို အလိုလိုကြောက်ရွံ့နေပုံ။ မမှတ်မိတော့ပေမယ့် ထက်လွန်း
ရင်ထဲမှာ တူးခါးနေမိတာတော့အမှန်။

မြပုန်းညက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ သူမရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာ
အပ်ထားပါလေ၏။ ကလေးနှစ်ယောက်ကို အလယ်မှထားပြီး
သူမတို့ လူကြီး (၂) ယောက်က အစွန်မှာ ထိုင်ကြခြင်းပါ။

အခွလီ စိတ်ကူးကတစ်ချက်ခုတ်ပြီး နှစ်ချက် သုံးချက်
ပြတ်။

ထက်လွန်းကို သူ့ထံမှာ ပြန်နေအောင် စည်းရုံးမည်။
ဖအေရော သမီးပါ သူ့မာယာနေခြည်အောက်မှာ ထွန်းထွန်းလှ
နေစေရမည်။

ဒါကြောင့် ကလေးကို တတွတ်တွတ်စည်းရုံးမည်။ ပေါ
တင်ပင်စည်းရုံးမည်။ မြပုန်းညက်ကို အခွလီ လူရာမသွင်း။
လူလို့ပင် မသတ်မှတ်။

အလကား တောသူမ။

ကြွက်သေတစ်ခု အရင်းပြု။ ကလေးကိုအကြောင်းပြုပြီး
ဖအေကိုပါ မြူဆွယ်နေတာ။

ငါ့အစီအစဉ်၊ ငါ့အကြံအစည်တွေကို ဖျက်တဲ့ကောင်မ။
သင်း သေသင့်တယ်။

“မာမိနဲ့နေရင် သမီးကို ပျော်အောင်ထားမယ်။ လိုလေ
သေးမရှိ ထားမယ်။ စားလိုက် ကစားလိုက်၊ ခရီးတွေ လျှောက်
သွားလိုက် လုပ်ကြမယ်။ ဘုရားပွဲတွေ လျှောက်သွားမယ်”

နောက်ဘက်မှ အခွလီ ကလေးကို ဇွတ်ပင်ဖြားယောင်း
နေတာမို့ ဘုန်းသင်္ခါ မခံနိုင်တော့။ ဘီလူးမကို လူထင်သွားမှာ
စိုးသည်။ ပျော်ရွှင်ငြိမ်းချမ်းနေသည့် သူ့ဘဝ၊ နောက်ထပ်တစ်ခါ

နက်မှာစိုးသည်။

“အခွလီ ကလေးကို ဘာလီဆယ်နေတာလဲ။ ငါ စကား
များချင်ဘူးနော်။ ကိုယ့်အနေအထားကိုယ်သိ”

အခွလီက ဘုန်းသင်္ခါကိုလည်း နှိပ်ကွပ်ချင်နေသူမို့
အကွက်ဝင်သွား၏။

“အခွလီတို့အနေအထားက စင်ပေါ်ကပါ။ ကိုကို ဘယ်
လိုပဲ ခြေပုန်းခုတ်ခုတ် အခွလီက မယားကြီးပါ။ ကိုကိုကို ချစ်လွန်း
လို့ တရားမစွဲတာနော်။ သဘောပေါက်။ ခုခေတ်က တစ်လင်
တစ်မယားစနစ် ဥပဒေရှိတယ်”

“နင့်စိတ်ဓာတ်မျိုးမှတ်လို့၊ ငါ့ကို စွပ်စွဲနေတာလား။
တောက် ဘီလူးမကို ငါ့ဘဝထဲသွင်းမိတာ။ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုး
လုံးကို ဝါးစားမယ့်မိန်းမ။ ဒုက္ခပေးမယ့်မိန်းမ”

သမားတော်ကြီးမို့ အယုတ္တ၊ အနတ္တတွေလည်း မပြော
တတ်။ အခွလီကို ကြည့်မရတာနှင့် ကိုယ့်သမီးကို ဖြားယောင်း
နေတာမကြိုက်တာကတော့အလွန်။

စစ်လွန်းဝတီရုပ်ကလည်း သေသေချာချာကြည့်လေ
ရှိုင်းထွဋ်အောင်နှင့်တူလေ။ DNA စစ်တာပြုလုပ်ပြီး အခွလီ

အထုပ်ကို ဖြည့်ပြန်င်အောင် ကြိုးစားရဦးမည်။

သူတိုင်းပြည်မှာ ဘီလူးမ နန်းထိုင်နေတာ မလိုလား။
ဘေးမသန်ဘဲ အေးချမ်းချင်လှပါပြီ။ ခက်တာပဲ သူမိဘ

(၂) ပါးခမျာ ဘီလူးမ၏မာယာမှာ မလူးသာ မလွန်သာ ဖြစ်နေ
ကြလို့ပါပင်။

သူ ကားကိုရပ်ပြီး ဖုန်းတစ်ချက်ဆက်လိုက်၏။ သူ
တပည့် နောက်တစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်ခြင်းပါပေ။

သူတပည့်ကို ညီလတ်နှင့်အတူ တစ်လှည့်စီ ကား
မောင်းစေပြီး သူကတော့ သမီးနှင့် မြပုန်းညက်ကို အနီးကပ်
စောင့်ရှောက်ရမည်။

နို့မို့ ဘီလူးမ၏အနားမှာ သူ့ကလေးတွေ ကြောက်ရွံ့
တုန်လှုပ်ကာ စိတ်ဆင်းရဲနေကြလိမ့်မည်။

ကားကို လမ်းဘေး ခေတ္တထိုးရပ်စေပြီး ဘုန်းသင်္ခါ
နောက်ဘက်သို့ ရွှေ့လာသည်။ ကားက အချောင်ကြီးပါ။ လူကြီး
၄-၅ ယောက်အထိ ထိုင်လို့ရလောက်သည်။

ယခု ကလေးက (၂) ယောက်။ ကလေးသဘာဝအရ
လူကြီးတွေပေါင်ပေါ်မှာထိုင်ချင်ကြတာမို့ ကားက ချောင်ချောင်

ချိချိ ရှိပါသည်။

ကားထဲမှာ ဝဲမှယာထိ ထိုင်နေကြပုံက အခွလီ၊ စစ်
လွန်းဝတီ၊ ထက်လွန်းဝတီနှင့် မြပုန်းညက်။ ဘုန်းသင်္ခါဝင်လာပြီး
ထက်လွန်းကို သူ့အနားခေါ်လိုက်တော့ မြပုန်းညက် အလယ်
ရောက်သွားသည်။

အခွလီတို့သားအမိနှင့် ဘုန်းသင်္ခါတို့သားအဖကြားမှာ
ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် ထက်လွန်းက မြပုန်းညက်ပေါင်ပေါ်သို့ ထိုင်
လိုက်တာမို့ သူမနှင့် ဘုန်းသင်္ခါက ယှဉ်လျက်ဖြစ်နေ၏။

ကားက ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းသည့်အခါ သူတို့နှစ်ဦး
အထွေးထွေး အယှက်ယှက်။ အခွလီ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့၏။ ဘုန်းသင်္ခါ
သူ့ကို အာလယပြတ်နေ၊ သံယောဇဉ်ပြတ်နေတာကိုလည်းသိ၏။

ဘယ်လို အဖတ်ဆယ်ရမှာလဲ။ ဘယ်လိုမာယာတွေ
သုံးရမလဲ။ အရင်ကတည်းက ဘုန်းသင်္ခါ သူမကိုချစ်တာမဟုတ်။
မာယာတွေနှင့် လှည့်ပတ်ပြီးသိမ်းပိုက်ခဲ့တာ။

ယခုလည်း အရင်လိုပဲ လှည့်ပတ်ရမှာပေါ့။ ကောက်ကျစ်
ရမှာပေါ့။ သူမက အလှပြင်ဆိုင်တစ်ခု၊ စတိုးဆိုင်တစ်ခုလောက်

ပိုင်ဆိုင်ရုံနှင့် မရောင့်ရဲနိုင်ပါ။

ခွဲစိတ်အထူးကုသမားတော်ကြီး၏ ဇနီးအဖြစ် စည်းစိမ် ဥစ္စာ၊ ရာထူး ဂုဏ်သိမ်တွေကြားထဲ ယစ်မူးချင်သေးသည်။ မော် ကြားချင်သေးသည်။

သူမ အလိမ္မာဖက်ရဦးမည်ပေါ့။ လူတကာသနားသည့် ဇာတ်ရှုပ်ကို ဖန်တီးရဦးမည်။ ဘီလူးမဆိုတာ အရာရာဖန်ဆင်း ပြတတ်ရမည်ပေါ့။

ယခုလည်း ထွက်ချင်နေသည့်ဒေါသများကို ပြန်မျှိုသိပ် လိုက်ပြီး မသိလိုက် မသိဘာသာပင်နေလိုက်သည်။

မြပုန်းညက်တဲ့။

တိုက်ဂေါ၊ ဒိုက်၊ ဝတ်ပုံစားပုံလည်း ကြည့်ပါဦး။ ဘိုးတော်ဘုရား လေးဘက်တွားသည့်ခေတ်က ဒီဇိုင်းနှင့်။

အရွယ်လေးက (၂၀) လောက်ရှိမှာပေမယ့် ဝတ်စားထား ပုံက တောဆင်။

ချည်ထည်ဝမ်းဆက်အစိမ်းနုရောင်က ခပ်ရိုးရိုး။ ရင်ဖုံး လက်မောင်းတစ်ဝက်။ တောသူမမို့ တင်တွေ၊ ရင်တွေကတော့ ဖွံ့သည်။

ကိစ္စမရှိ။ သူမက ကလေးအမေမို့ ပိုပြီး ဖွံ့ထွားတာပေါ့။ အခွလီအမြင်ကတ်လှပေမယ့် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကိုယ့်သမီးကိုယ် ပွေ့ချီကာ မျက်စိမှိတ် လိုက်ခဲ့သည်။

နေသေးသပ ချုံထဲက

ချိုသွေးတမြမြ။

စစ်ကိုင်းရောက်မှ ပညာပြတော့မည်။

ကျွမ်းပျံ့ကျဖို့သာပြင်ပေတော့ဟေ့။

အခန်း (၂၀)

မြပုန်းညက် အနေကျပါသည်။ ဆရာမှာ မိန်းမရှိတာ၊ သမီးရှိတာလည်းမသိ။ အဆင်မပြေတာ ပြေတာလည်းမသိပါ။

ရောက်ကာစမို့ ဆရာအကြောင်းတွေမသိ။ သိစရာလည်း မလို။ ကိုယ်က ကလေးသံယောဇဉ်နှင့် လိုက်လာတာ။ ကိုယ့် အဆင့်က ကလေးထိန်း၊ အိမ်တော်ထိန်းပျာသာ။

သည်မနက်မှ ဆရာမိန်းမနှင့်သမီးကို ထိပ်တိုက်တွေ့ ရသည်။ စစ်လွန်းဝတီဟာ (၃) နှစ်သမီးလောက်ပေမယ့် ဆိုးဆိုးလေး။ အလိုလိုက်လွန်တာကြောင့်ထင်။

သို့သော် အရုပ်လေးလို ချစ်စရာကောင်းပြီး လူရည်

လည်းလည်ပါသည်။ ကလေးနှင့်မလိုက်။

အိမ်က ထက်လွန်းဝတီလေးမှာသာ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိခင်မဲ့၊ မိထွေးက ချစ်ယောင်ဆောင်ပြီး စွန့်ပစ်။ ရှေ့ဖြစ်သည် အထိ ကြောက်ရွံ့၊ ထိတ်လန့်ခဲ့ရသည့်အပြင် တောမှာကြီးပြင်း ခဲ့ရသည်မို့ လူက ရိုးသလိုလို၊ အသလိုလို။

သို့သော် လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တတ်သိနားလည်နေတာတော့ သာပါသည်။ လူတွေကြားထဲ၊ ကလေးတွေကြားထဲမှာနေခဲ့ရတာမို့ လူသဘောတွေကိုလည်း နားလည်သင့်သလောက် လည်ပါသည်။

ကားထဲမှာ ကလေးက သူမပေါင်ပေါ်မှာ အိပ်လိုက်၊ ရင်ခွင်ထဲမို့ပြီး အိပ်လိုက်ခဲ့တာပါ။

ပုန်းညက်ကလည်း ကလေးကို ယုယနေကျမို့ ပင်ပန်း သည်ဟုမထင်ပါ။ (၆) နှစ်ကျော်အရွယ်ပေမယ့် ကလေးက ခပ်ပါးပါးမို့ အရုပ်ကလေးလို ပွေ့ချီထားတာပါပဲ။

ဆရာနှင့်အသားချင်းထိနေရတာ ပထမတော့ မြပုန်းညက် စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ရသည်။ အားနာသလိုလို၊ ကြောက်သလိုလို။

နောက်တော့လည်း ကိုယ့်နှင့်အရွယ်တူချင်းမဟုတ်တာပဲ
လေ။ ကိုယ့်ဦးလေး၊ သားချင်း ဆရာသမားလို သဘောထား
လိုက်လည်းပြီးတာပဲဟု တွေးလိုက်သည့်အတွက် နေသာ ထိုင်သာ
ရှိသွားသည်။

ကားထဲမှာ မိသားစုလိုပဲ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်
အောင် မြပုန်းညက် ကြိုးစားလိုက်ရပါသည်။

လမ်းမှာ နေ့လယ်စာစားရသည်။ မြပုန်းညက် သမီးကို
ထမင်းခွံပေးပါ၏။ အခွေလီလည်း စစ်လွန်းကို ထမင်းခွံပေးပါ
သည်။ စစ်လွန်းက ဂျိုးတွေများပြီး ဆူပူနေပေမယ့် -

ထက်လွန်းဝတီလေးကတော့ မြပုန်းညက်ခွံသမျှ ငြိမ်
သက်စွာ စားနေပါ၏။

ဘုန်းသင်္ခါတို့ ဆရာတပည့် (၃) ယောက်ကလည်း ငြိမ်
သက်စွာ စားနေပါ၏။ မြပုန်းညက်က ကလေးကိုကျွေးရင်း သူမ
လည်း အတူစားနေပါသည်။

ကလေးတစ်လှည့် သူမတစ်လှည့်။ အခွေလီ၏စကားက
အနှောင့်မလွတ် အသွားမလွတ်။

“အိုး မာမိုသမီးလေး သနားလိုက်တာ။ ဟိုက ဘယ်
လောက်တောင် ပုံစံသွင်းထားတယ် သမထားတယ်မသိဘူး။
အပိုးကိုကျိုးနေတာပဲ။ ကလေးဆိုတာ နှိပ်ကွပ်လွန်းရင် အညွန့်
ကျိုးသွားပြီး နံအသွားတတ်တယ်။ တို့အိမ်က စစ်လွန်းတို့ကတော့
လောကကကြီးကို ခါးစောင်းတင်မယ့်မိန်းမ။ အရမ်းလည်တာ။
အိုင်ကြူကလည်းမြင့်တယ်လေ။ အဟင်းဟင်း”

မြပုန်းညက် ဘာမျှ ခွန်းတုံ့မပြန်ပါ။ လမ်းဆုံးရင် ရွာ
တွေမှာပဲ။ သူမ ကလေးကိုသာ ထမင်းခွံပေးနေပါသည်။ အခွေလီ
စကားတွေက မြပုန်းညက်ကို စွပ်စွဲပုတ်ခတ်နေလေ၏။

“မာမိုသမီးလေး မာမိနဲ့ပြန်နေနော်။ မာမိက အလိုလိုက်
မှာ။ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်ပေးမှာ။ နေမလား သမီး”

“နေချင်ပါဘူး။ မမနဲ့ပဲနေမယ်။ ဖေဖေနဲ့ပဲနေမယ်”
အခွေလီ ကိုယ့်အတတ်နှင့်ကိုယ်စူးနေလေ၏။ ဘုန်းသင်္ခါ
ဝင်ဟန့်ရသည်။

“အခွေလီ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်စမ်း။ ကိုယ့်အကြောင်း

ကိုယ်သိ”

“အဥ္ဇလီက ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

သမားတော်ကြီးမို့ သူမနှင့်တူပြီး ဘုန်းသင်္ခါ စကား မများချင်ပါ။ ရင်ထဲမှာတော့ အော်ဂလီဆန်နေ၏။ သူတို့အုပ်စုထဲ မြေတစ်ကောင်နှင့် ခရီးသွားနေရသည့်နယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ရှေးလူကြီးတွေက -

ရန်သူနှင့်တူသောမယား။

သူသတ်နှင့်တူသောမယား။

သခင်နှင့်တူသောမယား။

တွေရယ်လို့ ထည့်သွင်းသတ်မှတ်ခဲ့ကြတာ။

ယခု အဥ္ဇလီဟာ သူ့ကိုအမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးနေပါပြီ။

သမီးကို စွန့်ပစ်ဖျောက်ဖျက်ပစ်သည့်အမှုကြီးကိုက ခွင့် လွှတ်နိုင်စရာမရှိ။ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစရာမရှိလို့သာ။

ဒေါ်ဥ၊ မအောင်ကြည်နှင့် ဒရိုင်ဘာဦးဝင်းတို့ကို ပြန်တွေ့ လျှင်တော့ သဲလွန်စတွေ၊ သက်သေတွေရမည်ထင်သည်။

နောက် ကလေးကို သတင်းရပြန်တော့ ဖျောက်ဖျက်ပစ် ရအောင် သူတို့က လက်ဦးမူရယူပြီးသွားခါသေး၏။

မြပုန်းညက် အယုံမလွယ်လို့သာ။ လောကကြီးက တော် တော်ရှုပ်ထွေးတာပဲ။

နေ့လယ်စာစားပြီးကြတော့ သူတို့အားလုံး ကားပေါ် ဖြန့်တက်ကြ၏။ သည်မှာ ပြဿနာရှာပြန်ပြီ။ အဥ္ဇလီကို သူ မနိုင်ပါ။

ဟိရိဩတ္တပတရားတွေ၊ အရှက် အကြောက်တွေ ကင်း ဖြတ်နေသည့်မိန်းမမို့ အဥ္ဇလီကတော့ ဘာကိုမှ မမူပါချေ။

“ကိုကို အဥ္ဇလီနဲ့အတူထိုင်။ အဥ္ဇလီက ကိုကိုမိန်းမ ဆိုတာလည်း သတိရဦး။ မေမေက နှလုံးရောဂါသည်နော်။ ဟိုကျ ခင် မေမေ စိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်နဲ့”

သူခိုးက လူလူဟစ်နေသည့်အဥ္ဇလီ။ ကိုယ့်မိဘတွေက သည်း အဥ္ဇလီရဲ့မာယာနေခြည်မှာ ပွင့်လန်း ရှင်သန်နေတော့ သက်သည်။

“မထိုင်ချင်ပါဘူး”

အဥ္ဇလီက ကလေးကို ကားမှန်ဘက်မှာထားပြီး သူက အလယ်ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့အနားမှာ မြပုန်းညက်။ အဥ္ဇလီက ခြောင်ကျကျပင်တောင်းဆိုသည်။

“ထိုင်ရမယ်၊ ကိုကိုနဲ့ အဥ္ဇလီက လင်မယား။ ကလေး တစ်ယောက်တောင်ရပြီးမှ စွန့်ပစ်ချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ကိုကိုက ငါးစိမ်းမြင်လို့ ငါးကင်ပစ်ချင်နေပေမယ့် အဥ္ဇလီက ဘယ်တော့မှ စွန့်ပစ်မခံဘူး။ ကိုကို မြဲမြဲမှတ်ထား။ ဟဲ့ နင်ဖယ်။ အစွန့်သွားထိုင် သူများလင်မယားကြားမှာ ကန့်လန့်၊ ကန့်လန့်နဲ့ နင် မရှက်ဘူး လား။ ကလေးကိုပန်းပြပြီး ကိုကိုကို မြှူထွယ်ဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့ အသက်ချင်းလဲပစ်လိုက်မယ်။ အဥ္ဇလီကို လျှော့တော့မတွက်ကြ နဲ့”

“ရှင်”

ကြားရသည့်စကားလုံးတွေက ကြမ်းလွန်းလို့ မြပုန်း ညက် တစ်ကိုယ်လုံး ရေခွေးပူနှင့် လောင်းချခံလိုက်ရသည့် နှယ်။

သူမ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် ရှက်ရွံ့၊ ပူ လောင်သွားပါသည်။ ဘုန်းသင်္ခါပဲ ပြောရသည်။

“ကားထွက်ဟေ့ တို့ကားပေါ်တော့ မိစ္ဆာတစ်ကောင်ပါ လာပြီ။ အားလုံးပဲ ပရိတ်ရွတ်ကြ။ သတိထားကြ။ မြပုန်းညက် ပုပ်စပ်နံဟောင်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အမနာပစကား

တွေကို ခေါင်းထဲထည့်မနေနဲ့။ ကိုယ်က စေတနာမှန်တဲ့သူ။ ခေါင်းမောနေစမ်းပါ။ ဆရာသမီးကို ကယ်ဆယ်ထားတဲ့ အသက် သခင် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေတာနဲ့ကို ပုန်းညက်ကို ဆရာ အရမ်း ကျေးဇူးတင်နေတယ်”

အဥ္ဇလီ ဒေါသတွေထွက်လွန်းလို့ ဆတ်ဆတ်တုန်နေရ သည်။ ကားထဲမှာ မုန်တိုင်းမွှေနေပြီ။ ငြိမ်းချမ်းရေးရမည် မဟုတ် တော့။

ဘုန်းသင်္ခါကလည်း မြပုန်းညက်နှင့်သမီးကိုတော့ အသေကာကွယ်ရမည်။ ဒါကြောင့် အဥ္ဇလီတောင်းဆိုသည့် အတိုင်း သူ့အနားမှာနေပေးလိုက်သည်။

အဥ္ဇလီအနားမှာ မြပုန်းညက်ရော ထက်လွန်းဝတီပါ မနေရဲကြ။ ကျားကြီးတစ်ကောင်အနားမှာ ဘယ်သမင်မတွေက နေရဲမတဲ့လဲ။

သူပဲ အနစ်နာခံရတော့မည်ပေါ့။

အဥ္ဇလီနှင့် ဘုန်းသင်္ခါက အလယ်မှာ။

ကလေး (၂) ယောက်နှင့်မြပုန်းညက်က ဘေးတစ်ဖက်စီ မှာ။

အဉ္ဇလီက သူ့ကို အမျိုးမျိုး မြူဆွယ်ဖြားယောင်းနေပေ
မယ့် ဘုန်းသင်္ခါကတော့ ရဟန္တာလို အာသဝေါကုန်ခမ်းနေသည့်
သူလို အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းရှုရင်း သမီးနှင့် ပုန်းညက်ဘက်သို့သာ
တိုးဝှေ့လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

အခန်း (၂၁)

စစ်ကိုင်းရောက်တော့ ည (၈) နာရီ။ နားနားနေနေ
မောင်းတာမို့ သည်အချိန်မှ ရောက်သွားခြင်းပါပေ။

ကြိုတင်ပြီး ဖုန်းဆက်ထားတာကြောင့် ခြံရှေ့မှထွက်ပြီး
ကြိုဆိုနေကြပါ၏။ ဘုန်းသင်္ခါ၏ မိဘ (၂) ပါးအိမ်မှာ (၂)ထပ်
တိုက်ပါ။ ခြံနှင့် ဝင်းနှင့် ချောင်ချောင်ချိချိ ရှိပါသည်။

ဘုန်းသင်္ခါ၏မိဘ (၂) ပါးမှာ အဉ္ဇလီမာယာကွန်ရက်မှာ
မှိုင်းမိနေကြသည်မို့ အတုကိုအစစ်ထင်၊ အစစ်ကို အတုထင်ကာ
သူခိုးကို ဓားရိုးကမ်းနေကြမိသူတွေ။

အဉ္ဇလီ၏အညှအတာ၊ အခရာတွေမှာ နစ်ပျောပြီး

ပါလာသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေကို တပြုံးပြုံးနှင့် သဘော ကျနေလေ၏။

အခွလီဝယ်လာသည့် လက်ဆောင်တွေက ပုစွန်ခြောက် တွေ၊ ငါးရံ့ခြောက်တွေ၊ မုန့်တွေ၊ အထည်အဝတ်တွေ။ ဆိုင်ခွင့် လို့တောင် ရလောက်သည်။

စစ်လွန်းဝတီကလည်း အရုပ်ကလေးလို လှပြီး ချွဲလည်း ချွဲတတ်လေရာ အဘိုးအဘွားတို့၏ အချစ်တော် ချက်ချင်းပင် ဖြစ်ရလေတော့၏။

ထက်လွန်းဝတီနှင့် မြပုန်းညက်ကတော့ ရိုးရိုးကြီးတွေနဲ့ လူကြီးတွေကလည်း ဝတ်ကျေ တန်းကျေ။

ထက်လွန်းဝတီ ပျောက်တာလည်း ဖုံးကွယ်ထားသည် အခွလီ။ ပျောက်တာလည်း မသိ၊ ပြန်တွေ့တာလည်းမသိ။

နောက် ဘုန်းသင်္ခါ၏ဇနီး ခင်လွန်းစံကိုလည်း သူတို့က သဘောတူကြတာမဟုတ်။ သူတို့သားကိုပဲ ခွဲယူသလိုလို၊ မတူ မတန် သဘောထားကာ မဆက်ဆံခဲ့ကြသည့် ချွေးမမို့ ထိုချွေးမ ကမွေးသည့် မြေးကိုလည်း လူရာသွင်းကြတာမဟုတ်ပေ။

အခွလီနှင့် စစ်လွန်းဝတီကတော့ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့ရဲ့

အချစ်တော်။ စကားတွေ ရေပက်မဝင်အောင်ပြောကြ ရယ်ကြ မှာကြ။

ဘုန်းသင်္ခါ ဒါတွေ ကြိုသိပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ကိုယ့်မိဘ တွေမို့ ဘာမှလည်း ထူးပြီးမပြောချင်တော့ပါ။

ကိုယ်က သားသမီးမို့ သားသမီး ဝတ္တရားအတိုင်း မိဘ များကို ကန်တော့မည်။

နိုင်ငံခြားက ပြန်လာသူမို့ မိဘများကို လာပြီး ဂါဝရပြု ခြင်းပါ။

ကျန်းမာရေးလည်း စစ်ဆေးပေး၊ ကုသပေးမည်။ (၃) ရက်လောက်နေပြီး ပြန်မှာပေါ့။

ဘုန်းသင်္ခါ စိတ်ကိုဖြေလျှော့ပြီး ချောင်ထိုးခံထားရသည့် သမီးနှင့်မြပုန်းညက်အတွက် စီစဉ်ပေးရသည်။

“မေမေ သမီးတို့ ဘယ်မှာထားမလဲ။ နေရာပေးဦး။ ကလေးတွေပင်ပန်းနေပြီ၊ နားပါစေ”

“ဟဲ့ မင်းတို့သားအမိ၊ သားအဖတွေအတွက် အခန်းပြင် ထားတယ်လေ။ သွားပြီးနားကြတော့မလို့လား။ ဒီမှာ စကားပြော လို့တောင် မဝသေးဘူး”

“ထက်လွန်းတို့ တူဝရီးအတွက်ပါ မေမေ။ သူတို့အတွက် အခန်း”

“ဪ သားတို့ သားအမိ၊ သားအဖ (၄) ယောက်က တစ်ခန်းနေ။ ဟိုကောင်မလေးကို အပုတို့အခန်းထဲ ထည့်လိုက် ပေါ့။ လွယ်ပါတယ်”

မေမေလုပ်ပုံများနေပြီ။ အေးလေ မေမေက ဘာမှမှ သေသေချာချာ မသိတာပဲ။ ဘီလူးမကို လူမ ထင်နေတာဖို့ မေမေ့ကို ဘယ်အချိန် ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ။ အခွလီက မေမေ့ကို ဖုန်းထဲမှ ဘယ်လိုတွေ ကြွအောင် ခြွထားတယ်မသိ။

“မရဘူး မေမေ၊ ဒီမိန်းကလေးက သမီးရဲ့အသက် သခင် ကျေးဇူးရှင်ပါ။ သမီးပျောက်သွားတာကို ကယ်ဆယ်ထား ပြီး တွေ့အောင် ဆက်သွယ်ပေးတဲ့ သားရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ။ မေမေ ဒီလိုတစ်ဖက်စောင်းနင်း လုပ်ရင်တော့ မဖြစ်ဘူးနော်။ သားမျက်နှာကို ထောက်ပါဦး”

သည်တော့မှ ဒေါ်မြသီတာ သတိရသွားပြီး သားကို ပြန်ချော့ရသည်။ ချွေးမမျက်နှာချည်း ကြည့်နေလို့မဖြစ်။ သား မျက်နှာလည်း ကြည့်ရဦးမည်။

“ဪ... အေးပါ သားရယ်။ မေမေက မြေးရဲ့ ကလေးထိန်းမှတ်လို့ပါ။ ဒါဆိုလည်း ဧည့်သည်တွေလာရင်ထားတဲ့ အခန်းထဲမှာ ထားပါ။ မြေးကရော သားတို့နဲ့အိပ်ဘူးလား။ သားသမီးဆိုတာ မိဘနဲ့အတူကြီးပြင်းမှ အပိုးကျိုးတာနော်”

“သမီးက ပုန်းညက်နဲ့ပဲအတူနေတယ် မေမေ။ ခုထိ သားကိုတောင် သိပ်ရင်းနှီးတာမဟုတ်သေးဘူး”

“ဪ သားရယ် ... ဟို မေမေကြားဖူးတဲ့ပုံပြင်လို သိမ်းငှက် (၂) ကောင်မှာ တစ်ကောင်က ပျံသန်း။ ထိုးဖောက်ပြီး နောက်တစ်ကောင်က သူနားတဲ့ သစ်ကိုင်းကနေ ဘယ်မှမသွား ဘဲ မပျံသန်းဘဲ နေသတဲ့”

ဘုရင်ကြီးက သူ့သိမ်းငှက်ကို ပျံသန်းတတ်အောင် ငှက် ဆရာတွေကို တယ်လို့ပဲ သင်ခိုင်း။ သင်ခိုင်း သိမ်းငှက်က မပျံ သန်းဘူးတဲ့။

နောက်ဆုံး တောသားလေးတစ်ယောက်က သူ ပျံသန်း အောင်လုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး သိမ်းငှက်နားတဲ့ သစ်ကိုင်းကို ခုတ်ချ လိုက်သတဲ့။

အဲဒီတော့မှ သိမ်းငှက်လည်းမဖြစ်မနေ ပျံသန်းရင်း

သူ့ဇာတိအမှန်ကို ပြန်ရသွားတယ်။ ခုလည်း ထက်လွန်းဝတီ ကိုယ့်မိဘ၊ ကိုယ့်အဖေ၊ ကိုယ့်မာမိကို ခင်အောင် ချစ်အောင်ဆို ဒီကောင်မလေးကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပေါ့။

“သားက ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ငွေပေးလိုက်ပေါ့။ သိန်းငါးဆယ်လောက်ဆို တော်ပါပြီ”

ဪ ဒုက္ခ ဒုက္ခ။

စေတနာနှင့် သံယောဇဉ်ကို ငွေကြေးနှင့်တိုင်းတာကြ သည့်သူတွေထဲ။ မေမေကပါ ပါချင်ချင်ပါလား။

“မေမေ့ကိုနောက်မှ အကျိုးအကြောင်းတွေ သေချာရှင်း ပြရဦးမယ်။ ဖေဖေရေ ဖေဖေမိန်းမကတော့ မလွယ်ပါလား။ လူတွေတောထဲနေပြီး ဘယ်သူကအစစ်၊ ဘယ်သူကအတု၊ ဘယ် အရာက အနှစ်၊ ဘယ်အရာကအကာဆိုတာ သေသေချာချာ ဂယဏန သိပုံမရဘူး”

“အံ့မယ် သားရယ် ... အဖထက်သား တစ်လကြီး လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့။ မိကျောင်းမင်း ရေကင်းပြမနေနဲ့။ နင်သာ အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးမထွက်စေနဲ့”

“ငါတို့မျိုးထဲမှာ သစ္စာပျက်တာ မရှိဘူး။ အိမ်ထောင်

တစ်ခုကို တည်မိရင် ဆိုးတူကောင်းဘက်၊ အေးအတူ ပူအမျှပဲ။ သေတပန် သက်တစ်ဆုံး ရိုးပြာမြေကျတဲ့အထိ ပေါင်းတယ်။ သားကျမှ နာမည်မပျက်စေနဲ့”

ဘုန်းသင်္ခါ ခရီးရောက်မဆိုက်မို့ မေမေနှင့်စကားအခြေ အတင်တွေ၊ နင်ပဲဆတွေ မပြောလိုတော့ပါ။

မြပုန်းညက်နှင့်ထက်လွန်းဝတီတို့ သူတို့နေရမည့်အခန်း ထဲ ဝင်သွားသည်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ကိုယ့်နောက် ပါလာသည့် ဒေါက်တာညီလတ်နှင့်တပည့်လေး ဖိုးကျော်ကိုလည်း နေရာချပေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ့အိတ်ကို သူ့လူပျိုတုန်းကနေသည့် အခန်းသို့ ပို့ခိုင်းလိုက်၏။

ဖေဖေက ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်းတွေ မေးနေ ပေမယ့် မေမေကတော့ သူနှင့် အဓွလီ အခန်းခွဲနေတာကိုပဲ ရေးကြီးခွင်ကျယ်နှင့် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး။

“သား မိဘတွေရှေ့မှာတောင် ဟန်ဆောင်မနေနိုင်တော့ ဘူးလား။ ကိုယ့်သမီးလေးတွေရဲ့မျက်နှာကို ထောက်မှပေါ့။ မွေး ထားတာက သမီးတွေနော်”

“ကဲ မေမေ သားကို ချက်ချင်းပဲ ထပြန်စေချင်သလို
ဒီလောက်ကျပ်နေတာလား”

ဖေဖေကတော့ ကိုယ့်သားနှင့်ချွေးမ၏ အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့် အကဲခတ်ပြီးမှ ပြဿနာတစ်ခု၏အဖြေကို ထုတ်
ချင်သည်။

သည်တော့ ဇနီးဖြစ်သူကို မျက်ရိပ် မျက်ကဲပြုပြီး တာ
လိုက်သည်။”

“ကဲ ကဲ မသိတာ ... (၁၀) နာရီလည်း ထိုးပြီ။ နာ
ကြပါစေဦးကွာ။ သူတို့ အဆင်ပြေသလိုနားကြပါစေ။ နောက်နေ့
ရွှေပြည်အေးတရား ဟောချင်ဟော။ ဒီညတော့ အိပ်ဖို့ပြင်ကြ
ပေတော့”

အစ္စလီ ဦးဘုန်းခိုင်ကို မကျေနပ်ပါ။

ဒေါ်မြသီတာကတော့ သူမ၏ ထိုးဇာတ်၊ လုပ်ဇာတ်မှာ
မျောနေသူပါ။

“မေမေ ဖေဖေက သူ့မြေးတွေကို မချစ်ဘူးထင်တယ်
နော်။ ကိုကို အမြင်မှား အတွေးမှားနေတာ ထည့်မပေးဘူး
သူ့သားဘက်ကပဲ ပါတယ်”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်။ တင်းလွန်းရင်ပြတ်၊
ဆျာရင်ပတ်သတဲ့။ မနက်မှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ကွယ်။ ကဲ
သမီးနဲ့မြေးက မေမေပြင်ထားတဲ့အခန်းမှာပဲ အိပ်လိုက်။ ဘုန်းကံ
ညီတဲ့သူတွေကတော့ ဖြစ်သလိုအိပ်ကြပေါ့ကွာ”

သည်တော့မှ အားလုံး အိပ်ရာဝင်ခွင့်ရခဲ့ကြည့်အဖြစ်။

အခန်း (၂၂)

မြပုန်းညက်နှင့် ထက်လွန်းဝတီ။

(၂) ယောက်လုံး အပယ်ခံလေးတွေသဖွယ်။ ဝတ်ပုံ စားပုံ အနေအထားတွေကအစ လူတန်းစားကွာ၊ အလွှာကွာနေကြပါ၏။

အခွလီက သမားတော်ကြီးကတော်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း လုပ်ငန်းရှင်မို့ သုံးနိုင် စွဲနိုင်မို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ သုံးစွဲပုံတွေက အစ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်။

မြပုန်းညက်နှင့် ထက်လွန်းကတော့ တောသူမလေးတွေ ပီပီ အဝတ်အစားတွေကအစ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်၊ မြန်မာဖြစ်ချည်ထည်

လေးတွေမို့ တန်ဖိုးမများပါ။

ယဉ်ယဉ်လေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းနေကြပါသည်။ ချစ်သော မျက်စိနှင့်ကြည့်မယ် ဆိုရင်ပေါ့။

ရွှေရယ် ငွေရယ်လို့လည်း ဘာမှ ဟုတ်တိ ပတ်တိ ဝတ်မထားကြပါ။ ရှိလည်းမရှိ ဝါသနာလည်းမပါ။

နားတောင် ဖောက်မထားတာမို့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရွှေဘစ်မှုန်ပင်မရှိ။ သမီးရဲ့ဆွဲကြိုးလေးကတော့ သမီးဖေဖေကို ပြန်ပေးထားလိုက်ပြီ။

မြပုန်းညက်နှင့် ထက်လွန်းက မနက် (၅) နာရီဆို အိပ်ရာထမြဲ။ လူမှာအကျင့် ဝမ်းမှာအချင့်တဲ့။ ကောင်းသော အကျင့်ပါပဲ။

မြို့သူတွေလို မနက် (၉) နာရီ (၁၀) နာရီအထိ မအိပ်တတ်ပါ။

မနက် (၅) နာရီထပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင်ကြသည်။ နောက် သနပ်ခါးလိမ်း၊ ခေါင်းဖြီး၊ အဝတ်လဲ။

ထက်လွန်းလေးကို ဆံထုံးမြင့်မြင့်လေး ထုံးပေးပြီး ချည်ထည် ဝမ်းဆက်အစိမ်းနုလေး ဝတ်ပေးလိုက်သည်။

မြပန်းညက်လည်း သနပ်ခါးဖွေးဖွေးကို လှလှလေးလိမ်း။
ပါးကွက်လေးတွေ ကိုယ်စီနှင့်။ ဝတ်စုံကတော့ သမီးနှင့်ဆင်တူ
အစိမ်းနုရောင် ဝမ်းဆက်လှလှလေးပါပဲ။

“ခြံထဲမှာ ပန်းတွေ တွေ့တယ်၊ သွားခူးရအောင် မမ”
ထက်လွန်းပူဆာတော့ မြပန်းညက် ခေါင်းခါပြပြီး ချော
မော့ရသည်။

“ပိုင်ရှင်ခွင့်မပြုဘဲ မခူးချင်ပါနဲ့ သမီးရယ်။ တော်ကြာမှ
ရာဇဝတ်အိုး၊ တုတ်နဲ့ထိုးမိသလိုဖြစ်ပြီး တို့ (၂) ယောက်ပြေး
ပေါက်မှားနေမယ်။ ညက မမတို့ကားဝင်လာတော့ (၂) အိမ်
(၃) အိမ်အကျော်မှာ ပန်းခြံတွေ့ခဲ့တယ်။ သွားဝယ်ကြမယ်”

“ကောင်းတယ် မမ”

သူမတို့ပြင်ဆင်ပြီးချိန်ဟာ နံနက် (၆) နာရီခန့်မို့ မိုးစင်
စင်လင်းနေပါပြီ။ ဆောင်းတွင်းမို့ နှင်းလေးနည်းနည်းကျနေရုံမှ
အပပေါ့။

(၂) ယောက်သာ ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီးနည်းနည်းလေး
လျှောက်ရုံနှင့် ပန်းခြံကို လှမ်းမြင်ရပါသည်။

“ဟာ မမ ပန်းတွေ အများကြီးပဲ။ ပန်းတွေ ပန်းတွေ

မီးခိုးပျော်လိုက်တာ”

ပန်းခြံထဲမှာ နှင်းဆီခင်း၊ စံပယ်ခင်းနှင့် ဂန္ဓမာတွေ။
အမိုးစိမ်းတွေမိုးထားပြီး ရေလောင်းစိုက်ထားပုံ။

ခြံတံခါးဖွင့်ထားပြီး ပန်းဝယ်သူတွေ၊ ပန်းဖောက်သည်ယူ
သူတွေနှင့်။

မြပန်းညက်နှင့် ထက်လွန်းတို့ ခြံထဲဝင်သွားပြီး စံပယ်
ပန်းဝယ်ကြသည်။

ခြံရှင်ကလည်း သူမတို့ (၂) ယောက်ကို နှစ်လို့စွာကြည့်
ပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းနေလေ၏။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု မြန်မာ့ဓလေ့
မူဝါဒပေါ့။

“သမီးလေးတို့က ဘယ်အိမ်မှာတည်းတာလဲ။ ဘယ်က
လာကြတာလဲ”

“သမီးတို့က ဦးဘုန်းသင်္ခါရဲ့မိဘတွေအိမ်မှာ တည်းတာ
ပေါ့။ သမားတော်ကြီး ဦးဘုန်းသင်္ခါလေ သိလား”

“ဪ... သိတာပေါ့ကွယ်။ အန်တီတို့နဲ့ အိမ်နီးချင်း
တွေပဲ။ ကဲ သမီးတို့ကြိုက်သလောက်ခူးသွား။ ပိုက်ဆံမယူပါဘူး။
အိမ်ကျမှ အပ်ချည်နဲ့သီပြီးပန်”

ပန်းခြံရှင်အန်တီကြီးက သဘောကောင်းစွာနှင့်ပေးဆေးပေးမယ့် မြပုန်းညက် အလကားမယူချင်ပါ။

“ရောင်းပါ အန်တီရယ်၊ သမီးတို့က နေ့တိုင်းလိုချင်တာ အလကားပေးရင်း နောက်နေ့ဘယ်လိုလုပ်လာရပါမလဲ၊ ယူမိနော်”

“ဒီနေ့တော့ အလကားပေးလိုက်မယ်အေ။ သမီးတို့ (၂) ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်လို့ပါ။ နောက်နေ့ကျ ပိုက်ဆံယူပါ့မယ်”

နောက်ဆုံး မြပုန်းညက်တို့ (၂) ယောက်၊ စံပယ်ပန်းလေးတွေ ကိုယ်တိုင်ခူးခဲ့ပြီး ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ဆွေမျိုးစပ် နာမည်တွေပြော။ ပန်းခြံပိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီး နာမည်က ဒေါ်ခင်လေးနွယ်တဲ့။ အပျိုကြီးမမ။

သူတို့နှစ်ယောက် ခြံထဲပြန်ဝင်လာကြတော့ ဦးဘုန်းခိုင်နှင့် ဒေါ်မြသီတာတို့နိုးနေကြပေပြီ။ ဘုရားရှိခိုးပြီးလို့ ဘုရားခန်းမှ ထွက်လာကြပုံ။

ထက်လွန်းဝတီဟာ သူတို့မြေးမို့ ချစ်တော့ချစ်ပုံရမိသည်။

ဦးဘုန်းခိုင်က -

“ဟော ငါ့မြေး ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ။ အလို စံပယ်ပန်းတွေပါလား။ မနက်စောစောစီးစီး ငါ့မြေးလေးမြင်ရတာ ကျက်သရေရှိလိုက်တာကွယ်”

“ဟိုဘက်က ပန်းခြံမှာ သွားဝယ်တာ ဘိုးဘိုး။ သမီးတို့ကို ချစ်လို့ဆိုပြီး အလကားပေးလိုက်တယ်။ ဘိုးဘိုးမှာ အပ်နဲ့ အပ်ချည် ရှိလားဟင်။ သမီး ပန်းသီချင်လို့”

“ရှိပါ့ဗျာ၊ ဟဲ့အပုရေ ... ဒီမှာ ငါ့မြေးက ပန်းသီချင်လို့တဲ့။ ငါ့မြေးက ဝီရိယကောင်းသားပဲ။ လာ ဘိုးဘိုးနဲ့လမ်းလျှောက် သွက်ရအောင်”

“မမပါ လိုက်ခဲ့”

ဦးဘုန်းခိုင်က မနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်နေကျ။ သူက မျက်နှာငယ်ရသည့်မြေးမကို ချစ်ပါသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သားရဲ့အချစ်ဆုံးသမီးပဲ။

“မမပန်းသီဦးမယ်လေ”

“အပု သီလိမ့်မယ် ... လာ လမ်းလျှောက်သွားကြမယ်”

မြပုန်းညက်နှင့်ထက်လွန်းတို့ ဦးထုပ်လေးတွေ ဆွဲဆောင်းကြပြီး ဘိုးဘိုးဦးဘုန်းခိုင်နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

လမ်းမှာ စကားစမြည်ပြောကြတာပေါ့။ ဦးဘုန်းခိုင်ဟာ တရားသူကြီးဟောင်းပါ။ ပင်စင်ယူထားသည့် တရားသူကြီး။

တောင်တစ်ခွန်း၊ မြောက်တစ်ခွန်း မေးရင်းနှင့်ပင် အခြေအနေတွေကို နှိုက်ထုတ်သွားတာ။ ရုပ်လုံးဖော်သွားတာ။

ပါးပါးလေး ကောက်ကြောင်းခြစ်သွားတာပါ။

ဦးဘုန်းခိုင် အခြေအနေတွေကို သဘောပေါက်သွားတာပေါ့။

ထက်လွန်းဝတီလေး အသက် (၃) နှစ်ခွဲ၊ ဖအေ နိုင်ငံခြားထွက်၊ ပညာတော်သင်သွားပြီးကတည်းက စွန့်ပစ်ခံရတာ။ သင်္ချိုင်းထဲမှာ ကလေးကံကောင်းလို့ လိပ်ပြာမလွင့်ရ မသေရတာ။

ကလေးကရှေ့မှ လျှောက်ပြေးနေတာကြောင့် ဦးဘုန်းခိုင်ကို မြပုန်းညက် အဖြစ်မှန်ပြောပြဖြစ်သည်။

“ဆရာက သတင်းစာမှာကြော်ငြာထည့်တော့ ကျွန်မ

ဒတ်ရတာက တစ်လကျော်ကြာမှပါ။ သမီး ကျွန်မတို့နဲ့ နေရတာ ဆင်းရဲတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ရင်ကွဲခံပြီး ကလေးကို သူ့ဖခင် လက်ထဲ ပြန်ပေးဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ဆရာ့ကြော်ငြာထဲက ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်လိုက်တာပါ”

“နောက် ဆရာက မအားတော့ ချက်ချင်းလာမခေါ်ဖြစ်ဘူး။ အဲဒီကြားထဲမှာ လူ (၃) ယောက် ဦးဘုန်းသခါပါဆိုပြီး ကလေးကိုလာခေါ်ကြတယ်”

“အင်း စဉ်းစားစရာပဲ”

“ဆရာတို့ဇာတ်ရှုပ်ကြီးကို ကျွန်မ နားမလည်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကလေးမှာ အန္တရာယ်ရှိနေပြီလို့ ကျွန်မယူဆမိပါတယ်။ ပထမ ကလေးကို စွန့်ပစ်ကြတယ်။ ဒုတိယ ကလေးကို ညာပြီး လာခေါ်ကြတယ်။ ကျွန်မ မယုံကြည်၊ မသင်္ကာလို့ ကလေးကို မထည့်လိုက်တာကြောင့်သာ။ မဟုတ်ရင် သမီးလေး ဒုတိယ အကြိမ် ပြန်ပြီးဒုက္ခရောက်နိုင်ပါတယ်”

ဦးဘုန်းသခါ ဘာမျှမပြောတော့ပေမယ့် သူ့ချွေးမကို သူ သံသယဝင်မိပါပြီ။

သူ့ချွေးမရဲ့ အမူအယာတွေဟာ အိုဗာ ဖြစ်လွန်းတယ်။

သဘာဝလွန်နေတဲ့အမှုအရာတွေ။ ဒေါ်မြသိတာကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပြီး မြောက်ပင့် ချဲ့ပျစ်ပြီးပေါင်းသည်။ သူကတော့ ခပ်တန်းတန်း။

ချိုလွန်းအားကြီးသည့် ပါဝါသကြားဟာ လူကို ဒုက္ခပေး တတ်သည်ဆိုတာ ဦးဘုန်းခိုင် သဘောပေါက်လာပြီ။ ဝေဖန် သုံးသပ်ချက်တွေ ဘာမှမပေးပေမယ့် ဇာတ်လမ်းကို စဉ်းပါးမိပေ ပြီ။

မြေးအဘိုး (၃) ယောက် လမ်းမှာရှိသော တီးရှောင် တစ်ခုမှာဝင်ပြီး နို့စစ်စစ်သောက်ကြ၊ မုန့်စားကြပြီး အိမ်ဖို့လည်း ဝယ်လာကြသည်။

သားတော်မောင် အဥ္ဇလီကို ခါးခါးသီးနေတာလည်း အကြောင်းတော့ရှိမည်။

ထက်လွန်းဝတီကို စွန့်ပစ်ခဲ့သည့် အဥ္ဇလီ။ တောင်ကြီး မီးပုံပျံပွဲမှာ ကလေးပျောက်သည်ဆိုပြီး ညာထားပေမယ့် မြပုန်း ညက်၏ ရွာနားမှာ သွားပြီးစွန့်ပစ်ခဲ့တာ ဘွားဘွားကြီးပေါ်ခဲ့ပြီ။

ရှေ့စကား နောက်စကားတွေ မညီသည့်အပြင် စကား ချိုချို၊ မာယာချိုချိုတွေနှင့် လူတွေကို ဆွဲဆောင်တတ်တာ။

သေချာတွေးကြည့်တော့မှ တရေးရေး မြင်သာ၊ ထင်သာ ဖြစ် လာ၏။

မြပုန်းညက်အသွင်က တစ်ခုခုပြောစရာ ကျန်သေး သလိုလိုပုံစံနှင့် ချီတုံချတုံ။

“ပြောလေ သမီး၊ ဘာပြောဖို့ကျန်သေးလဲ”

“ဟို ထက်လွန်းကို လာပြီးညာခေါ်ကြတဲ့ လူ (၃) ယောက်ကို ကျွန်မ မသိပေမယ့် အဲဒီကားတွေကိုမောင်းပို့တဲ့ ဒရိုင်ဘာကို ကျွန်မ အခုသိခဲ့ရပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“မမအဥ္ဇလီရဲ့မောင်ဝမ်းကွဲဆိုတဲ့လူ။ မနေ့ကမှ သူတို့ အိမ်မှာ မြင်ခဲ့ရတဲ့လူ”

“ဟင်”

ဦးဘုန်းခိုင် တော်တော်ထိတ်လန့်အံ့သြသွားရသည်။ အဥ္ဇလီမောင်ဆိုပါလား။ ဟုတ်ရောဟုတ်ကြရဲ့လား။ အမှန်အကန် တွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

အဥ္ဇလီမှာ ဘာအကြံအစည်တွေ ရှိနေဦးမလဲ။ အဥ္ဇလီကို သူ့သားခါးခါးသီးသီးနေရခြင်းအကြောင်းတွေကို ဦးဘုန်းခိုင်

မမျှော်လင့်ဘဲ သိရှိလိုက်ရပြီ။

ဒါကြောင့် အကြောင်းတရားရှိလို့ အကျိုးတရားဆိုတာ ဖြစ်လာတယ်လို့ ဆိုကြတယ်။

အပြန်လမ်းမှာ သားအတွက်၊ မြေးအတွက် စိတ်ပူရင်း ဦးဘုန်းခိုင် အတွေးတွေ မငြိမ်မသက်ဖြစ်နေမိရသည်။

သူ ဘယ်လိုကူညီပံ့ပိုးနိုင်မလဲ။

မြပုန်းညက်၏သဘောထားကိုလည်း စူးစမ်း တီးခေါက် ကြည့်မိသည်။

“သမီးကရော ထက်လွန်းလေးနဲ့ တစ်သက်လုံးနေပေး မှာလား။ တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ပေးမှာလား။”

ဦးဘုန်းခိုင်၏အမေးကို မြပုန်းညက် အဝေးသို့ မျှော်ငေး ဆွေးမြည့်သည့်မျက်ရည်ပြည့်မျက်ဝန်းများနှင့် တစ်လုံးချင်း ဖြေ ကြားခဲ့ပါသည်။

“လောလောဆယ် ကလေးက ငယ်လွန်းသေးတယ်။ သူ့ကြံ့ခွဲရတဲ့အဖြစ်အပျက်ကြောင့် စိတ်ဓာတ်ခွန်အားတွေ ဖျောက် ဆုံးနေရှာတယ်။ ကျွန်မကို တွယ်မိတွယ်ရာအနေနဲ့ အရမ်းကို တွယ်တာလွန်းနေသေးတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဘယ်... ကလေးကြီးပြင်းလာလို့ ပညာ တွေ သင်ရင်း မိဘ၊ ဘိုးဘွားရဲ့ရင်ခွင်တွင်းမှာ စောင့်ရှောက်မှု အောက်မှာ အခြေတကျနဲ့ လူလားမြောက်သွားခဲ့ပြီဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ကလေးကို ထားခဲ့နိုင်မှာပါ။ ကျွန်မအတွက် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။”

“ကလေးကိုထားခဲ့ပြီး သမီးက ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကျွန်မ ရွာကိုပြန်မှာပေါ့။ ကျွန်မမှာ မိခင်ရှိပါသေး တယ်။ နောက် ဖေဖေ အမွေပေးခဲ့တဲ့ အိမ်ပိုင်းနဲ့ခြံပိုင်းလေး ရှိတယ်။ ခြံပိုက်စားရင်း ရွာက ကလေးတွေကို စာသင်ပေးရင်းနဲ့ ကျွန်မ နေသွားမှာပါ”

“ဪ”

ကိုယ့်ဘဝအတွက် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ မရှိ သည့်ကောင်မလေး။

အများတကာတွေ နိုင်ငံခြားထွက်ကြ၊ ပညာတွေ၊ ငွေ တွေ စီးပွားဥစ္စာတွေ ရှာကြ။

မဆုံးနိုင်အောင်များပြားကြသည့် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ၏ နောက်သို့ လိုက်နေကြချိန်မှာ -

သူမက ရောင့်ရဲလွယ်တာလား။ အပျင်းထူတယ်ပြော
ရအောင်လည်း သူမ ရွေးချယ်သည့်လမ်းကြောင်းက ရေသာနီ
အချောင်လိုက်မည့် လမ်းစဉ်မဟုတ်။

ကလေး သူ့ဘဝနှင့်သူ ရပ်တည်နိုင်လျှင် သူမ ကိုယ့်ရွာ
ကိုယ်ပြန်မည့် အစီအစဉ်။

ဦးဘုန်းခိုင်၊ ဘာမှ မှတ်ချက်မပေးနိုင်တော့ပါ။

ကိုယ့်အိမ်၊ ကိုယ့်ခြံသို့ မြင်နေရပြီလေ။ ခြံထဲသို့ လှမ်း
ဝင်လိုက်ကြတော့ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်ဝန်းများနှင့်
အခွလို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ့အကြောင်းတွေ ပေါ်ကုန်တော့မှာပဲဟု ဒေါသချောင်း
ချောင်း ထွက်နေတာ ဖြစ်မည်။

အခန်း (၂၃)

အခွလီ အလိမ္မာဖက်ရသည်။ သူ့ယောက္ခမက တရားသူ
ကြီးဟောင်း။ သူ ယမ်းပုံမီးကျနေလျှင် အခြေအနေတွေကို ရိပ်စား
မိလိမ့်မည်။

“တောက်”

တောသူမက အလည်မလေးပါလား။ သူ့လို ရှစ်စစ်က
ဂျင်ဂျင်လည်သူကိုတောင် အလဲထိုးမယ့်သူပါလား။

“ဖေဖေတို့ပြန်လာကြပြီ။ အခွလီတို့သားအမိကိုတောင်
မစောင့်ဘူး။ အခွလီတို့လည်း လမ်းလျှောက်ရင်း ဖေဖေနဲ့အတူ
ဝကားပြောခွင့်ရချင်တာပေါ့”

“ညည်းတို့ မနိုးသေးလို့ မခေါ်တာပါ။ ဒီနေ့ ဘယ်တွေ လျှောက်သွားကြမလဲ”

“မသိတော့ဘူး။ ဖေဖေသား ဘယ်တွေသွားချင်မလဲ မသိ”

အိမ်ထဲမှာ ဘုန်းသင်္ခါ ညီလတ်တို့လည်း နိုးနေကြပေပြီ။ ဦးဘုန်းခိုင်နှင့် ဒေါ်မြသီတာတို့ (၂) ယောက်ထဲသာ ရှိခဲ့သည့် အိမ်က ယခုကျ စိုစိုပြည်ပြည်ဖြစ်နေ၏။

ဘုန်းသင်္ခါ ထက်လွန်းဝတီလေးကို လာပြီး ကောက်ချီ လိုက်ပါသည်။ သနားစရာ၊ ချစ်စရာသမီးလေး။

စစ်လွန်းဝတီက အရှုပ်ကလေးလို လှပါသည်။ ချစ်စရာ ကောင်းပါသည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲကမှာ ကိုယ့်သမီးမဟုတ်ဟု ထင်နေမိတော့ အသက်မဝင်။

ရှိုင်းထွင်အောင်၏ရုပ်နှင့် တစ်ရုပ်တည်းလို့ သူ့မြင်မိ ထင်မိနေပါသည်။

“ဖေဖေ မီးမီး ပန်းသီခိုင်းထားတာ။ မီးမီးနဲ့မမ ပန်းတွေ သွားခူးကြတာ အရမ်းပျော်စရာ ကောင်းတာပဲ။ မီးမီးတို့ ပန်းပန် ကြမလို့။ ဘာဘ မီးမီးတို့ပန်းတွေရော”

အပုလက်အပ်ခဲ့ကြသည့် ပန်းတွေ။ သည်စဉ်မှာပဲ စစ် လွန်းဝတီက ပန်းတွေကို သကြန်ပန်းကုံးလို လည်မှာဆွဲပြီး အပြေးရောက်လာခဲ့ပါသည်။

(၃) နှစ်သမီးလောက်မို့ စကားတွေလည်းတတ်ပါသည်။ အိုင်ကြုံမြင့်တာလား။ မျိုးနှင့်ရိုးနှင့်လည်တာလားတော့မသိ။

“မာမိ မီးမီးလှလား”

“လှတယ် လှတယ်၊ ငါ့သမီးက ခုမှ ဟန်စာမိုးဝင်းနဲ့ တူသွားတာ”

ကလေးက ဂါဝန်လှလှလေးနှင့် အရှုပ်ကလေးလို လှပါ သ်။ အဋ္ဌလီကလည်း သဘောတွေကျလို့။

ထက်လွန်းဝတီ။ သူများလိုသွက်လည်းမသွက်။ စွာ လည်း မစွာသူမို့ သူပန်းတွေကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေစီးကျနေ ရပါသည်။

မြပုန်းညက် ကလေးစိတ်ချမ်းသာအောင်ချောရပါမည်။ ကိုယ့်ကလေးကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်။

စစ်လွန်းဝတီတို့သားအမိကိုတော့ ဘာမှမပြောရဲပါ။ သူတို့သားအမိက စင်ပေါ်ကလူတွေ။ သူမတို့ (၂) ယောက်က

အပယ်ခံ။

“သမီး လာ၊ မမတို့ပန်းထပ်ဝယ်ကြရအောင်။ ပန်းသွား ခူးကြမယ်နော်။ ညီမလေးပျော်နေတာ ပျော်ပါစေ”

ကလေးကို လှမ်းခေါ်ပြီး (၂) ယောက်သား ပန်းခြံဘက် ထွက်ခဲ့ကြတော့ အခွလီ ရန်မတွေ့ရတော့ပါ။ စောစောစီးစီး ရန်ထောင်ချင်နေပေမယ့် မြပုန်းညက်က ရှောင်ထွက်သွားပေပြီ။

“နေဦး၊ ဖေဖေပါ လိုက်မယ်”

ထက်လွန်းဝတီတို့နောက်သို့ ဘုန်းသခါပါ လိုက်သွား တော့ အခွလီ မျက်ရည်ခံတိုးတော့သည်။

“တွေ့လား ဖေဖေနဲ့မေမေ။ ကိုကိုက အရမ်းရက်စက် တယ်။ အခွလီတို့သားအမိကို နည်းနည်းမှ တန်ဖိုးမထား။ လူရာ မသွင်းတော့ဘူး။ သမီးလေးကိုလည်း သူနဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး နည်းနည်းမှမချစ်ဘူး။ ကယ်ပါဦး မေမေရယ်။ ကိုကို နားလည် အောင် ရှင်းပြပေးပါဦး။ အခွလီကို ကိုကို နားလည်မှုတွေလွဲနေ တယ်။ သူ့သမီးကိုလည်း အခွလီက စွန့်ပစ်တယ်လို့ပဲ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်နေတယ်။ တောင်ကြီးမီးပုံပျံပွဲမှာ ပျောက်သွားခဲ့တာပါ ဆိုတာ မယုံဘူး”

“အေးပါ၊ မေမေတို့ ရှင်းပြပေးပါမယ်။ မြေမှန်ရင် တွင်း ဝင်ဖြောင့်ပါလိမ့်မယ် သမီးရယ်။ မပူပါနဲ့”

အခွလီက မြေမှန်ပေမယ့် တွင်းဝင်ဖြောင့်ချင်သူ။ ဦးဘုန်းခိုင် ဘာမှမစွပ်စွဲချင်သေးပေမယ့် အခွလီအပေါ် စူးစမ်း သည့်အကြည့်နှင့် ကြည့်မိပြီ။ သူ့သားဟာ ပညာရှိမို့ လက်လွတ် စပယ်တော့ အထင်လွဲမှာမဟုတ်။

အကြောင်းထူး ရှိရမည်။ စပယ်ပန်းကိစ္စကရော ထက် လွန်းရဲ့ စံပယ်တွေ။ သူတို့သားအမိက အလွဲသုံးစားလုပ်ပစ် သည်။

ပန်းလိုချင်လည်း တစ်ဝက်လောက်ယူပါလား။ ယခုကျ စပယ်ပန်းတွေ အကုန်လည်ပင်းမှာဆွဲပြီး လက်နှင့်လျှောက်ပြီး ချေမွနေလေ၏။

“စံပယ်ပန်းက ထက်လွန်းပန်း။ လိုချင်လည်းတစ်ဝက် လောက်ယူပါလား။ အနိုင်ကျင့်ရာရောက်မနေဘူးလား အခွလီ”

“အမလေး... ဖေဖေမြေးအကြောင်း ဖေဖေ မသိပါ ဘူး။ သူက ဘာပစ္စည်းဖြစ်ဖြစ် အကုန်ရမှ။ မှန်ဆိုလည်း အကုန် စားရမှ။ သူ မစားနိုင်မှ လွှင့်ပစ်တာ။ ခုလည်း စံပယ်ပန်းပဲ

ဖေဖေရယ်။ ပေါပါတယ်။ သူတို့လည်း သွားဝယ်နေကြပြီပဲ”
ဦးဘုန်းခိုင် အဥ္စလီ သဘောထားမမှန်တာတွေ မြင်နေ
ရပါတယ်။ ဒေါ်မြသီတာကတော့ ချစ်စရာကောင်းလှသည့် စစ်လွန်း
ဝတီကို ပိုပြီး ချစ်နေပုံရ၏။

“ကဲ လာ အဖေကြီး မိသားစု စုံစုံညီညီရှိတုန်း ဘရိတ်
ဖတ်(စ်) အတူစားကြရအောင်။ ပြဿနာမရှိ ပြဿနာမရှာစမ်းပါ
နဲ့ရှင်။ ပန်းက အချိန်မရွေးဝယ်လို့ရပါတယ်”

“ငါတို့မြေးအဘိုးတွေ ဆိုင်မှာစားခဲ့ပြီးပြီ။ သူတို့အဖွဲ့
ဘုရားဖူးတွေသွားရင် ငါလည်းလိုက်သွားမလို့။ မင်းရော”

“အို လိုက်မှာပေါ့။ သားတွေ သမီးတွေ မြေးတွေနဲ့
စိစိပြည်ပြည်နေလို့ရသရွေ့ နေချင်ပါသတော်”

စစ်လွန်းဝတီကို ချီးမြှင့်ပြီး ဒေါ်မြသီတာ ထမင်းစားခန်းထဲသို့
ခေါ်သွားသည်။

ရှိသည့်လူတွေနှင့်ပဲ ဘရိတ်ဖတ်(စ်) ရချေပြီ။

“စံပယ်ပန်းတွေခုပြီး ဝယ်သွားကြပြီသမီးရဲ့။ ပန်းလို
ချင် ဈေးထဲလိုက်ပေတော့။ မနက်ဖြန်မှ လာခူးနေရ သမီးလေး”

ပန်းခြံထဲမှာ စံပယ်တွေကုန်နေပါပြီ။ တစ်နေ့တစ်ခါ
ခူးရ၊ ရောင်းရသည့် ပန်းမို့ သူ့အချိန်နှင့်သူ ရောင်းရပေ၏။

ထက်လွန်းဝတီလေးဟာ သူများကလေးတွေလို ဆူပူ
အော်ဟစ်နေတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ မျက်ရည်တွေ စီးကျကာ ကြိတ်
ရှိုက်နေတာမျိုး။ ရင်ထဲမှာ ခံစားဝမ်းနည်းနေတာမျိုးမို့ ဘုန်းသခါ
ပိုလို့ သနားရသည်။

“မငိုနဲ့နော် သမီး၊ ဖေဖေတို့ ဈေးထဲမှာသွားဝယ်ကြမယ်
နော် နော်”

“မီးမီးက ကိုယ်တိုင်ခူးချင်တာ”

“ဪ ကွယ် နောက်နေ့ကျ ခူးရမှာပေါ့။ ဒီနေ့တော့
သူများသိပြီးသားပဲ ဖေဖေ ဝယ်ပေးမယ်နော်”

ချော့မော့ဖျောင်းဖျောင်း အိမ်သို့ပြန်လာကြတော့ ဧည့်ခန်း
မှာ အားလုံး ဘုရားဖူးသွားကြဖို့ အဆင်သင့်။

ဒေါ်မြသီတာ အားလုံးစီစဉ်ထားပေးပြီးပါပြီ။ ထမင်း
ဟင်းနှင့် မုန့်ပဲသရေစာတွေ အစုံ။

“ကဲ သွားကြစို့ဟေ့၊ ဘုရားတွေ လျှောက်ဖူးကြမယ်၊ ဒီနေ့ မြစ်ကိုကူးပြီး တစ်ဖက်ကမ်းက အင်းဝတို့ မယ်နုအုတ် ကျောင်းတို့သွားကြည့်ကြမယ်။ ပြီးမှ တောင်သမန်၊ စစ်ကိုင်း တောင်၊ ကောင်းမှုတော်၊ ဒီနေ့ ဒီဘက်ပဲ”

ဦးဘုန်းခိုင်တင်ပြတော့ ညီလတ်က ဖြည့်စွက်သည်။

“ဘဘ ကျွန်တော်တို့ အချိန်မရဘူး။ ဟိုဘက်ကမ်း နောက်မှသွားမယ်။ သီတဂူ ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်လည်း သွားချင်သေး တယ်။ နောက် မန္တလေးဘက်ကိုလည်း ရောက်ချင်ကယ်။ ကျွန်တော်တို့က မနက်ဖြန် ပြန်ရမှာ”

“ဟင် သားနဲ့အတူ မပြန်ကြဘူးလားကွာ။ ကြိုပြန်မလို့ လား”

“ဆရာလည်း အတူပြန်မှာလေ”

“ဟေ ဟုတ်လား သား”

ဘုန်းသင်္ခါ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ။ အခွလီပါလာလို့ စိတ် အေး၊ လက်အေး မနေချင်တော့တာတော့ အမှန်။

“သန်ဘက်ခါမှ ပြန်ပါ့မယ်။ ဟိုဘက်ကမ်းတော့ မကူး တော့ပါဘူး ဖေဖေ။ စစ်ကိုင်းမြို့ထဲတင် လျှောက်သွားပါ့မယ်”

“သဘောကွာ၊ သဘော။ ဖေဖေကတော့ ငါ့သား ငါ့ မိမိတွေနဲ့ နေလို့ရသမျှ နေမှာပါပဲ”

ထက်လွန်းဝတီ စံပယ်ပန်းကိစ္စ ဆက်ခွင့်မရတော့။ အားလုံးပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့် ဘုရားဖူးရန် ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ကားပေါ်မှာ လူအားလုံး (၉) ယောက်မို့ ကျောက်ခဲလေး ဘစ်လုံးတင်လာခဲ့ကြသည်။ ကားပေါ်ရောက်မှ အခွလီက ထပြီး ခေဖက်သည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေ ပြင်ဦးလွင်အရင်သွားကြမယ်။ ပန်းပွဲ ခတ် သွားကြည့်မယ်လေ။ ဒီကဘုရားတွေ နောက်နေမှဖူးမယ်။ ဆွယ်တာလှလှတွေလည်း ဝယ်ရအောင်”

နောက်ဆုံး ကန့်ကွက်သူမရှိ ပြင်ဦးလွင်သို့ပင် အရင်သွား ခြစ်ကြသည်။

မြပုန်းညက်၊ ထက်လွန်းနှင့် ဘုန်းသင်္ခါက တစ်တွဲ။
ညီလတ်နှင့် ဖိုးကျော်ကလည်း (၂) ယောက်ပေါင်းပြီး လျှောက်
သွားကြသည်။ ဝယ်ချင်တာတွေ ဝယ်နေကြသည်။

ထက်လွန်းဝတီကို ဘုန်းသင်္ခါ ပွေ့ချီထားပါ၏။ သူ့သမီး
က (၆) နှစ်ကျော်ပေမယ့် ပိန်ပိန်ပါးပါးလေး။

ကံကောင်းလွန်းလို့ ပြန်တွေ့ရသည့်သမီးလေးကို ဘုန်း
သင်္ခါ နောက်ထပ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။

ဘယ်သူပယောဂနှင့်မှ အပျောက်ဆုံး မခံနိုင်တော့ပါ။
ကံကြမ္မာကြီးကလည်း တစ်ခါအပြင် နှစ်ခါ မျက်နှာသာပေးမည်
မဟုတ်တော့။

သည်တော့ သူ သမီးကိုချီထားတာပဲ အကောင်းဆုံး။
အဓွလီကတော့ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး မစ္ဆရိယတွေ
မှားများနေလျက်။ သူ့သမီး စစ်လွန်းဝတီဟာ တကယ်ဆို ရှိုင်းနဲ့
ရတာပါ။

သည်ကြားထဲမှ ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြွက်ချေးရော၊ ဘုန်း
သင်္ခါကို ချစ်စေချင်ရသေး၏။

ဘုန်းသင်္ခါကလည်း ကလေးရုပ်နှင့် ရှိုင်းထွဋ်အောင်

အခန်း (၂၄)

ပြင်ဦးလွင်ဈေးထဲမှာ ဆွယ်တာတွေ၊ အနွေးထည်တွေ
ဆိုတာ ပေါမှပေါ။ ဈေးလည်းချို၊ ပစ္စည်းလည်းကောင်းသည်။
ဒေါ်မြသီတာနှင့် အဓွလီတို့ သဘောကျနေကြသည်။

မြပုန်းညက်နှင့် ထက်လွန်းကတော့ ဝယ်လည်းမဝယ်
တတ်။ ပိုက်ဆံလည်းမရှိပါ။ သည်လိုပဲ သူများဝယ်တာတွေ
လျှောက်ကြည့်၏။

ဘုန်းသင်္ခါက သူမတို့နှင့်လိုက်သည်။ ဈေးထဲမှာ လူ
တွေကွဲပြီး ကိုယ်သွားချင်ရာ လျှောက်သွားကြသည်။

ဖေဖေ မေမေနှင့် အဓွလီတို့သားအမိကတစ်တွဲ။

ရုပ်ကို ယှဉ်ကြည့်ပြီးကတည်းက အာလယပြတ်ပြီးသား။

အခွလီကတော့ စကားတွေဖာပါ၏။ မလုံတဲ့အိုးမို့ အလိုလို ကွဲနေတာလေ။

“ဒီလိုပဲ အချို့ကလေးတွေက ဖအေ၊ မအေကို မတူဘဲ ဦးလေးတွေ၊ အဒေါ်တွေကို သွားပြီး ရုပ်တူတတ်ကြတယ်”တဲ့။

ဈေးထဲမှာ လိုချင်တာတွေလျှောက်ဝယ်ကြတော့ ဘုန်းသင်္ခါ သမီးနှင့်မြပုန်းညက်အတွက် အနွေးထည်တွေ (၄) ထည်စီ ဝယ်ပေးဖြစ်သည်။

ယုန်မွေး (၂) ထည်နှင့် ဆွယ်တာကြမ်း (၂) ထည်စီ၊ ညအိပ်ဝတ်ဖို့ရော အလှဝတ်ဖို့ပါ။ ခေါင်းစွပ်တွေပါ ဝယ်ပေးသည်။ ပုန်းညက်နှင့် ထက်လွန်းကတော့ အားတွေနာနေတာပါပဲ။

ကားဆီပြန်ရောက်ကြတော့ ဝယ်ထားသည့် ပစ္စည်းတွေက တပုံတပင်။ အခွလီတို့အဖွဲ့ကလည်း ဝယ်လိုက်တာ သောက်သောက်လဲ။

ကိုယ်ဝယ်လာတာတော့ များတယ်မထင်ဘဲ မြပုန်းညက်နှင့် ထက်လွန်း (၄) ထည်စီရတာကို ကြားထဲမှဝင်ပြီး နှမြော

ဘွန်တိုနေသူမှာလည်း အခွလီပါပဲ။

“အမလေးတော် တော်တော် လိုချင်မျက်စိရှိနေကြပါသား။ တစ်သက်လုံးက မဝတ်ဖူး မစားဖူးတိုင်း ဝယ်နေလိုက်ကြတာ။ ကိုကိုတော့ ကြာရင်မို့တော့မှာပဲ။ မေမေကြည့်ကောင်းနေသလား။ ဖေဖေကတော့ တောသူမကို အဟုတ်ထင်နေပြီ။ သမီးကိုတောင် အရေးမစိုက်တော့ဘူး”

“ပြောမနေပါနဲ့ သမီးရယ်။ မိသားစုဆုံတုန်းလေး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သွားကြရအောင်ပါ”

“ဆွမ်းဆန်ထဲ ကြွက်ချေးရောပါနေတာ ခက်တယ်လေ မေမေရဲ့”

သူ ဘယ်လိုပြောပြော ကားပေါ်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိနေကြပါသည်။ မစ္စရီယတွေ၊ ဒေါသတွေနှင့် ပူလောင်နေတာ သူတစ်ယောက်တည်း။

“ပိန်ချင်းမြောင် အရင်သွားမယ်နော်”

စိတ်တူကိုယ်တူနှင့်ပင် ပိတ်ချင်းမြောင် လှိုဏ်ဂူကြီးသို့ ဂျောက်အောင် အရင်သွားကြသည်။ မြပုန်းညက်နှင့် ထက်လွန်း ဝတီလေးမှာ ရင်သပ်ရှုမော။

တစ်ခါမှ မရောက်ဖူး မကြုံဖူးခဲ့ရသည့် တောတောင်ရေ မြေ။ တကယ့်ကို တောလမ်း တောစခန်း။

ကားကို ရပ်လိုရသည့်နေရာ စားသောက်ဆိုင်တန်းတွေ မှာ ရပ်ခဲ့ပြီးတော့ သူတို့အားလုံး လိုက်ကူးကြီးဘက်သို့ သွားရန် ကြိုးတံတားမှ ဖြတ်ကြသည်။

“ကိုကို စစ်လွန်းကို ကူချီပါဦး။ ထက်လွန်းက ကြီးနေပါ ပြီ။ အခွလီလည်း မချီနိုင်လို့ပါ”

စစ်လွန်းဝတီက ဝတုတ်လေး။ အခွလီမနိုင်။

“ဖိုးကျော် ကူချီလိုက်စမ်းကွာ။ ကလေးပျောက်မယ် နော် သတိထား။ အခွလီ ကလေးကို ဂရုစိုက်။ ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ်တယ်”

“ဘာ”

အနာရှိသည့်လက်မို့ စပ်လိုက်သည်မှာ မချီမဆန့်။ လင် ပါသမီးကို စွန့်ပစ်ခဲ့သူမို့ ကိုယ့်သမီးကျ လေသလပ်ရုံပင် မခံစား နိုင်။

“ရှင် ရှင် စကားပြောတာ ကြည့်ပြောပါ။ ဒါလည်း ရှင့်သမီးပါပဲ။ ထက်လွန်းဝတီတစ်ယောက်တည်း ရှင့်သမီး

မဟုတ်ဘူး”

လူကြီးများ ဝိုင်းဝန်းဖြန့်ဖြေနေကြပေမယ့် အခွလီမှာ မကျေနပ် မချမ်းနိုင်။

တစ်လမ်းလုံးလည်း ဘုန်းသင်္ခါက ထက်လွန်းဝတီနှင့် မြပုန်းညက်ကိုပဲ အရေးပေးနေတာ။ သူမ မခံရပ်နိုင်။ ကိုယ်က မဟုတ်တာမှန်သမျှ လုပ်နေသည့် ကလိမ်ကကျစ် အပေအတေ ဖြစ်နေပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မို့ စုံလုံးကန်းနေ၏။

“ငါးစိမ်မြင်လို့ ငါးကင်ပစ်တာ။ နွားအိုမြက်မိကြိုက်ကြီး”

“မင်း မမိုက်ရိုင်းနဲ့။ မင်းစကားတွေ ငါသည်းမခံနိုင် တော့ဘူး။ မေမေ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်နိုင်အောင် ကပါ။ မေမေ ဖော်တဲ့ဆေး မေမေ ကုန်အောင်သောက်ပေတော့”

ထက်လွန်းဝတီကို စွေခနဲကောက်ချီပြီး ဘုန်းသင်္ခါ ခြေ လှမ်းကျကြီးနှင့် လျှောက်သွားလိုက်တော့ မြပုန်းညက် အပြေး ကလေးလိုက်ရသည်။

“တွေ့လား မေမေ။ ကိုကိုလုပ်ပုံတွေ့လား။ အခွလီတို့ သားအမိကို လုံးဝအရေးမလုပ်တော့ဘူး။ ဟိုတောသူမရဲ့ မာယာ မှာ ကိုကိုကျဆုံးသွားပြီ။ အဟင့် ဟင့်”

မိကျောင်းမျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျပြနေသည့် အခွလို့အား အကြောင်းမသိသည့် ဒေါ်မြသိတာမှာ သနားလို့မဆုံး။

ဪ အစမကောင်းတော့ အနှောင်းမသေချာတာမျိုးလား။ အစကတည်းက မိခင်စကားနားထောင်ကာ မနှစ်သက်ဘဲ ယူခဲ့ရလို့များလား။

အေးလေ အခွလီကလည်း ထက်လွန်းဝတီကို ဖျောက်ပစ်ခဲ့တာကိုး။ တောင်ကြီး မီးပုံးပျံပွဲမှာ ပျောက်ခဲ့သတဲ့လေ။ သား စိတ်နာနေမှာပေါ့။

“ကဲပါ သမီးရယ် ... ယောက်ျားဆိုတာ ရန်စွယ်တွေ တင်တင်လုပ်နေလို့ မကြိုက်ဘူး။ သူတို့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးပုတ်ခတ်ရင် မကြိုက်ဘူး။ သတိထားမှပေါ့။ စကားပြောတာ ဆူးလှည်းကြီးလို လျှောက်မငြိနဲ့လေ”

“အခွလီ မခံစားနိုင်လွန်းလို့ပါ မေမေရယ်”

သူတို့အဖွဲ့လည်း နောက်မှ တဖြည်းဖြည်းလိုက်ရသည်။ ဖေဖေ မေမေနှင့် အခွလီသားအမိ၊ ဖိုးကျော်က ကလေးချီရသည်။

ဖိုးကျော် ရှုံ့မဲ့နေရ၏။ လူငယ်ပီပီ လွတ်လွတ်လပ်လပ်

ခလျှောက်သွားချင်တာပေါ့။ ဓာတ်ပုံတွေလျှောက်ရိုက်၊ ဓော်လေးတွေ လျှောက်ငမ်း လုပ်ချင်တာ။

ယခုကျ စစ်လွန်းဝတီကိုချီပြီး ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် အခွလို့နောက်မှ လျှောက်လိုက်နေရသည့်အဖြစ်။

ကလေးကလည်း ကဲမှကဲ။

မြွေဖမ်းထားရသည့်နွယ်၊ သူ့လက်ထဲမှ အတင်းလျော့ချနေလို့ မနည်းဖမ်းထားရသည့်အဖြစ်။

ဖိုးကျော် ကလေးကိုချီပြီး ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်သွားပစ်သည်။ သူတို့အုပ်စုကြီးနှင့် တအိအိ လျှောက်မနေနိုင်။

ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ရင်း ကိုယ်လည်း ရှိုးစရာ ရှိတာရှိ။ လုပ်စရာရှိတာလုပ်။ လည်ပင်းမှာ လွယ်ထားသည့် ကင်မရာကို ထုတ်ရိုက်သည့်အခါရိုက်။

လိုဏ်ဂူရှေ့ရောက်တော့ အမြင့်မှထိုးကျနေသည့် ရေတံခွန်ကြီးက အားလုံး၏စိတ်ကို လန်းဆန်းသွားစေသည်။

လိုဏ်ဂူရှေ့ရင်ပြင်မှာလည်း ရေတွေက ကျောက်တုံးတွေ ပေါ်မှာစီးဆင်းနေလိုက်တာ။

တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသေးသည့် မြပုန်းညက်နှင့်

ထက်လွန်းဝတီမှာ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် ပျော်နေမိကြသည်။

“ဖေဖေ မီးမီး ရေချိုးမယ်၊ ရေချိုးချင်တယ်”

“အေးတယ် သမီးရဲ့။ ကြည့်ရုံပဲကြည့်”

ထက်လွန်းက ကလေးလိမ္မာလေးမို့ ပြောစကား နားထောင်သော်လည်း စစ်လွန်းနှင့်ဖိုးကျော်ကတော့ မင်းမနိုင်ရပ်ကွက် ဖြစ်နေ၏။

ကိုဖိုးကျော်ကလည်း ကင်မရာရူး။ သူ့လောက် ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တာ မရှိ။ ကလေးကိုအောက်ချပြီး ရေတံခွန်တွေ၊ လှိုဏ်ဂူတွေကို ဓာတ်ပုံရိုက်သည်။

ကလေးပြေးဆွဲလိုက်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်။ အခွလီတို့အုပ်စုအနားရောက်လာတော့ ဖိုးကျော် ကလေးကို သူ့အမေလက်ကို အပ်ခဲ့ပြီးလစ်တော့သည်။

ဘုန်းသင်္ခါတို့ (၃) ယောက်ကလည်း တစ်စု။ မြပုန်းညက်က ကလေးပျောက်မှာစိုးလို့ ကလေးကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်။

တောထဲ တောင်ထဲ လူတွေအများကြီးထဲမှာ ကလေးသူခိုးတွေလည်း ရှိနေနိုင်တာပါပဲ။

သည်တော့ ဘုန်းသင်္ခါက ကလေးကိုချီ။ မြပုန်းညက်က

ကလေးသည်သာ သူ့ကမ္ဘာမို့ ကလေးနောက်သို့ တကောက်ကောက်လျှောက်လိုက်။ (၃) ယောက်က အုပ်စုတစ်စုဖြစ်နေရ၏။

“ကဲ မီးမီးရေ ဂူထဲဝင်ကြစို့”

“မီးမီးကြောက်တယ် ဖေဖေ”

“မကြောက်နဲ့၊ ဖေဖေတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်။ မမလည်း ရှိတယ်”

“မီးမီးငယ်ငယ်ကလို သင်္ချိုင်းကုန်းထဲ ရောက်နေမှာစိုးတယ်”

ကလေးက ဒါတစ်ခုတော့ မှတ်မိပုံ။ သူမှတ်မိတာလေးတွေ တစ်စ တစ်စပေါ်လာတာ။ ဘုန်းသင်္ခါ ကလေးကို သေသေချာချာမမေး။

ကလေးစိတ်ထိခိုက်မှာစိုးလို့ သူမှတ်မိသမျှ ပြောပြသည် တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းကိုပဲ စောင့်နားထောင်ပြီး ရုပ်လုံးဖော်သည်။

သေချာတာကတော့ တောင်ကြီးမီးပုံးပျံပွဲမှာ ပျောက်တာမဟုတ်။ သက်သက်မဲ့ စွန့်ပစ်ခဲ့တာ။ သက်သေ သာဏေခဲလိုတော့သည်။

အခွလီကတော့ ဘယ်တော့မှ ဝန်ခံမှာမဟုတ်။

“မရောက်ပါဘူး သမီးရယ်။ ဘယ်တော့မှ ဒီလိုမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး။ ဖေဖေနဲ့မမ ရှိနေသရွေ့”

(၃) ယောက်သား ဂူထဲသို့ဝင်ကြသည်။ စိမ့်ရေ စမ်းရေ တွေနှင့် စိုရွှဲနေသည့် ဂူထဲမှာ ရေသံတွေကလည်း တဂုန်းဂုန်း။ ဂူထဲမှာ ဘုရားတွေလှူထားကြသလို အဆန်းတကြယ် လမ်းတွေ ရုပ်ပွားတော်တွေနှင့် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ဘုန်းသင်္ခါက ကလေးလက်ကိုဆွဲပြီး လှေကားထစ်တွေ တက်သည်။ မြပုန်းညက်က သူတို့နောက်မှလိုက်သည်။

ဂူထိပ်သို့ရောက်အောင် တော်တော်သွားရပါ၏။ ထိပ်ဆုံး ရောက်တော့မှ ဂူပေါက်ဝဆိုသည့် အပေါက်သေးသေးလေးကို ကြည့်ရသည်။

ပြီးတော့ ပြန်ဆင်း။ အတက်ကြီး တက်ပြီး ပြန်ဆင်းရ တာ နှမြောစရာ။ သူတို့ (၃) ယောက် ပြန်ဆင်းလာပြီး လမ်းတစ် ဝက်ရောက်မှ အဥ္စလီတို့သားအမိနှင့် ဖိုးကျော်ကိုတွေ့ရသည်။

ဖိုးကျော်က သူ့ဆရာကို ရှုံ့မဲ့ပြနေ၏။ ဒေါက်တာညီလတ် ကတော့ ဘယ်လို ဘယ်လို အပေါက်အလမ်းတည့်သည်မသိ။ ကောင်မလေးအုပ်စုနှင့် ဂူထဲသို့ ဝင်လာသည်။

လူပျိုဆရာဝန်ဆိုတော့ လူနာဟောင်းတွေနှင့် တွေ့လေ သလားပင်။ ညီလတ်ကလည်း သူ့ဆရာကို လက် (၂) ချောင်း ထောင်ပြသည်။

သူ့အဆင်ပြေနေတာကို ပြတာလား။ ကိုယ့်မှာ မိန်း ကလေး (၂) ယောက်နှင့် ဗျာများနေတယ်လို့ ပြောချင်တာလား မသိ။

“ဆရာ ကားနားကပဲစောင့်။ ခုမနက်စာ ကျွန်တော် တာဝန်ယူမယ်”

“အံ့မာ မင်းကျွေးမှ ငါကစားရမှာလား။ ကြွ ကြွ အဲဒီမှာ ဘုရားလည်းဖူး။ လိပ်ဥလည်းတူး။ လိပ်ဥကို တစ်ဥပဲ တူးနော်။ အများကြီးမတူးနဲ့”

“ဟာဗျာ ဆရာကလည်း”
ညီလတ် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဂူထိပ်ထိတက်သွား တော့ မချောလေး (၂) ယောက်က သူ့ခါးကိုဆွဲလို့။

အင်း ငါးရုံ (၂) ကောင်ဖမ်းရင်တော့ လွတ်ဦးမှာပဲ။ ဒီကောင်။

အခန်း (၂၅)

အခွလီတို့အဖွဲ့မှာ တော်တော်နှင့် ပြန်ရောက်လာမည် မဟုတ်သဖြင့် ဘုန်းသင်္ခါ သမီးကိုချီကာ ကားဆီသို့ပြန်လာခဲ့ သည်။

မြပုန်းညက်ကတော့ ကလေးသွားလေရာပါမည်ပါပဲ။

“လာ ပုန်းညက် ဆရာတို့ စားရင်းသောက်ရင်း စောင့် ကြမယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း မလာသေးဘူး။ စောင့်ရင်း စား ကြ၊ သောက်ကြမယ်”

စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ဝင်ပြီး အဆင်ပြေမည့်အစား အစာလေးများကို မှာပြီး စားသောက်နေကြစဉ် သူတို့အနားသို့

မဝံ့မရဲကပ်လာသူမှာ -

“မအောင်ကြည် နင် နင် ဒီမှာနေတာလား”

ဘုန်းသင်္ခါ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် တုန်ရီစွာမေးတော့ မအောင်ကြည် မျက်ရည်ကျသည်။ သူတို့အိမ်မှာနေတုန်းက အသက် (၂၀) အရွယ် လှတ ပတလေး။

ယခု အသက် (၃) နှစ်လောက်ကြီးသွားတာနှင့် ရုပ်က တော်တော်ကျသွားသလို။

“ဆရာရယ် မအောင်ကြည်တို့ကို စိတ်မဆိုးဘူးလား ဟင်။ ကျွန်မတို့ ကျွန်မတို့”

ပြောရင်းမှ ငိုချလိုက်တော့ ဘုန်းသင်္ခါ သူမကို ကုလား ဆိုင်တစ်လုံးမှာ ထိုင်ခိုင်း၏။

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ။ ငါ့သမီးကို အခွလီ စွန့် ခစ်တာမလား။ တောင်ကြီးမီးပုံးပုံပွဲမှာ ပျောက်သလေး။ ဘာလေး နဲ့ ညာတာ။ ကလိမ်ကကျစ်လုပ်တာမလား”

မအောင်ကြည် မျက်ရည်တွေနှင့် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုနေ ခဲ့၏။

“နင်သိသမျှပြောစမ်း မအောင်ကြည်။ တော်ကြာ

အခွလီ ပြန်လာလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မနဲ့ဒေါ်ဥကို သူက ငွေ (၅) သိန်းစီပေးပြီး နှုတ်ပိတ်ခဲ့ပေမယ့် ဆရာပြန်အလာကို စောင့်နေကြတာပါ”

“သူ ငါ့သမီးကို ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

ဘုန်းသင်္ခါ ကလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းစားပွဲသို့ ခေါ်သွားစေပြီးမှ ခပ်ကြိတ်ကြိတ်မေးနေရတာ ဖြစ်သည်။

“အဲဒီနေ့က ကလေးကို သူ ဆေးခပ်ပြီးခေါ်သွားတာ။ ကျွန်မတို့လည်း ကလေးကို ဒီလိုသွားပြီး စွန့်ပစ်မယ်လို့ ကင်ပါဘူးရှင်။ ကလေးက အိပ်ပျော်နေတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ချီပြီး ကားထဲထည့်ပေးရပါတယ်။ ကျွန်မမေးတော့ ဆေးခန်းသွားမယ်လို့ပဲ ပြောပါတယ်။ သူ့မှာလည်း ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ပါ။ ဒီလို သမီးကို စွန့်ပစ်မယ်လို့ လုံးဝမထင်မိပါဘူးရှင်”

“တောက်”

“ည (၁၀) နာရီလောက်မှ ကားပြန်လာတော့ ကလေးပါမလာတော့ဘူး။ ကျွန်မနဲ့ဒေါ်ဥက ကလေး ဘယ်ကျွန်မနဲ့သလဲဆိုတော့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ အော်တယ်”

“သူ့မောင်ဆိုတဲ့ကောင်ရော ရောက်နေပြီလား”

“သူ့မောင်ဆိုတဲ့လူက ဆရာ နိုင်ငံခြားသွားပြီး တစ်ပတ်လောက်ကြာကတည်းက ရောက်နေတာပါ”

“သူတို့ကရော တကယ့်မောင်နှမတွေလား။ မသင်္ကာစရာ ဘာတွေလဲ”

မအောင်ကြည် ပြောမည်ပြင်ဆဲ ဆိုင်ရှေ့သို့ အခွလီတို့ ပြန်ရောက်လာကြလျှင် မအောင်ကြည် ကြောက်ရွံ့စွာ ထပြေးပါလေတော့သည်။

“ဟေ့ ဟေ့”

ဘုန်းသင်္ခါ မအောင်ကြည်နောက်သို့ အမြန်ဆုံးလိုက်ပေမယ့် ဆိုင်တွေ၊ လူတွေကြားမှာ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ဘုန်းသင်္ခါရင်ထဲ မချင့်မရဲဖြစ်ကျန်ခဲ့ရသည်။

ဘုန်းသင်္ခါ စိတ်ပျက် လက်ပျက်နှင့် ပြန်လာခဲ့ရ၏။ ထမင်းစားရတာတောင် စိတ်မပါ။

မအောင်ကြည် ဘယ်မှာနေတာလဲ။ လိပ်စာမသိလိုက်တာနာသည်။

ဘီလူးမကို နန်းတော်ထဲသွင်းမိသူလို အခွလီဟာ

ဆက်လက် ဒုက္ခပေးနေမည်မလွဲ။

စိတ်ကို လျှော့ရင်း ဘုန်းသင်္ခါ သမီးကို ဆွေးဆွေး
မြည်မြည် ကြည့်နေမိသည်။

ချစ်ဦးသူ ချစ်ဇနီး ခင်လွန်းစံ၏ကိုယ်ပွားလေး။

အခွလီကတော့ စကားတွေ ရေပက်မဝင်။ ထက်လွန်း
ဝတီကိုလည်း ချစ်သယောင်၊ ခင်သယောင် စည်းရုံးသေး၏။

“မာမိတို့ ပွဲကောက်ရေတံခွန်ရောက်ရင် ရေချိုးကြမယ်
နော် သမီး။ ညီမလေးနဲ့တူတူ ချိုးမယ်နော်”

“ဟုတ် ချိုးမယ်”

လိုဏ်ဂူရှေ့မှာကတည်းက ရေချိုးချင်နေတာမို့ ပွဲ
ကောက် ရေတံခွန်မှာ ရေချိုးဖို့ ထက်လွန်းလေး စိတ်ဝင်စားနေ
သည်။

မြပုန်းညက်မှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေ၏။ ကိုယ့်ကလေး
ကို သက်သက်နှိပ်စက်မှာ။

ဆောင်းတွင်းလည်း ဆောင်းတွင်း။

ပြင်ဦးလွင်လည်း ပြင်ဦးလွင်မို့ အချမ်းမာတ်က တစ်နေ့
လုံး ရှိနေတာ။

အိမ်မှာ ရေချိုးမယ်ဆိုတောင် ရေခွေးနှင့် စပ်ချိုးရမည်
အဖြစ်။

သို့သော် ကလေးပျော်နေတာ မဖျက်ဆီးချင်သဖြင့်
ဘာမှမပြောဘဲ သူတို့အုပ်စု ပွဲကောက်ရေတံခွန်ဘက်သို့ ဆက်
ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

“အား အား သမီးရေ မမကိုကယ်ပါဦး။ မမ ဗိုက်ထဲ အောင့်လိုက်တာ။ အား အား သေတော့မယ်ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

မြပုန်းညက် သရုပ်ဆောင်ပြတော့မှ ငိုမဲ့မဲ့လေးနှင့် ရေ မချိုးတော့ဘဲ သူမအနီးမှာ နေပေး၊ ပြုစုပေးနေတော့သည်။

“လာ လာ ဟိုဘက်က ပန်းတွေ၊ မုန့်တွေ လျှောက် ကြည့်ရအောင်နော်။ လေကောင်းလေသန့်ရရင် အအောင့်သက် သာမှာ”

အခန်း (၂၆)

အခွလီစကားကြောင့် ကလေးက ရေချိုးဖို့ ပြင်ဆင်နေ လျှင် မြပုန်းညက် ဆရာ့ကိုမော့ကြည့်မိသည်။

စစ်လွန်းကိုလည်း ရေချိုးပေးမည့်ပုံ။ နေ့လယ် (၂)နာရီ လောက်ပေမယ့် အေးနေတာပါပဲ။

ထက်လွန်းက သိပ်ပြီး ကျန်းမာရေးမကောင်းသေးတာမို့ မြပုန်းညက် စိုးရိမ်နေမိတာအလွန်။ ကလေးကိုလည်း စိတ်မဆင်း ရဲစေချင်။

ဥပါယ်တမည်သုံးဖို့ပဲ မြပုန်းညက် စိတ်ကူးရပါ၏။ ချက် ချင်းပင် ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ ညည်းတွားရတော့သည်။

ဘုန်းသင်္ခါ သမီးနှင့်မြပုန်းညက်ကို ဈေးဆိုင်တန်းတွေ ဘက်သို့ ခေါ်သွားပြီး မုန့်ကျွေးစားသောက်စရာတွေ ဝယ်ပေးပြီး ကားပေါ်မှာ ပြန်တက်ထိုင်နေလိုက်သည်။

အခွလီကတော့ ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ပတ်ပြီး စစ်လွန်းဝတီကို ရေတံခွန်မှာ ရေချိုးပေးမိသည့်အတွက် ကလေးက ကားပေါ်မှာ တစ်လမ်းလုံး နှာချေ အအေးပတ်နေတော့သည်။

ဘုန်းသင်္ခါ ဆေးဝယ်၊ ဆေးတိုက်၊ အနွေးထည် အထပ် ထပ် ဝတ်ပေးကာမှ သက်သာသယောင်ရှိလာခဲ့သည်။

စစ်ကိုင်းသို့ပြန်သည့်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် အခွလီ တစ်ယောက် ကုလားမနိုင် ရခိုင်မဲ မြပုန်းညက်လူလည်ကျသွားပုံ

ကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေလေ၏။

“ညီအစ်မ (၂) ယောက်ချိုးရင် တော်သေးတယ်။ ခုတော့ မီးငယ်လေးတစ်ယောက်တည်း အအေးပတ်ရတယ်။ (၂) ယောက်ဆို ထက်လွန်းက လိမ္မာတော့ သူတက်ရင် စစ်လွန်းလည်း တက်မှာ။ ခုကျ စစ်လွန်းတစ်ယောက်တည်း ပြောမရ ဆိုမရနဲ့ အအေးပတ်တာပေါ့”

မြပုန်းညက် ဘာမှပြန်မပြော။ ကိုယ့်ကလေးကိုသာ ရင်ခွင်ထဲမှာ ပွေ့ချီထားသည်။ ကလေးကလည်း (၆) နှစ်ကျော် နေပေမယ့် မြပုန်းညက်ရင်ခွင်ထဲမှာ နေသားတကျ။

(၂) ယောက်လုံး မျက်စိမှိတ်ပြီး မကြားချင်ယောင် ဆောင်လာကြသည်။ အခွလီ ဘယ်လိုပင် ရန်လုပ်လုပ်၊ နှစ်ယောက်လုံး မျက်စိမှိတ်ကာ အိပ်ပြီးလိုက်လာကြ၏။

ဦးဘုန်းခိုင်နှင့်ဒေါ်မြသီတာတို့နှစ်ယောက် တောင်းပန်တော့မှ အခွလီ ရန်လုပ်တာ ရပ်သွား၏။

အတူနေရတော့မှ အခွလီဟာ ကြာလေ ခါးလေဆိုသည့် ကြက်ဟင်းခါးသီးလို မိန်းမဆိုတာ သိလာကြရတော့မည့်အဖြစ်။

ဦးဘုန်းခိုင် ရှင်းပြလို့ ဒေါ်မြသီတာလည်း အခွလီအပေါ်

အံ့သြနေမိပြီ။ မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်။

“ရှင်ကလည်း ဟိုကောင်မလေးပြောတာနဲ့ အကုန်ယုံတော့တာပဲ။ အခွလီ အဲဒီလောက် စိတ်ထားယုတ်ပျိုမလား”

“ကြည့်ကွာ၊ ကိုယ့်ဘာသာ အကဲခတ်”

စစ်ကိုင်းပြန်ရောက်တော့ ည (၈) နာရီ။ အားလုံးပင် အပူပြင်ဆင်ပေးထားသည့် ညစာကို စားသောက်ကြပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ စကားတွေ ဆက်ပြောနေကြသည်။

ထက်လွန်းလေးမှာလည်း လူကြား၊ သူကြားထဲ နေချင်ပုံ ပြသဖြင့် မြပုန်းညက် ကလေးကို အနွေးထည် ထူထူဝတ်၊ စောင်နှင့်ပွေ့ပြီး သူမပါ လူကြားထဲထိုင်နေရပါသည်။

ကလေးက မသက်သာသဖြင့် ဆေးရုံတင်ထားရသည်။
ဆေးရုံတင်ထားရတော့ အားလုံးပင် ဂရုစိုက်ကြပါသည်။ စစ်လွန်း
လေးဟာ မည်သူနှင့်ရသည်ဖြစ်စေ အပြစ်မဲ့သည့်ကလေး တစ်
ယောက်ပင်မဟုတ်ပါလား။

ဆေးရုံမှာ စောင့်ပေးနေတာတော့ အခွလီနှင့် ရှိုင်းထွဋ်
အောင်။ ကလေးက အသည်းအသန်ဖြစ်နေတာမို့ စိုးရိမ်နေလိုက်
ပုံမှာ မဖုံးနိုင် မပိနိုင်။

ဖအေနာမည်ခံယူထားသည့် ဘုန်းသင်္ခါက ဣန္ဒြေရပြီး
ရှိုင်းထွဋ်အောင်က ဣန္ဒြေမရလောက်အောင် ပျာယာခတ်နေလေ
၏။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ကလေးက သွေးလိုတော့
လည်း ရှိုင်းထွဋ်အောင်နှင့်ပင် သွေးတူသည်။

စစ်လွန်းဝတီကလည်း အေသွေး။

ရှိုင်းထွဋ်အောင်ကလည်း အေ။

အခွလီက ဘီ။ ဘုန်းသင်္ခါက အိုသွေး။ ဘုန်းသင်္ခါ၊
ရှိုင်းထွဋ်အောင်၊ အခွလီနှင့် စစ်လွန်းဝတီကိုကြည့်ပြီး ခေါင်း
တညိတ်ညိတ်။

အခန်း (၂၇)

စစ်လွန်းဝတီ၊ အဆုပ်အအေးပတ်သွားတာမို့ စစ်ကိုင်း
မှာပင် ကလေးအထူးကုနှင့်ပြနေရသည်။

သည်သတင်းကြားသည်နှင့် ချက်ချင်းလိုက်လာသူမှာ
ရှိုင်းထွဋ်အောင်ပါ။

ကြက်တူရွေးကတော်တော် မယ်ဖော်ကကဲတာလား။ သူ
ပစ္စည်းမို့ သူ သဲလေသလားမသိ။ ကလေးအနားမှမခွာ။

ဘုန်းသင်္ခါ အကျိုးအကြောင်းတွေပြောပြထားတာမို့
ဦးဘုန်းခိုင်နှင့် ဒေါ်မြသီတာတို့လည်း အခွလီတို့သားအမိနှင့်
ရှိုင်းထွဋ်အောင်ကို တစေ့တစောင်းကြည့်နေကြပြီ။

အဖြေကတော့ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်ပေပြီ။ အဗ္ဗလီ ဘယ်လို လီဆည်ဦးမလဲ။

မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတော့လည်း သူပဲ ငပေါကြီး ဖြစ်နေရဦးမည်။

(၂) ရက်လောက်ကြာတော့ ကလေးလည်း ဆေးရုံက ဆင်းပြီ။ ဘုန်းသင်္ခါတို့အားလုံး ရန်ကုန်သို့ပြန်ကြတော့မည်။

ရန်ကုန်ပြန်မည့်မနက်မှာ သူတို့အိမ်သို့ မေးစမ်းပြီး ရောက်လာသူမှာ ဘုန်းသင်္ခါ နိုင်ငံခြားမသွားခင်က ဒရိုင်ဘာကြီး ဦးဝင်းပါ။

ရန်ကုန်ပြန်တော့မည်မို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူစုံတက်စုံ။ ကား (၂) စီးဖြင့် ပြန်ကြတော့မည့်အချိန်။

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဦးဝင်း ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြင့် ဝင်လာခဲ့လျှင် အဗ္ဗလီ ဒေါသအမျက်ချောင်းချောင်း ထွက်လေ၏။

“ရှင် ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ။ အိမ်ကပစ္စည်းတွေခိုးလို့ ရှင့်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် နှင်ထုတ်လိုက်တာ။ ရှင်ပဲအရှက်မရှိ မျက်နှာပြဲရဲသေးတယ်။ ထွက်သွား ရှင် ထွက်သွား။ ရှင့်မျက်နှာ မကြည့်ချင်ဘူး”

လိုတာထက်ပိုပြီး ဒေါသတွေထွက်ပြနေသည့် အဗ္ဗလီ။ ဦးဘုန်းခိုင်နှင့် ဒေါ်မြသီတာမှာ အံ့အားတသင့်။

သူတို့ချွေးမဟာ စရိုက်ကြမ်းလှချည်လား။ ဘုန်းသင်္ခါကတော့ အခြေအနေတွေကို ရိပ်စားမိပါသည်။ မအောင်ကြည်၏စကားထဲမှာ တစ်စွန်းတစ်စ သိပြီး ခပြီမို့။

ဘုန်းသင်္ခါ ဦးဝင်းဆီ ထသွားလိုက်ပါသည်။ အဗ္ဗလီက ပြေးပြီး ဦးဝင်းကိုရိုက်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ဘုန်းသင်္ခါ တားဆီးလိုက်သည်။

“ဦးဝင်းကို ကျွန်တော် လိုက်ရှာနေတာ။ အခု ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“မအောင်ကြည် လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်လို့ပါ ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ (၃) ယောက်လုံး ဆရာသမီးလေးကို မစောင့်ရှောက်နိုင်ခဲ့ကြတဲ့အတွက် လာပြီးတောင်းပန်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ”

မျက်ရည်တွေနှင့် ဦးဝင်းပုံစံက ကြေကြေကွဲကွဲ။ အဗ္ဗလီကတော့ ဘီလူးသရဲစီးသလို အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲနေပုံက အိုဗာ

အက်ရှင်ဖြစ်နေ၏။

“အလကားလူ သူခိုး။ အိမ်ကပစ္စည်းတွေ ခိုးလို့ နှင် ထုတ်လိုက်တာ။ ပုံစံကြည့်ပါလား။ အရက်သမား၊ ဖိုးသမား၊ အရက်ဖိုးမရှိလို့ အကြံအဖန်လာလုပ်တာ။ သွား သွား ရော နှင့်အရက်ဖိုးလိုချင်ယူသွား”

အဥ္ဇလီ ငွေတစ်ထပ်ကိုထိုးပေးရင်း ဦးဝင်းကို အတင်းနှင့် ထုတ်နေပုံက ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်။

ရှိုင်းထွန်အောင်ကပါ ဦးဝင်းရင်ဘက်ကို ဆောင့်တွန်းပြီး ခြံပြင်သို့ အတင်းတွန်းထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေလျှင် -

ဘုန်းသင်္ခါ အလျော့မပေးတော့ပါ။ မအောင်ကြည့်တုန်း ကတစ်ခါ လမ်းစပျောက်ခဲ့ရပြီ။

သူ့ဂုတ်ပေါ် ခွစီးနေသည့် ဘီလူးမကို အမှန်တရားတွေ နှင့် ဖော်ထုတ်တွန်းချပစ်မှ သူ လွတ်မြောက်ခွင့်ရ ရမည်။

အချို့သောမိန်းမတွေဟာ အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ပြီး မျက်နှာပြောင်ဘတ်ကြပါ၏။

အဥ္ဇလီဟာ တကယ့်မိန်းမဆိုးပါ။

စူဠသုဘဒ္ဒါထက်ဆိုးသည့် မိန်းမ။

လင် ဘုရားလောင်းကိုသတ်ပြီး ပေါင်တိုကြီးကို ပေါင်း သင်းသည့်မိန်းမထက် ဆိုးသည့်မိန်းမ။

သူ့အပြစ်တွေကို ယခုထိ ဖုံးကွယ်ပြီး ဘုန်းသင်္ခါ၏ လည်ကုတ်ပေါ်ခွစီးနေချင်သေးသည့် မိန်းမ။

ဘုန်းသင်္ခါ အဥ္ဇလီနှင့် ရှိုင်းထွန်အောင်အား တည်ငြိမ်စွာ ပင် ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။

“အဥ္ဇလီ လွန်ခဲ့တဲ့ (၃) နှစ်က ငါ့သမီးကို စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စဟာ ဆွေးပြည့်မသွားဘူး။ နင်တို့ (၂) ယောက်ဟာ ကြံရာပါ တွေပဲ။ နင်တို့ဖောက်ပြန်နေကြတာရော၊ စစ်လွန်းဝတီဟာ ငါ့ သမီးမဟုတ်တာရော အားလုံး ငါသိပြီးပြီ”

“ရှင် ရှင် မတရားမစွပ်စွဲနဲ့။ ရှင်သာ နောက်ထပ် မိန်းမငယ်ငယ်လေးကိုမြင်လို့ ကျွန်မကို စွန့်ပစ်ချင်နေတာ”

“ငါ့ချဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေကို မစော်ကားနဲ့၊ မစွပ်စွဲနဲ့။ နင်တို့ (၂) ယောက်လုံးကို ငါ တရားစွဲမယ်။ သက်သေခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ အထောက်အထား အဆက်အသွယ်တွေရပြီ”

“ဟား ဟား ဟား ...ဘာလဲ ရှင်က ဒီသူခိုးကြီး အရက်သမားကြီးအားကိုးနဲ့ ကျွန်မကို တရားစွဲမယ်ပေါ့။

လုပ်ကြည့်လိုက်လေ။ အခွေလီ ဘယ်လောက်လက်တံရှည်တယ် ဆိုတာ ရှင်တွေ့ရမှာပေါ့”

အခွေလီ သွေးရှူးသွေးတမ်းပဲ ပြောလေသလား။ ရှက်ရမ်းပဲ ရမ်းနေလေသလား။

ထွက်ပေါက်ပိတ်နေသူမို့ ကိုက်မိကိုက်ရာ ကိုက်သည့် ခွေးရှူးလိုလား။

ဘုန်းသခါ သူမကို ထွက်ပေါက်ပေးလိုက်ပါသည်။

“တရားစွဲ မခံချင်ရင်၊ အရှက်ကွဲမခံချင်ရင် နင်တို့ (၂) ယောက် ငါ့အိမ်က ထွက်သွားပေတော့။ ကွာရှင်းလက်မှတ် ထိုးပေးလိုက်မယ်။ နင်တို့ (၂) ယောက် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ယူလိုက်ကြတော့”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

အခွေလီ ရှူးသွားပြီလားပင်မသိ။ ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်နေပုံက မြင်လို့ပင်မကောင်းတော့။

“လုပ်လိုက်လေ၊ စွဲလိုက်စမ်း။ ငါကလည်း လည်စင်းခံမယ်။ မိန်းမမျိုးလား။ ခွဲစိတ်သမားတော်ကြီးလည်း အရှက်တွေ ကောင်းကောင်းကွဲရတာပေါ့။ အခွေလီကို ဒီလိုလာလုပ်လို့

ဘယ်ရမလဲ။ ဟင်း ဟင်း ဟင်း ... ငါ့ကို အချဉ်လာဖမ်းလို့မရဘူး။ ကွဲကိုမပေးဘူး။ အခြေအမြစ်မရှိတဲ့စကားတွေနဲ့ ငါ့ကိုလာပြီး မခြိမ်းခြောက်နဲ့”

“ကဲ ဒါဆိုလည်း တရားစွဲဖို့လုပ်ရမှာပေါ့လေ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော် အကောင်းဆုံး ပြန်ပြီးအဖတ်ဆယ်ပါရစေ။ တည်ဆောက်ပါရစေတော့”

မိဘ (၂) ပါးကို ဘုန်းသခါ ဦးချကန်တော့လျှင် ထက်လွန်းဝတ်နှင့် မြပုန်းညက်ကပါ ဝင်ပြီး ရှိခိုးကန်တော့ပါသည်။

အခွေလီကတော့ ဒေါသတွေ၊ မောဟတွေ တရူးရူးနှင့် ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်မမြင်ဘဲ ရှိုင်းထွင်အောင်နှင့်အတူ (၃) ယောက် သား ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ဘုန်းသခါ၊ ညီလတ်၊ စိုးကျော်နှင့် ထက်လွန်း၊ မြပုန်းညက်တို့ကတစ်စီး။

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပင် မောင်းထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ဘုန်းသခါ ဦးဝင်းကိုပါ ခေါ်လာခဲ့ပြီမို့ သူတို့ကားပေါ်မှာ စုစုပေါင်း လူ (၆) ယောက်။

ပြဿနာတွေကတော့ ရှုတ်ရှုတ်ထွေးထွေး။ သို့သော် ဘုန်းသင်္ခါ မပူပါ။

ယခုဆို ဦးစင်းနှင့် မအောင်ကြည်ကို ရှာလို့တွေ့ပြီး ဒေါ်ဥကို ရှာဖို့လည်း မခဲယဉ်းတော့။

မြပုန်းညက်ကလည်း သည်အမှုမှာ အကောင်းဆုံး သက်သေ တစ်ယောက်ပါ။

လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့ကြရုံသာ။

အခန်း (၂၈)

“ရှေ့မှာ အဥ္စလီတို့ကား”

“ဒုက္ခပါပဲ မောင်းတာမြန်လိုက်တာ”

“စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသလား မသိဘူး။ မောင်းတဲ့ ကောင်ကလည် ခပ်ရမ်းရမ်း၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်းနဲ့။ ကလေးက နုလန် သ၊ ခက်တော့တာပဲ”

ရှေ့မှ အဥ္စလီတို့ကားက ကားသေးလေး။ မောင်းနေ သိုက်တာကလည်း ပြိုင်ပွဲဝင်နေသည့်နှယ်။ ဘုန်းသင်္ခါ မနေသာ။ အဥ္စလီကို ဖုန်းခေါ်ပြီး လှမ်းသတိပေးမိသည်။

“အဥ္စလီ ကားမောင်းတာ အရှိန်များလွန်းတယ်။ အရှိန်

လျှော့စမ်း။ ကလေးကလည်း ဆေးရုံဆင်းခါစ”

“ရှင် အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့။ ရှင့်အပူတစ်ပြားသာမှ မပါဘူး”

“အခွလီ ကိုယ် စေတနာနဲ့ပြောနေတာ။ အဲလောက် အရှိန်များနေရင် မကောင်းဘူးနော်။ အပြန်လမ်းမှာ ကားရှင်း တယ်ဆိုပေမယ့် မှန်မှန်ပဲ မောင်းသင့်တယ်”

“ရှင် ဘာမှဆရာကြီးလုပ်စရာမလိုဘူး။ ကျွန်မတို့ သားအမိကို ရှင်က သေစေချင်တာ မဟုတ်လား။ ကျွန်မတို့ နောက်ကျောကို ရှင် ဓားနဲ့ထိုးနေတာ”

ဘုန်းသင်္ခါ ဖုန်းပိတ်လိုက်ရသည်။ ဖုန်းနှင့်လှမ်းပြီးလည်း ရန်မဖြစ်ချင်တော့ပါ။

စေတနာကိုနားမလည်သူက အခွလီ။

တကယ်ကျတော့ သူ ကိုယ့်သိက္ခာအကျခံပြီး သူမကို တရားစွဲမည်လည်းမဟုတ်ရပါ။ သည်လိုပဲ အမှန်တရားပေါ်လာရုံ ဝန်ခံရုံ ခြောက်လှန့်ရတာပါ။

စိတ်မသက်မသာနှင့်ပင် ရှေ့ကားကိုကြည့်နေရပါ၏။ အကူအညီလိုလျှင် ပေးနိုင်ဖို့ နောက်မှ ခပ်ကွာကွာလိုက်ရသည်။

သူတို့ကားကတော့ အမြင့်ကားပါ။ ပြီးတော့ တအားကြီး လည်း အရှိန်တင်မမောင်းပါ။

ဖိုးကျော်နှင့်ညီလတ်က ရှေ့မှမောင်းပြီး သူတို့ (၄) ယောက်က နောက်မှ သက်သောင့်သက်သာ။

ကားပေါ်မှာ ဦးဝင်းက ဘုန်းသင်္ခါကို နောက်ကြောင်း တွေ ပြောပြနေပါ၏။ ထက်လွန်းလေးကတော့ မြပုန်းညက် ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်နေပါပြီ။

ကားပေါ်မှာ ခါးပတ်တွေပတ်ထားကြတာမို့ အခွလီကို လည်း လှမ်းပြီးသတိပေးမိပြန်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာဆရာဝန် တစ်ယောက်မို့ လူတွေကိုကြင်နာတတ်ပါသည်။

“အခွလီ ခါးပတ် ပတ်ရဲ့လား။ ကလေးကိုပါခါးပတ်”

သူ့စကားမဆုံးခင် အခွလီ ဖုန်းချပစ်တာတော့ သူလည်း မတတ်နိုင်ပါ။

ဦးဝင်းကတော့ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် နောက်ကြောင်းတွေ ပြောပြနေပါ၏။

“အဲဒီနေ့က ကျွန်တော့်ကို အရက်မူးအောင်တိုက်ပြီး သူတို့ကားနဲ့ ထွက်သွားကြတယ်။ ည (၁၀) နာရီကျော်မှ

ပြန်လာကတယ်။ သမီးလေးကို သွားပြီး စွန့်ပစ်ကြတာ။ ကျွန်တော်တို့ (၃) ယောက်လုံး ဘာမှ မတတ်နိုင်ကြပါဘူး။ ကလေးဘယ်မှာလဲဆိုတော့ စစ်ကိုင်းပဲပို့သလိုလို၊ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ (၃) ယောက်လုံးကို (၅) သိန်းစီပေးပြီး အလုပ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာပါပဲ”

“ရှိုင်းထွဋ်အောင် ရောက်နေပြီပေါ့။ အိမ်မှာ”

“ဟုတ်တယ်။ ဆရာသွားပြီးတစ်ပတ်လောက်ကတည်းက ရောက်နေတာ။ သူတို့ (၂) ယောက်ပုံစံ ကြည့်ရတာ လင်မယားလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့ (၃) ယောက်လည်း ဆရာ သွားကတည်းက အလုပ်ထုတ်ခံရတော့တာပါပဲဗျာ”

“အင်း... ကျွန်တော့်ရဲ့ကံပေါ့ဗျာ။ ကလေးကိုလည်း ဆေးရုံတက်တုန်းသွေးသွင်းရတယ်။ ရှိုင်းထွဋ်အောင်နဲ့ပဲ သွေးထူပါတယ်”

“သူကလေးပါ။ ဆရာရှိကတည်းက သူတို့ချင်း ခိုးတွေ့နေကြတာပဲ”

“အင်း... တော်ပါပြီဗျာ၊ တရားစွဲတာတွေ၊ ဘာတွေလည်း မလုပ်ချင်ပါဘူး။ သူတို့ (၂) ယောက်ကိုပဲ လက်ဖူး

လက်ကျပ် ဖမ်းပြီး ကွာရှင်းပစ်ဖို့ ကြိုးစားမယ်”

“ဒီထက် လက်ဖူးလက်ကျပ်ရဦးမလား ဆရာရယ်။ အတူနေကြတာပဲ”

ဆင်ကောင်ကြီးပြင်နေရတာတောင် ဆင်ခြေရာရှာနေရသည့်အဖြစ်။ တော်တော် မျက်နှာပြောင်သည့် အဥ္ဇလီ။

လမ်းမှာလည်း ကား (၂) စီးက ရှေ့ဆင့်၊ နောက်ဆင့်ပါ။ အဥ္ဇလီတို့ကားကရှေ့မှ မောင်းပြီး ဘုန်းသင်္ခါတို့ကားက နောက်မှလိုက်သည်။

ဘုန်းသင်္ခါတို့ကတော့ နားနားနေနေပါပဲ။ နေ့လယ်စာကို အေးအေးဆေးဆေးပင် တစ်နာရီလောက် အချိန်ယူပြီးစားကြသည်။

နားနားနေနေမောင်းလည်း ရန်ကုန်ကို ညဦးပိုင်းလောက် ရောက်သွားမှာပါပဲ။

ကားနောက်ထဲမှာ ဘုန်းသင်္ခါ၊ ဦးဝင်းနှင့် မြပုန်းညက်၊ ထက်လွန်းဝတီ။ (၄) ယောက်ဆိုပေမယ့် ထက်လွန်းနှင့် ပုန်းညက်က စကားမပြောကြပါ။

ထိုင်ခုံခါးပတ်တွေပတ်ထားကြပြီး မျက်စိမှိတ်၊ အိပ်လိုက်

လာခဲ့ကြသည်။ မြပုန်းညက် အတွေးတွေ ဝေဝါးဝါး။ အဥ္ဇလီက ပက်ပက်စက်စက်တွေပြောသည်။ သူမ ဒဏ်ခံနိုင်ပါ့မလား။

သမီးလေးဟာ သူမခင်နှင့် တဖြည်းဖြည်းရင်းနှီးကျွမ်းဝင် လာလျှင် သူမ တောပဲပြန်ပါတော့မည်။

လူသားတွေဟာ တရားသဘောအရဆိုလျှင် တွေ့ကြုံ ဆုံ၊ ကွဲကြဲရတာပင် မဟုတ်လား။ သူမက ကလေးကို မခွဲနိုင်လို့ ဆရာအိမ်မှာကပ်နေပေမယ့် လူတွေက ဆရာ့ကို အပိုင်ကပ်နေ တယ်လို့ထင်ကြလိမ့်မည်။

သမီးလေးနှင့်သူမဟာ ရေစက်ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။ မြို့မှာ သူဌေးသမီးဘဝနှင့် လိုလေသေးမရှိနေရသည့်အခါ သူမ၏ အခန်းကဏ္ဍဟာ တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်သွားမှာပါပဲ။

နေရစ်ခဲ့ပေါ့ သမီးလေးရယ်။

အသက်ကလေးတစ်ချောင်း ကယ်ခဲ့တာနှင့် မမ အခွင့် အရေးတွေ မယူသင့်ပါဘူး။

ဒီကပြန်ရောက်ရင် သမီးလေးကျောင်းတက်ရမယ်။ သူ ငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကိုယ့်မိ ကိုယ့်ဖနဲ့။ စည်းစိမ်ဥစ္စာအပြည့်နဲ့ဆိုလျှင် သမီးလေးပျော်သွားမှာပါပဲ။

ဘဝမှာ လူတကာ၏ ကဲ့ရဲ့သင်္ကြိုဟ် စကားတင်းဆိုမှုကို ဖြင့် မြပုန်းညက် မခံယူလိုပါ။

ဘာကြီးပဲဖြစ်နေနေ အနေအထားအရ သမီးလေးဘဝ ဟာ ပန်းမွှေရာ ရွှေကော်စောပေါ်သို့ ရောက်ခွင့်ရပေပြီ။

ဒါကို အခွင့်အရေးယူပြီး သူမက ကပ်ရပ်နေဖို့ မသင့် တော့ပါ။ ရွာပြန်မည်။ ဖေဖေအမွေ ခြံကလေးထဲမှာ သစ်သီးလေး တွေခူးရင်း ရွာကလေးတွေကို စာသင်ပေးရင်း မြပုန်းညက်ဘဝ ကို ရိုးရှင်းစွာ ဖြတ်သန်းပါမည်။

မေမေ့ဆီ တစ်ခါတလေ အလည်သွားမည်။ နောက် အိမ်ထောင်ပြုတာနှင့် မေမေ့ကို နှလုံးသားထဲမှ ထုတ်ပစ်လို့ မဖြစ်။

တစ်ပင်လဲလို့တစ်ပင်ထူတာပဲလေ။ ယခုတော့ မြပုန်း ညက် နှလုံးသားတွေ ချည်နဲ့အင်အားတွေ ကုန်ဆုံးလုပါပြီ။

မှိတ်ထားသည့် မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်တွေခပ်ပါးပါး စီးကျရင်း မြပုန်းညက် သမီးလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဖက်ထား မိပါသည်။

ရှိုင်းထွင်အောင်နှင့်အညွလီ။
သူတို့လက်ထဲမှာ ပွေ့ချီထားတာ သွေးတွေနှင့် ဦးနှောက်
တွေပွင့်ထွက်နေသည့် စစ်လွန်းဝတီ။
နှစ်ယောက်လုံးကြောင်စိစိ။ ငိုပင်မငိုနိုင်။ အညွလီက
ပါးစပ်ကြီးဟ မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ရူးလုလုနှင့်။ သူတို့မှာလည်း
သွေးသံရဲရဲ။

ဘုန်းသင်္ခါတို့အားလုံး သူတို့အနားသို့ ပြေးကပ်သွားကြ
ပြီး -
“ဘာဖြစ်တာလဲ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကြတာလဲ။ ဘုရား
ဘုရား”

ဘေးမှမြင်လိုက်သူများက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝင်
ပြောကြသည်မှာ ကျွတ်ကျွတ်ညံ့နေ၏။

“ကားလေးက မှောက်ပြီး ကလေးလွင့်ကျသွားတာ
တွေ့လိုက်ရတာ။ ကလေးက ပွဲချင်းပြီးပဲ။ လမ်းနဲ့ရိုက်မိပြီး”

“သူတို့ (၂) ယောက်လည်း ဒဏ်ရာတွေရနေတယ်။
အနီးဆုံး ဆေးရုံကိုသွားမှဖြစ်မယ်”

“အညွလီ အညွလီ”

အခန်း (၂၉)

ညနေ (၆) နာရီလောက်။

ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာ မြူတွေဆိုင်းနေပြီ။ ဆောင်းတွင်း
မို့ နေကလည်း ဝင်လုလု။ ကားကိုမီးထိုးပြီး ခပ်မှန်မှန် မောင်းနေ
ကြရ၏။

“အညွလီတို့ကားလည်း မတွေ့ရတော့ဘူး။ တော်တော်
ခရီးပေါက်နေပြီ ဖြစ်ရမယ်”

ကားကို ခပ်မှန်မှန်မောင်းနေကြဆဲ ရှေ့မှာ လူတွေ
ခပ်စုစုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူတို့ ကားရပ်လိုက်ရသည်။

လူအုပ်ထဲသို့ တိုးဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့ -

“ဟင်”

ရန်ကုန်နှင့်ဝေးသေးတာမို့ နီးစပ်ရာဆေးရုံသို့ ပို့ပေးဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ရည်။

“မမ မမ”

မြပုန်းညက် ကိုယ့်ကလေးကို ပေးမကြည့်ပါ။ မျက်နှာ အုပ်ထားပြီး မျက်ရည်တွေသာ ကျနေမိသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခွင့်ကို ကိုယ်ချင်းစာနာမိပါသည်။

ကိုယ့်မျက်စိရှေ့တင်ပင် ကိုယ့်သမီးလေးက ရုပ်ပျက်၊ ဆင်းပျက် သေဆုံးသွားခဲ့ရတာ။ နောက် ကားမောင်းသူကရေ ထောင်ကျဦးမှာပေါ့။

ယခုမှ တကယ့် ပဏ္ဍာစာရီ။

အခွင့်တို့ (၂) ယောက်ကို လူမှုရေးအသင်းကားတစ်စီးက နီးစပ်ရာဆေးရုံသို့ ပို့ပေးဖို့ စီစဉ်ပေးကြသည်။

အခွင့်ကတော့ ကလေးကိုမလွှတ်။ အံကြီးကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး မျက်လုံးကြီးပြူးနေပုံက ကြောက်စရာ။

“ငါ့သမီး မသေဘူး။ ငါ့သမီးလေးကို နင်တို့မပေးနိုင်ဘူး။ ဟိဟိ အမွေတွေရှိသမျှ ငါ့သမီးပဲရမှာ၊ ယူမှ။ နင်တို့တွေ အလကား။ ငါ့နောက်ကျောကို ဓားနှဲ့ထိုးကြတယ် ... ဟီး ဟီး”

ငိုလိုက် ရယ်လိုက်နှင့် အခွင့်လီ။ စိတ်ကတောက်ကတက် ဖြစ်သွားလုလု။ ရှိုင်းထွဋ်အောင် မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့်။

“မမ မမ စိတ်ကိုထိန်းပါဗျာ။ စိတ်ကိုထိန်းပါ”

“မထိန်းဘူး၊ မထိန်းဘူး။ ငါ့သမီး ငါ့သမီးလေး။ ဆရာ ဇီဝကဆီပို့ပေးကြပါ။ ဆရာဇီဝကဆီ သွားမယ်။ ဘန်ကောက် သွားမယ်။ အမေရိကန်သွားပြီးကုမယ်”

ကလေး၏အသက်မဲ့အလောင်းကို ဖျစ်ညှစ် ဖက်ရမ်း နမ်းရှုံ့နေတော့ အခွင့်မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးအလူးလူး။

ဪ ... သံဝေဂရစရာ။

တရားသဘောအရ ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ဝဋ်ဆိုတာ ဘဝ မကူး၊ ပြန်ခံရပေတကား။

ထက်လွန်းလေ၊ အနိဋ္ဌာရုံတွေမကြည့်စေချင်သဖြင့် သူ့ ကားကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ဘုန်းသင်္ခါနှင့် ဦးဝင်းတို့ အခွင့်တို့

(၂) ယောက် နောက်သို့ လူနာရှင်အဖြစ်လိုက်ရပါသည်။

လိုအပ်တာတွေ လုပ်ကိုင်ပေးပြီးတော့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး သို့ ရွှေကာ နောက်တစ်နေ့မှာ သူတို့အားလုံး ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်မှထွက်သွားခဲ့ပေပြီ။ လောလောဆည် အိမ်မှာ အိမ်အကူမရှိ သဖြင့် ဒေါ်မြသီတာက စီစဉ်ညွှန်ကြားပြီး မြပုန်းညက်က ချက် ပြုတ် လုပ်ကိုင်ပေးရသည်။

အလုပ်လုပ်ရတာ မပျင်းပေမယ့် မြပုန်းညက် သည်မှာ နေရတာ မပျော်တော့ပါ။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် ထက်လွန်းလေးက ကျူရှင်နှင့်ကျောင်း။ လွန်းကလေးလို ပြေးနေရသည်။

အိမ်နှင့်မဝေးလှသည်မို့ တော်သေး၏။ ကလေးကို ထမင်းဘူး၊ မုန့်ဘူးထည့်ပေးလိုက်တာပါပဲ။ ထက်လွန်းလေးဟာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး စိတ်ရှိပါသည်။

တောမှကြီးပြင်းရသည့် ကလေးတိုင်းဟာ သည်လိုပါပဲ။

မြပုန်းညက်ကတော့ အလုပ်လုပ်သည့် စက်ရုပ်ကလေး လို တကုတ်ကုတ်နှင့်။ ချက်ရေး၊ ပြုတ်ရေး၊ လျှော်ရေး၊ ဖွပ်ရေး။ နောက် မီးပူတိုက်၊ အိမ်သိမ်။

“မအောင်ကြည်နဲ့ဒေါ်ဥကို ပြန်ချိတ်ထားတယ်နော်။ သူတို့ မလာခင်လေးလုပ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အခန်း (၃၀)

နိဂုံးချုပ်လိုက်တော့ အဥ္ဇလီက စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံ သို့ရောက်သွားပြီး ရှိုင်းထွဋ်အောင်က ထောင်ကျသည်။

ဘုန်းသခါ သမီးလေးနှင့် မြပုန်းညက်ကို ကိုယ့်အိမ်သို့ ပြန်ခေါ်လာနိုင်ပါပြီ။

အိမ်တွင်းရေးတွေ ရှုပ်ထွေးနေတာကြောင့် ဘုန်းသခါ၏ မိဘ (၂) ပါးလည်း သားတော်မောင်နှင့် လာနေပေးလေ၏။

အိမ်မှာ ဦးစင်းလည်း ပြန်ရောက်နေပြီမို့ ထက်လွန်းဝတီ လေး ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန် အဆင်ပြေလှသည်။

အဥ္ဇလီခန့်အပ်ခဲ့သည့် အိမ်အကူ (၂) ယောက်ကလည်း

မြပုန်းညက်ဟာ တောသူမလေးမို့ အလုပ်ကောင်း
ကောင်း လုပ်နိုင်ပါသည်။ အလုပ်လုပ်ရတာ မငြီးငွေ့ပါ။

သို့သော် ခုတစ်လော ဆရာ့နောက်သို့ အမြဲပါလာသည့်
ဆရာဝန်မလေးကြောင့် မြပုန်းညက် ဝမ်းနည်းနေမိသည်။

ဒေါ်မြသီတာကလည်း 'သမီး သမီး' နှင့် ပါးစပ်ဖျားက
မချ။

သမီးလေးထက်လွန်းကရော။

အဘိုး အဘွား အဖေနှင့် ဦးဝင်းတို့က အရမ်းအလိုလိုက်
သဖြင့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ အလှူပယ်ကြားမှာ နေသားကျလေ
ပြီထင်။

ကလေးနှင့် သူမ၏ဆက်ဆံရေးပင် စိမ်းလာသလိုလို။
သူမကလည်း တစ်နေ့ကုန် တကုပ်ကုပ် အလုပ်လုပ်။
ကလေးကလည်း တစ်နေ့ကုန် ကျောင်းနှင့်ကျူရှင်၊ ဝိုင်း
တွေပြေး။

ခေတ်စနစ်အရ ပထမတန်းကျောင်းသူလေးကိုများ
ဆရာဝန်တန်းဖြစ်တော့မတတ် ဖိအားတွေပေးနေလိုက်ကြတာ။
ဘယ်သူကလဲ။

ကလေးကို ပြေးစက်ပေါ် ဘယ်သူတင်ပေးလိုက်တာလဲ။
ခင်က ကျူရှင်တွေ၊ ဝိုင်းတွေအပ်ပေးလိုက်တာမို့ ထက်လွန်း
များ မနားရ မအားရတော့ပါ။

ကလေးပြန်လာချိန်ဟာ ညနေ (၆) နာရီ။ သည်တော့မှ
ခရုနွေးနွေးစပ်ပြီး ရေချိုးပေး။ အဝတ်အစားလဲ၊ သနပ်ခါးလိမ်း။
နောက် ထမင်းကျွေးရသည်။

တစ်နေ့ကုန်မောနေသည့်သမီးက T.V ကြည့်ရင်း အိပ်
ပျက်သွားတတ်ပြီ။

သူမကလည်း မပြီးဆုံးသေးသည့် အိမ်အလုပ်တွေကို
ည (၉) နာရီလောက်ထိ လုပ်နေရတုန်း။

ဒေါ်မြသီတာက သူ့သားကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် ထမင်း
ပြင်ကျွေးပါသည်။

ဓာတ်လကျော်လို့ နှစ်လရှိလာလည်း ဒေါ်ဥနှင့်မအောင်
ကြည်ရောက်မလာပါ။ ဒေါ်မြသီတာက စီစဉ်ညွှန်ကြားပြီး မြပုန်း
ညက်က ဇာတ်လိုက်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကလေးကိုသာရင်ခွင်ထဲမှာ ထည့်အိပ်
ခွင့်မရလျှင် မြပုန်းညက် အသက်ပင်ရှုလို့ ရမည်မထင်တော့။

ဆရာကလည်း မနက် (၇) နာရီလောက်ကတည်းက ကားတစ်စီးနှင့် ထွက်သွားလိုက်တာ ည (၁၀) နာရီလောက်မှ ပြန်ရောက်တတ်၏။

ဆရာအမေကြီးကလည်း တငြီးငြီး တငြူငြူ။

“ငါ့သားကိုလည်း မိန်းမထပ်ပြီးပေးစားချင်ပါပြီ။ ငါတို့ မှာ အိုးပစ်၊ အိမ်ပစ်နဲ့ လာနေရတာ (၂) လကျော်ပြီ။ သူ့နောက် ပါပါလာတဲ့ ဆရာဝန်မလေး ဘယ်နှယ်လဲ”

“ကောင်းပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်။ ကလေးကိုလည်း အိမ်မှာ သားပဲ”

“အင်း... ဒါပေမဲ့ အိမ်လုံတဲ့ ဘဏ္ဍာစိုး၊ အိမ်တော်စိုး တစ်ယောက်တော့လိုသေးတာပဲအေ။ ညည်း လုပ်ပါလား”

“ရှင်”

“တစ်လကို (၂) သိန်းလောက်ယူပေါ့။ ညည်းလုပ်တာ ကိုင်တာ အပျင်းမထူတာတွေ ငါကြိုက်တယ်”

“ဪ”

မြပုန်းညက် ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းမိရသည်။ ဒေါ်မြသီတာ ဘာတွေထပ်ပြောနေသည်ကိုပင် မကြားတော့။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် မေမေထံမှ ဖုန်းဝင်လာ သဖြင့် မြပုန်းညက် ငိုချင်လျက်လက်တို့ဖြစ်သွားရ၏။

“မေမေ”

“သမီးထက်လွန်းလေး အခြေကျရင် ပြန်လာခဲ့ပါတော့ သမီးရယ်။ သူတစ်ပါးအိမ်မှာ ကျီးမဟုတ် ကြက်မဟုတ် ဘဝနဲ့ မသိပ်ငယ်ချင်ပါနဲ့တော့။ မေမေမှာလည်း ကိုယ်ဝန်ရှိကာစ ဆိုတော့ မကျန်းမာဘူး။ သမီး မေမေနဲ့လိုက်မနေလည်း မေမေ က သမီးဆီ တစ်လှည့် ယောက်ျားဆီတစ်လှည့် နေမှာပေါ့ကွယ်။ ပြန်လာခဲ့နော် သမီးလေး”

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုကောင်းကောင်း မိဘမေတ္တာ၊ မိဘအရိပ်လောက် မအေးမြနိုင်ပါဘူးကွယ်။ ထက်လွန်းလေးကို သူမိဘ၊ ဘိုးဘွားအရိပ်မှာ ထားခဲ့ပါတော့နော်။ သမီး မေမေဆီ ပြန်လာခဲ့ပါတော့နော်”

မြပုန်းညက်က ဖုန်းပြောလျှင် စပီကာဖွင့်ပြောတတ်တာ မို့ ဒေါ်မြသီတာ အားလုံးကြားပါသည်။

မြပုန်းညက် ဘာစကားမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။ မျက် ရည်တွေသာ တွင်တွင်ကျရင်း တွယ်မိသည့်သံယောဇဉ်ကြိုးကို

ဘယ်လိုဖြတ်ရပါမလဲဟု တစ်ထိုင်ထဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနေမိပါသည်။

“ဆရာ”

လာတုန်းက ချည်ထည်ဝတ်စုံလေးနှင့် အိတ်ကလေးလွယ်လို့။

“ဟင်”

(၂) လလုံးလုံး သူမေ့ထားခဲ့သည့် ကောင်မလေး မျက်နှာချင်းတောင် မဆုံဖြစ်၊ မဆိုင်ဖြစ်ခဲ့သည့် ကောင်မလေး သူမအသွင်က ညှိုးချိုးကြေကွဲလျက်။

“သမီးလေးလည်း အခြေကျပါပြီ။ ဒေါ်ဥတို့ မအောင်ကြည်တို့လည်း ရောက်ပြီ။ ဦးဝင်းကလည်း သမီးကိုချစ်တယ်။ ကျွန်မ တောကိုပြန်လို့ရပါပြီ”

“ဘာ”

ဘုန်းသခါ အံ့အားကြီးသင့်လျက်။ အချိန်က မနက် (၇) နာရီ။ သမီးတော့ ကျောင်းသွားပါပြီ။

“နင်က ငါတို့သားအဖကို ထားခဲ့မယ်ပေါ့။ ဒီလိုမလိမ့် တပတ်လုပ်ပြီး ထားခဲ့မယ်ပေါ့။ သမီးက နင့်ကို အရမ်းတွယ်တာ နေတာလေ”

မြပုန်းညက် မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းပေးမယ့်မရ။

“သမီးလေး အဆင်ပြေနေပါပြီ ဆရာ။ ကျွန်မကိုမေးရင် ဟိုးနတ်ပြည်ကိုသွားတယ်။ သမီးကို နတ်ပြည်က စောင့်နေမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ။ သူ့ကို ကျွန်မ ပြောပြထားလို့ သူ နားလည်ပါတယ်”

ဘုန်းသခါ မေမေ့ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ မေမေ့ ပယောဂများပါလေသလား။

“မေမေ မြပုန်းညက် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အလိုတော် မေမေလည်း ဘယ်သိမလဲ။ သူ့ကို သားကို ဆရာဝန်မလေးနဲ့ ပေးစားချင်တယ် ဆိုတာရယ်။ အိမ်တော်စိုးအဖြစ် တစ်လ (၂) သိန်းယူဖို့ရယ်ပဲ ပြောမိပါတယ်။ သူ့အမေကလည်း ကိုယ်ဝန်ရှိလို့ဆိုလား ဖုန်းဆက်တာ တွေတာပဲ”

“အမေတို့ အဲဒါခက်တာပဲ။ အမြဲတမ်း အတွက်အချက် မှားတယ်။ အခွလီတုန်းကလည်း လွဲပြီးပြီ။ ဒီတစ်ခါ မလွဲချင်တော့ ဘူ။ သမီးလည်း အဆင်ပြေအောင် သူ့ကိုပဲ ကျွန်တော်လက်ထပ် တော့မယ်။ မေမေ ဘာမှမပြောနဲ့တော့?”

“အလိုတော် စွပ်စွပ်စွဲစွဲ။ မေမေကလည်း ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီချုံထွင်တာပါပဲ။ စစ်ကိုင်းလည်း ပြန်ချင်လှပါပြီ။ မေမေ ဘာ လုပ်ပေးရမလဲ ပြော”

“အကောင်းဆုံးကတော့ ဖေဖေနဲ့မေမေရှိတုန်း ပုန်း ညက်မိဘတွေဆီ သွားပြီး တောင်းရမ်းလက်ထပ်မယ်။ ပြော နေကြပါတယ်။ ဒီနေ့ပဲ စီစဉ်လိုက်မယ်။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဆေးရုံတွေ၊ ဆေးခန်းတွေ မသွားတော့ဘူး”

ဘုန်းသင်္ခါ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မြပုန်းညက်၏ လက် ကလေး (၂) ဘက်ကို ဆွဲယူကာ ပန်းလေးကို ယုယစွာ ဖက်ထား လျှင် မြပုန်းညက်မှာ ကြောင်တောင်တောင်။

သည်စဉ် တိုက်ရှေ့သို့ သမီး၏ကား ပြန်ရောက်လာပြီး သမီးကားပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာလျှင် မြပုန်းညက် အပြေးဖက်ထား မိပါသည်။

“ဘွားဘွား ဖုန်းဆက်တယ်။ မမက နတ်ပြည်သွားမလို့ ဆို။ မသွားရဘူး။ မီးမီးမပါဘဲ ဘယ်ကိုမှမသွားရဘူး”

ခွဲသွားမယ် ကြံစည်ရုံနှင့်ပင် အသည်းနှလုံးတွေ ကြေကွဲ ခဲ့ရသည်မို့ သမီးလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျစ်နေအောင်ဖက်ရင်း မြပုန်းညက် မျက်ရည်ကျမိရသည်။

ဘုန်းသင်္ခါ ဟိုဟို ဒီဒီ ဖုန်းတွေလျှောက်ဆက်ရင်း-

“ကဲ သမီး ... ကျောင်းကို ဖေဖေခွင့်တိုင်လိုက်ပြီ။

သမီး မမ နတ်ပြည်ကို ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်တည်း တက် မသွားရအောင် ဖေဖေတို့ ရွာသွားကြမယ်။ မမရဲ့မေမေဆီမှာ တို့သားအဖ မမကို အပြီးသွားတောင်းကြမယ် လိုက်မှာလား”

“ဝိုး ... လိုက်မှာပေါ့ ဖေဖေ။ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ဆရာ မတွေကို နှုတ်ဆက်မယ်။ မုန့်တွေ ကျွေးချင်တယ်။ ဖေဖေနဲ့မမက မင်္ဂလာဆောင်ကြပေါ့။ မီးမီးက ရွာကလူတွေကို မုန့်တွေ ကျွေးမယ်”

“အိုး ... အကောင်းဆုံးပေါ့ သမီးရယ်။ ပြောနေကြပါ တယ်။ ဒီနေ့ပဲ သွားလိုက်ကြစို့”

ချက်ချင်းပင် စီစဉ်ကြပြီး နှစ်နာရီလောက်ကြာလျှင်

၂၈၀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သူတို့အုပ်စုကြီး မြပုန်းညက်၏ရွာသို့ ကား (၂) စီးဖြင့် မင်္ဂလာပွဲ
အတွက် သွားကြလေတော့သည်။

(၂) ကားလုံး ရယ်မောသံတွေနှင့် ဆူဝေနေလိုက်တာ။
ခြုံတွေဆွဲထားသည့်လှည်းယာဉ်ကလေးတွေနယ် သာသာယာ
ယာ။

ကြယ်စင်မှူးဝေ